

Louis Charles Royer

İ N S A N H A R A S I

Tercüme edeni
B. ERSOY

(DÖRDÜCÜ BASKI >

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

Ankara Caddesi 48 ■ istanbul

M. SİKALAR, MATBAASI
Kasım 1953

Lemis Charles **Koyer'ın** bu eserinin
Birinci 10.000 baskısı Ekim 1953
İkinci 10.000 baskısı Ekim 1953
Üçüncü 10.000 baskısı Ekim 1953
Dördüncü 10.000 baskısı Kasım 1953
tarihinde yapılmıştır.

Birinci kısım

I

LIEZEL

— Yalnız Mayans'ta iki piliç bulduk. Fena sayılmaz değil mi Kont Hazretleri?

Uzun boylu, kızıl saçlı ve mavi gözlü Doktor Heinrich Würzer, haşmetli burnunun üzerindeki çerçeveli gözlüğünü titreterek güldü.

Muhatabı kurmay Albay, kişnemeye benzeyen bir gülüşle mukabele ettikten sonra :

— Evet, dedi. Bu gidişle Venüs Köyü Paris'ten beter olacak.

İki adam; Visbaden'in meşhur Belvü Otelinin ta  ra asmda kahvaltı ediyorlardı. 1943 senesinin ilk baharında Ren Nehri kıyıları henüz serin olmakla  beraber, bu iki subay sofralarını taracada kurdurmuşlardı. *

Albay, ayaklarını hasır bir sandalyaya dayamış, purosunu içiyordu. Würzer, ise tara ada yürümeğe başladı, sonra sabah rüzgârının verdiği tatlı bir serinlik içinde bulunan bahçeye indi.

Doktor böylece yürüyerek otelin mutfağına kadar geldi. Mutfak kapısından, elinde kova, bir genç kız çıkıyordu. Su dolu kovanın ağırlığına rağmen geniş adımlarla yürüyor, rüzgârın savurduğu etekliği bacaklarına yapışıyordu. Birden şiddetini arttıran rüzgâr etekliği havalandırdı ve doktor hiç tesadüf etmediği güzellikte iki bacak gördü. Seslendi.

— Küçük! Bana bak.

Kız durdu, elindeki kovayı yere koydu ve subaya dönerek :

;— Efendim, diye cevap verdi. Beni mi çağır-
nız? J

Güzel yüzünde hayret ve çekingenlik alâmetleri vardı..

— Evet, buraya gel. Korkma yavrum, korkacak
'ir şey yok.

Genç kız yanma geldi. Utanmış, yere bakıyordu.

— Bana bak. Kaç yaşındasın?

— On sekiz, efendim.

Başını kaldırdı. Vücudu dikleşmiş, dolgun göğsü
meydana çıkmıştı.

Würzer kıllı elini kızın omuzuna koydu. Sonra
sert ve yuvarlak kollarına dokundu ve emretti.

— Kovayı bırak, benimle gel.

Avını bileğinden tutarak taraçaya getirdi. Uykular
gibi duran Albay, onları görünce:

— Bir kız daha mı buldunuz Würzer? diye sor-
du.

— Evet azizim. Hem de nefis bir parça..

Albayın çelik mavisi gözleri parlamıştı.. ~

— Haklısınız, dedi. Güzel kız, üstelik sıhhatli gö-
rünüyor.

— Şimdi anlarız. Geliyor musunuz Albayım?

Subay ayağa kalkarak doktor ve genç kızı takip
etti. Salonun kapısına geldikleri zaman kız çıplak a-
yaklarını itina ile sildi. Würzer kapıyı kapadıktan
sonra kıza :

— Soyun yavrum, dedi.

Genç kız müteredditti. Yalvaran gözleriyle etrafa
bakıyordu.

— Çabuk olsana?

Hizmetçi kız önlüğünü çıkardı, bluzunun düğmelerini çözdü, etekliğini indirdi.

— Gömleğini de çıkar! "

Utanan kız, yüzünü kolu ile örttü. Albay yanma gelerek onun gömleğini çıkardı. Bu sırada topuzu çözülmüş, kumral saçları omuzlarına dökülmüştü.

Albay •

— Güzel saçları var, diye fısıldadı. Sıhhatli mi acaba?

— Görürüz. Şu divana uzan yavrum. Korkma, sana ilişecek değilim. Ben doktorum, anlıyor musun, doktor.

Muayene bir kaç dakika sürdü. Bu sırada yavaş yavaş konuşuyor ve:

— Adın ne yavrum? Kardeşlerin var mı? Kaç senedir burada çalışıyorsun? diye soruyordu.

Bu müşfik sesten teselli bulan kızılı korkusu geçmişti. Muayene bitince sordu: *

— Hasta değilim ya Doktor? 'î•

'..— Hayır kızım, aslan gibisin. Üstelik de baki-resin. •

Sonra emretti:

—Şimdi git patronunu buraya çağır.

Kız, korkulu bir sesle;

— Otel müdürünü mü? diye sordu. Onunla konuşamam ki.

Würzer güldü :

— Ya kiminle konuşabilirsin?

— Ancak ahçı başı ile.

Bu muhavere Albayın hoşuna gitmişti:

— Bir dakika Würzer, dedi. İşin kolayı var.

Bir düğmeye bastı. Zil sesine gelen garson, aşçı yamağını çıırılçılak görünce şaşkınlığından elindeki tepsiyi düşürüyordu. Albay ona:

— Otel müdürüne söyle, buraya gelsin, dedi.

Beş dakika sonra müdür odaya giriyordu. Şaşkınlığı garsonunki kadar bariz olmamakla beraber, ondan aşağı değildi. Buna rağmen sert bir baş hareketi ile iki subayı selâmladı ve bekledi. Albay:

— Müdür Bey, 'diye söze başladı, bu kızı alıp götüreceğiz.

Elindeki kamçı ile, aşçı yamağını işaret etti. Kız, yarı çıplak, odanın ortasında duruyordu.

Müdür kulaklarına kadar kızardı, Harp zamanında bir kurmay subaya itaatsizlik etmek istemiyordu, amma mesele o kadar basit değildi. Hem kim bilir, bu iki subay otelini kontrole gelmiş olabilirlerdi.

Hürrfiette kusur etmemeğe çalışarak:

— Muhterem Albayım, dedi. Belvü Oteli bütün Almanyada şöhret kazanmıştır. Şimdiye kadar hiç bir hizmetçi, bu kızm yaptığı küstahlığı yapmağa cesaret edememiştir. Müsaadenizle ona derhal yol vereceğim.

Doktor :

— Lüzumu yok azizim, diye cevap verdi. Nasıl olsa alıp götüreceğiz.

Albay, bir baş işaretile bu sözleri tasdik etti.

Müdür, iki subaya hayretle bakıyordu. Biraz daha kızardı ve sert bir tavırla:

— Böyle bir hâdiseye ilk defa şahit oluyorum.

dedi. Otelimde...' .

Albay, sözünü kesti.

— Emri gösterin Würzer.

Doktor üniformasının cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden çektiği bir kâğıdı müdüre uzattı. Kâğıdın altındaki mühürü gören adam derhal topuklarını bi-tiştirmiş ve hazırol vaziyeti almıştı. Kekeliyerek :

— Affedersiniz efendim, dedi bilmiyordum... Beni affetmenizi istirham ediyorum..

Albay küstah bir tavırla zavallı adamı süzüyor-du :

— Aşçı yamağını baştan çıkaracağımızı mı san-mıştınız? dedi. Krz fena değil amma, ben bu işi ya-pacak insan değilim. Hafızanız çok zayıf! Müdür Bey. Halbuki sizin meslekte iyi bir hafıza ister. On sene oluyor.. Evet, 1933 de idi, zevcemle birlikte bu otel-de kalmıştık Bakın, kasketini çıkardı, az saçJı başı meydana çıktı k şimdi beni tanıdınız mı? Albay Kont Gunther von Kolz değil miyim?

Müdür, muhteşem göbeğine rağmen yerlere ka-dar eğildi :

— Tanıdım Kont Hazretleri. Beni affetmenizi rica ediyorum..

Bu konuşma esnasında giyinen hizmetçi kız ka-pıya doğru yürüyordu. Würzer onu gördü ve :

— Hey küçük, diye seslendi. Kaçma. Adın ne senin?

Tekrar korkmağa başlayan kız :

— Liezel, diye cevap verdi.

Müdür söze karıştı:

— Asıl ismi Elizabet Shaff'tır efendim.

— Ailesi Wisbaden'de mi oturuyor?

— Mayans'da efendim. Bir dul annesi vardır.

^ Adresi?

Müdür, adresi yazdığı kartı uzatarak:

— Buyurun efendim, dedi.

Albay :

— Alâ, dedi. Kızın hesabını görün ve derhal bu-
raya getirin. Anlaşıldı mı?

— Emredersiniz Albayım. Gel kızım.

Müdür ve kız gittikten sonra Doktor gülmeğe
başladı:

— Bir de utanmadan ulvî bir gaye uğruna ça-
lıştığımızı söylüyoruz.

Kont :

— Kunatçarski villasına kadın temin ediyormu-
şuz gibi geliyor bana, dedi.

Doktor gözlerini açtı :

— Kunatçarski mi? O da nesi? Ruşsyada mı bu
villâ?

.....Evet azizim. Leningrad'dan biraz ileride. Ben
ateşemiliter olduğum zamanlar Leningrad'ın ismi.
Sen Petersburg idi. Hey gidi günler hey! Yirmi altı
yaşında idim. Bir üniformam vardı,. görseniz bayı-
lırdınız.. Şimdikilerden, bambaşka bir şey.. Bembe-
yazdı, altın yaldızlarla süslü idi.

— Düşman için mükemmel bir hedef.

— Ne düşmanı? O zamanlar düşman filân yok-
tu ki.

Çar, harp olacağına inanmaz, sadece karısı ve

. Würzer, manalı bir gülümseyişle sordu:

— BahsettiĐiniz villâ bir av k     olsa gerek, Herhalde  ar Nikola orada metresleriyle buluşurdu.

— Nikola mı? Zavallı adam.  arree'den başka bir kadınla yatmış olduğunu hiç zannetmem. Hayır azizim, villâ onun değildi, bir akrabasına aitti. İsmi lâzım değil, kendisi bir Grand    t . Adamın ismini unuttum amma, k    n  unutmaya imkân var mı? K    te nefis kadınlar vardı, hele i erilerinden bir tanesi.. Saçları simsiyahtı. Vill ya kadın temin eden İroff ismindeki adam onu bir k    rc  ailesinin içinden bulup çıkartmış. Bu sebepten dolayı ona Kara Elsa derlerdi.

Çok zeki bir kadındı. Hiç unutmam, bir gün Grand     ile bahse tutuşmuşlar. İddiaya göre D k kaç kupa şampanya içerse, kadın da o kadar erkekle yatacaktı.. Kırkıncı kadehte Grand     sızıp masanın altına yuvarlandı; fakat yorulmak bilmeyen Elsa, yatakta yeni erkekler bekliyordu.

İroff, bulduğu kadın ile iftihar ederdi, hakkı da vardı hani., Acaip ve sadık bir oğlandı; iki kızını villâya getirmiş, üçüncüsünü de getirmek için on dört yaşma basmasını bekliyordu.

Doktor sordu:

— Kadınların hepsi Rus muydu?

— Hayır, Grand      e ni değiştirmesini severdi; haremde her milletten kadın vardı. Avrupanın her tarafından toplanmış fahişelerden :         bir Babil kulesi gibi.. İroff bizzat bana anlatmıştı; yirmi senede vill dan yüz altmış yedi kadın gelmiş, geç

mis. Hesaplarını tutarmış, her kadının yaşmi ve mil* letini de kaydedermiş. Bunlardan otuz dokuzu Rus, yirmi yedisi Fransız, onbiri İtalyan, on beşi Avusturyalı, on dokuzu bilmem nereli ve elli beşi Alman.. Rekör bizde imiş, ne dersiniz?

Bu sözlere alman Doktor itiraz etti:

— O kadınlarla bizim aradığımız kızlar arasında dağlar kadar fark var. Biz bunları askerlerimizi eğlendirmek için toplamıyoruz ki..

Canı sıkılan Albay, muhatabının sözünü keserek :

— Malûm, dedi. Lâkin Granddükn adamı da sizin gibi güzel ve sıhhatli kızlar arıyordu. Sorarım size, kızların ahlâki cephesi ile alâkadar oluyor musunuz?

.— İçlerinde bakireler de var.

— Kaçta kaç bakire?

Müşkül vaziyette kalan Würzer :

— Bu husus beni alâkadar etmez, diye cevap verdi. İsterse çocuk doğurmuş bile olsunlar, bana vız gelir. Amma, ne dersiniz deyin, yaptığımız iş İrof fun mesleğine benzemiyor. Emin olun azizim, bu kızları muayene etmek üzere soyduğum zaman hiç bir fenalık düşünmüyorum.

Yon Kolz, kişnemeye benzer gülüşü ile:

— Hem dedi, mezbahaya koyun 'göndermekten se, haraya damızlık göndermek daha hayırlı.

Doktor, etrafına korku ile baktı:

— Dikkat edin, aziz Kont, Söylediklerinizi duyarlarsa...

Von Kolz omuz silkti. sonra yavaş sesle:

— Gördüğüm ikinci harp bu Würzer, dedi. Sizin de öyle, değil mi?

— Evet albayım. Heil Hitler!

Kont Von Kolz bir aksiseda gibi cevap verdi:

— Heil Hitler!

Liezel Shaff yanlarına geldi. Saçlarını taramış ve ayakkaplarını giymişti.

Doktor ona :

— Yavrum, dedi. Şoförün yanına otur ve bize evinin yolunu göster.

— Annemin evinin mi?

— Evet kızım.

Köy kızının pembe yanakları kızardı. Madam Shaff'm fakir evi bu gibi müstesna misafirleri ağırlamağa müsait değildi.

'Otomobil, yolda rastladığı arabaları geride bırakarak sūfatle ilerliyordu. Böylece Ren nehrinin öteki kıyısına geçtiler. Genç kız her sokağın başında yol gösteriyor, şoför de ses çıkartmadan ona itaat ediyordu.

Nihavet Mayans'm eski mahallesinde fakir bir eve geldiler. Kont mırıldandı :

— Çamurda bir zambak!

Karanlık ve pis merdivenden ikinci kata çıktılar. Liezel bir kapıya vurdu ve seslendi :

— Aç anne, ben geldim!

Gençliğinde güzel olduğu anlaşılan bir kadın onlara kapıyı açtı. İki subayın arasında duran kızını görünce korkusundan elindeki süpürgeyi düşürdü.

— Aman yaraobim! Başıma neler gelecekY

Doktor cevaben :

— Merak etmeyin madam, dedi. Hayırlı haberler getirdik. Girebilir miyiz?

Davet beklemeden içeri girdiler. Bir oda ile mutbıakdan ibaret daire fakir fakat tertemizdi. Şeref köşesinde, demir salıp nişanı takmış bir asker resmi bulunuyordu. Kadın, subaylara yer gösterdi. Kendisi kızı gibi ayakta duruyordu.

Doktor söze başladı :

• — İşte madam, Liezel'inizi almağa geldik.

— Niçin alacaksınız? Niçin? Fena bir şey mi yaptı?

— Müsterih olun, , fena Jşirşey yapmadı. Kazınınızın uslu ve güzel olduğunu gördük. Onu evlendireceğiz. Madam Shaff gülmeğe başladı. Korkusu geçmişti.

— Çok iyi insanlarsınız, amma bunun için size ihtiyaç yok ki.. Birdenbire aklına gelmiş gibi sordu :

— Yoksa?.. Yoksa Hans mı gelecek?

— Kimin nesi bu Hans?

— Liezel'in nişanlısı. Fransa'da asker.

Doktor başını salladı:

— Hayır Madam. Hans'ı buraya getirtemeyiz. O ancak düşmanlarımızı ezdiğimiz vakit gelecek. Gelse bile kızınızla evlenemez. Liezel'i çok şerefli bir vazife için götürüyoruz.

Madam Shaff hayretle sordu :

" —'Ne gibi bir vazife?

— Topuz gibi bir oğlan çocuk doğurmak]

Kadın yine korkmağa başladı. Vaziyeti kavrayamıyor, sadece kızını alıp götüreceklerini ve bir yabancınnın koynuna vereceklerini anlıyordu. Çekinerek sordu:

— Oğlanın babası kim olacak?

— Henüz bilmiyorum Madam.

— Onu Liezel mi intihap edecek?

— Hayır Madam. Onu Führer'imiz seçecek.

Ayağa kalkan subaylar Führeri selâmladılar. Kadınlar da **onlar gibi** :

— Heil Hitler! dedi. sonra :

— İyi amma anlamıyorum, **diye devam etti**. Ben basit bir köylüyüm, kızım da öyle Führer bizi tanımaz ki. Niçin kızıma koca bulmak için uğraşıyor?

Bulaşık kokan bu evde canı sıkılan Kont, vaziyeti kısaca izah etti: güzel ve Sıhhatli kızlar Almanya-lım en şirin bir köyünde toplanacaklardı. Diğer taraftan en yakışıklı ve cesur askerler de seçilerek aynı köye gönderilecek ve orada kızlarla buluşacaklardı. Askerler hoşlarına giden kızları alacak ve böylece güzel çocuklar doğacaktı.

Anne şüphe ile sordu :

— Bari kızları nikâhlıyacaklar **mı**?

— Herhalde. Mühim olan husus, çocuk doğma sıdır. ;

— Aman yarabbim! Ya oradaki kızlar ne olacak? Kocalarını kendileri mi seçecekler.?

— Hayır, intihap **hakla erkeklere aittir**.

— Demek Liezol'im **istemediği bir erkekle** yat

mağa mecbur olacak.

Madam Shaff hiddetleniyor ve askerlere karşı duyduğu saygıya rağmen,' bu iğrenç teklif onu çileden çıkarıyordu,

— Askerler kızları nasıl seçecekler? diye sordu, Onları tanımazlar ki. Onlarla konuşmamışlar, belki görmemişlerdir bile...

Albay soğuk bir tavırla :

— Kızları çıırçıplak görecekler, diye cevap verdi. Güzel çocuk yapmak için bu kadarı yeter .

— tyi amma köyünüz kerhane mi?

• Madam Shaff gibi bir kadının ağzından bu ağır lâfı duymak, onun hiddetini anlamağa kâfi idi. Hırs-la :

— Kızım bakiredir, diye bağırdı. Oraya gitmiyecek. Doktor, cebinden emri çıkardı :

— Okumak bilir misiniz?

— **Evet.**

— Okuyun öyle ise. Kâğdın altındaki imzaya dahakin.

Kadın kâğıdı okudu. Sonra hıçkırıklarla sarsıldı. Liezel annesine sarılmış, öpüyordu.

Albav ayağa kalkarak :

— Bize müsade madam, dedi. Hepimiz gibi siz de emirlere itaat edin. Kızınıza bir bilet vereceğiz. Bununla hemen Berline gidecek, bir günde Berlin'de olmazsa, jandarmalar gelip götürürler. Anlaşıldı mı? Kızınız Belvü otelinde aldığı aylık size ödenecek. Şu halde maddi bakımdan hiçbir kaybınız yok. Liezeî'e gelince : Buradaki gibi ahçı yamaklığı yapmayıp

Şimdi Werner, sarayın koridorunda sigarasını içiyor.

Hâlâ üslad bestekârın nağmelerinin tesiri altında idi; kemanların iniltileri **kulaklarında çınlıyor**, sigara dumanları sanki Venüsberg perilerinin hayallerini resmediyordu. Birden bir ses duydu:

— Selâm sabah yok mu teğmenim?

Aniden hazırol vaziyetine geçti. Fakat muhatabının görünce yüzü güldü:

— Affedersiniz Komutanım. Görmemiştim.

Yaptığı şakayı pek beğenen âmiri gülerek:

— Rahat! diye emretti.

Sonra :

— Yavrum, dedi. Ben sera **çoktanberi gözlüyor** dum. Musikinın sana **bu kadar tesir edeceğini bil**mezdim. Ne haldi o? **Ayağa** kalkmış **alkışlıyor** ve mütemadiyen (Bravo!) diye bağırıyordun. **Führer'iniz** bile sana daha fazla heyecan veremezdi.

Teğmenin kızardığım görünce elini um uzuna koydu ve ;

— Üzülme yavrum , dedi. Heyecanlı gençleri çok severini; PârisHe misin?

Bir aydan beri Villâeoublay'deyim Komutanım. , Bana «Komutanım» diye hitap etme allahaşkma. Mösyö Kluge de. Bu akşam bize geleceksin. **Konin** ve Erna çok memnun olacaklar.

Teğmen tereddüt ediyordu :

— Kampa dönmem lâzım.

....Bütün gece izinli değil misin?

— **izinliyim**; fakat şoförüm bekliyor,

— Savarsın. İtiraz istemem. Bu sözlerimi emir telâkki et. Anlaşıldı mı? Evvelâ locamıza geleceksin. Yaa! locada oturuyoruz. Hem de orkestra şefinin locasında..

— Spitzmüller'in locasında mı?

— Evet oğlum. Spitzmüller'in locasında. Resitalden sonra o da bize gelecek. Kızı **şu** anda bizimkilerle beraber. Erna'nın **arkadaşı imiş. Gel de sizi tanış**ırayım.

Merdivenleri çıkarken, komutan ş u anda ChaiK lot sarayında bulunmasının sebebini anlatıyordu. Spitzmüller'in Parise geleceğini duyunca, ona mektup yazmış ve misafiri olmasını rica etmişti :

— Tasavvur et, diyordu. Dalgın bir müzisyenin Paris otellerinde ne iş i var? Halbuki bizde 'kalırsa istediği sükûneti bulur...

— Eviniz nerede komutanım? .

— Saint-Germain'de nefis bir villâm var, evlâdım. Görsen hayran olursun. Orman kenarında, Sen nehrine karşı doyulmaz bir manzara..

; Locanın önüne gelmişlerdi. Kapıyı vurdular: Ü' fak tefek, tombul ve güzel bir kız açtı. Teğmeni görünce yanakları kızardı.

Kluge :

— Size bir kahraman getiriyorum, dedi. Werner, karım ve kızımı tanırsın. Seni Matmazel Spitzmüller'e, o hayran olduğun orkestra şefinin kızına takdim ediyorum. *

Madam Kluge, teğmeni hararetle kucakladı.

— Çok memnun oldum Werner. Ne hoş bir teaa!

düf! sizi önce Erna tanım. Ne o; ,bizi öpmüyor musunuz?

Teğmen, Erija. I^I, uge'yi. j. an. ağı^ndan öptükten sçn. ra matmazel Spitzmüller'in önünde eğildi.

Uzun boylu, ince bir kızdı. Sivah _ elbisesi onu olduğundan daha .zayıf .gösteriyordu. .Üzerinde hiç bir mücevher,, hiçbir süs esvası vaktu ve boyasızdı. Simsiyah saçların ,Gerçevelediği ince bir vüzü ve si vaha çalan koyu lacivert gözleri vardı.

Komutan Kluge. teğmenin kolunu tutmuş, . mütemadiyen'konuşuyordu.

— Sizira <oğlan duvara dayanmış.:göklerde ueu vor gibi idi. Beni^amman bile.

Son^a,' Matmazel Spitzmüller'e döndü^ gülerek :

— İşte, dedi. Dâhi babanızın marifetini görün; subavlarımızı müzikle sarhoş ediyor..

Gene kız cevap verdi :

— Bunda en mühim âmil, babam'değil; Wagner 'in musikisi olsa gerek. ..>.....

Teğmen : ' \ ' '

— Doğru. dedi. Fakat, hiçbir zaman Tannhauser bana bu kadar tesir etmemiştir.

Orkestrada bir hareket başladı. Kumandan :.....

Susalım, dedi. İkinci parça başlıyor. Sen Werner, ön tarafa geç', iki kızın arasında otur. '

Fakat Mösyö Kluge.. " • " "

— İtiraz yok. Burada en ziyade madalyası olan sensin.

Sonra, ,karışma doğru eğilerek :<

Tam yirmi yedi düşman tayyaresi düşürmüş,

dedi: '3Düç kolay. ;

Ena Kluge bu sözleri duymuştu. Gözleri parı
İad\Buna mükâbili • Matmazel 'SpitzmüUer*' duyraa
mazlıktan gelmişti. Fakatry müzikle beraber onun'da
hali değişiyordu önce burun delikleri oynadı, renk-
siz yanakla nna kan geldi, sonra göğsü artan bir tem-
po. Me inip, kalkmağa başladı'. Bu hareket elbisesinin
altındaki küçük, fakat yuvarlak göğüslerini • belli e
. diyordu.

Orkestradan ziyade kadınlarla alâkadar olan Ko.
mutan :

Şu Hedvige denek kız da hiç zayıf sayılmaz,
diye düşünüyordu. Bazı yerleri kâfi derecede dolgun.

,\Teğmen.Hom ise tekrar musikinin esiri olmuş-
tu. Emanım zaman: zaman eline dege» çıplak.kolu-
nun temasını bile duymuyordu. Konserin sonunda
yine uzun uzun alkışladı. Birkaç dakika sonra or-
kestra şefi dostlarının yanına gelmişti. Kumandan:

'— Üstad, dedi. Size bir numaralı Alman hava-
cısını takdim ediyorum. Teğmen Werner .Hpm yir
mi yecti defa zafer kazanmış.

Bestekâr :

, ' ^ Jebri'k ede'nim teğmenim, dedi. Yirmi yedi
zafer, 'âz şejrdeğil bû! Kaç yaşırîdâsıtız?

— Yirmi yaşındayım efendî^ Fakata.feomutafi,
mübalâğa ediyorlar. Henüz bir numaralı Alma® i tay-
yarecisi olmak şerefine erişmiş değilim. . .

Kktge sözlerine öevam'ediyordu: ' • •

— Üstelik oğlumuz gok mütevazidir. Zavallı ba'

Lası, hayatta olup bu günleri görebilseydi. Komutan liorn, harbin ilk günlerinde şehit oldu.

Bir an herkes sustu. Bu esnada Hedwige Spitzmüller'in bakışları tatlılaşmış gibi idi.

Kluge, hareket emrini verdi:

— Şimdi doğru Saint-Germen'e gidiyoruz. Otomobilim hepinizi alır. Nefis bir Mercedes arabam var Werner. Görsen bayılırsın.

Mercedes hakkaten çok genişti. Kluge şoförün yanına, iki genç kız strapontenlere; bestefcâr, Madam Kluge ve Teğmen ise arka kanapeye oturdular. Bütün yol boyunca, Erna'nın bacağı teğmenin bacağına leğdi.

Otomobil parmaklık içinde bir bahçeye girdikten sonra durdu. Fransız tarzındaki bahçenin ortasında kurulmuş olan güzel villâya gelmişlerdi.

Kumandan :

— Nasıl, dedi. Yerimiz fena sayılmaz, değil mi?

— Grunewald'deki eviniz de çok güzeldi, Mösyö Kluge.

— Doğru, lâkin buranın manzarası nefis. Balkonla çıkalım, görürsünüz.

Ev sahibinin hakkı vardı: ayaklarının altında mehtapta gümüş gibi parlayan Sen nehri uzuyordu. Sağda ormanlar, solda bir ova görünüyordu. Karşılarda ve çok uzakta beyaz bir hâle ile ondan daha beyaz bir kubbe vardı.

Teğmen :

Sacrê-Coeur olsa gerek, diye düşündü.

Evinin güzelliği ile gurur duyan komutan soru :

. >— Ne dersin Werner?

— Harikulade, Mösyö Kluge.

— 14 cü Lui buradan iki adım ötede, doğmuş. Tasavvur et. Erna evlenirse, torunum GüneşKraT'ın doğduğu yerde doğacak. GüneşKrai!.. Onun zamanında Fransa herhalde birşeye benzermiş.

Madam Kluge omuz silkti.

— Erna nişanlanmış.. Evlenmiş. Çoluğa çocuğa karışmış Zavallı Herman, bütün Ömrümüzü burada geçireceğimizi mi sanıyorsun?. Eninde sonunda harp bitecek. Artık fazla uzamaz zannedersem, ne dersin Werner?

██ Haklısınız, Madam.

Kumandan :

• ██ Hepimizin ümidi bu dedi. HeÜ Hitler!

Herkes tekrar etti :

██ Heil Hitler!

Hedvigf'nin bu lernenniyç iştirak etmediğini, **babası** müstesna, kimse fark **etmedi**.

Taraçaya bakan salonda muhteşem bir soğuk büfe kurulmuştu. Emirber, buz kovalarına konmuş iki şişe şampanya getirdi. Komutan:

— Hakikî Fransız şampanyası, dedi. Sever misiniz, Spitzmüller?

— Bayılırım!

İçini çekerek ilâve etti :

•██ Talihlisiniz. Bunu Berlinde bulmanın imkânı yok. Teğmen, Erna'nın yanında oturuyordu. Genç kız ona :

██ Muharebeleri anlatsanıza, dedi. Kimbür ne kadar heyecanlıdır.

• . , . , • „

— Yok canım ! Hattâ bazan korkuyoruta: evet, tayyareyi, ben idare etmediğim zamanlar çok korkak oluyorum. Neyse ki üç hafta sonra hücum filosuna geçeceğim.

Erne Kluge kederlendi.

— Üç hafta mı? Pek çabuk gidiyorsunuz. Werner. Genç kızın sesindeki teessür ifadesi herkesin dikkatini çekmişti. Kumandan :

— Yeni zaferler peşinde koşmağa gidiyor dedi, Üzülme Erna. Acemi pilot yetiştirmenin daha tehlikeli olduğunu kendisi söylemedi mi?

Teğmeni şafakla beraber uyandırdılar. Saat beşe doğru avluya indiği vakit, Erna'nın da kalkmış olduğunu hayretle gördü. Genç kız bir sabahlık giymiş ve uzun saçlarını omuzlarına dökmüştü. Bu haliyle çok güzeldi. Kendisi de bunu biliyordu.

— Sizi uğarlayabilmek için erken kalktım Werner, dedi. Beraber kahvaltı ederiz.

.Sabahın bu erken. saatinde, muhteşem yemek odasında başbaşa idiler. Erna teğmenin yanına oturdu, fincanına süt ve kahve koydu, ekmeklere tereyağı sürdü.

— Dün akşamki toplantıdan memnun kaldınız mı?

— Çok! Anneniz ve babanız beni evlât gibi bağrlarına bastılar. Spitzmüller de şayanı hayret bir adam.

— • Doğru. Kızım nasıl buldunuz?

— Fevkalâde bir piyanist.

— Üstelik güzel .de. Fakat oirâz acayip ve esrarengiz.

— Haklısınız. Hakikaten esrarengiz.

Genç kız içini çekti:

— Erkekleri cezbeden gey de bu galiba,.

Sonra şikâyet edermişçesine sordu:

— Niçin bana mektup yazmadınız Werner? ,

— Adresinizi bilmiyordum ki.

— Mektuplarınızı Berlin'e gönderebilirdiniz, E  lime geçerdi.

— Haklısınız; fakat ben hiç kimseye yazmıyorum. Genç kız yere bakarak sordu;

— Hiç arkadaşınız yok mu? Yani; kız arkadaş demek istiyorum.

— Hayır, yok,.

  — —— ,

— Fakat sizi düşünenler var.

Teğmenin cevap vermediğini görünce, tombul ve pembe elini, tayyarecinin esmer eli üzerine koydu:

— Beni anlıyorsunuz, değil mi Werner? Sizi sevdiğimi biliyorsunuz. Sizi her zaman sevdim.

Genç adam gülümsiyerek elini çekti.

.— Son görüşmemizde on beş yaşında bir kızdınız. Erna, Çocukça bir heves bu.

Matmazel Kluge dolgun göğsünü meydana koyan bir hareketle:

— Şimdi bir kadını. Werner, dedi.

— Harp zamanında evlenmek deliliktir.

Genç kız başını salladı. Saçlarından misk gibi bir koku geliyordu:

—  Neye delilik olsun? Herkes evleniyor.

s— 'Birkaç¹ günlük bîr¹ "saadet" uğttırîia⁵ • bîr⁸ hayat feda edilemez, Erna.

Genç kız hararetle:

— Ah! diye inledi. Sizinle geçecek bir saadet günü uğruna, bütün ömrümü feda edebilirim.

Teğmen kızın bileğini tuttu." Fakat bu okşamaya benzemiyordu:

— Kendinize gelin Erna, dedi. Harp zamanı herkesin kanı kaynıyor. Biraz düşünmek lâzım.

— İnsan sevdiği zaman düşünebilir mi?

Werner Horn ayağa kalkmıştı: □

— □ Müsaadenizle, dedi. Gitmek zamanı geldi.

Genç kız onu tutmak istiyordu:

— Dinleyin Werner...

— Hayır Erna. İsrar etmeyin. Harp zamanında evlenemem. Matmazel Kluge teğmenin kollarına alı turili^, vücudunu onunkine yapıştırmıştı. Alçak sesle:

,□,~r: Sizi bekliyeceğim Werner, dedi. İsteseydiniz kendimi derhal size verirdim:

Subay silkinerek □ kollarından kurtuldu:

□ i □ Ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Allahaismarladık Erna. •

— Hiç olmazsa □ beni öpün.

Yanağını uzatmıştı. Fakat teğmen onu öpmek için eğilince başHM çevirdi, ve dudaklarını □ verdi. Werner onun titrediğini hissediyordu. Erna: .,

□• Werner, diye fısıldadı. Henüz buradasınız, met-resiniz olayım... Metresiniz... Metresin olayım.

Bu sözü zevkle, heyecanla tekrar ediyordu, Teğ¹ men onu kendisinden ayırdı ;

.— Allahaismarladık Erna. büyüklere hürmetle-
rimi söyleyin. □

, Kız yalyarıyordu: □ r

— Yine gelecek misiniz? Ne olur söz verin ba-
na. . . . □ v

— Söz veriyorum.

Otomobil ovaya inmiş. Sen nehrini takip edi-
yordu□. Arkasına bir çok mavna takmış olan bir rö-
morkör akıntıya karşı nehri çıkıyordu. Son mavna-
mı, kıc tarafında bir çift vardı. Erkek dümeni tutu-
yor. kadın kucağındaki çocuğu emziriyordu. • .

• Teğmen komutanın sözlerini hatırladı... «14. eü
Lui; □Erna çoluk çocuğa karışınca...» Acı acı güldü.
Bir zamanlar meşhur ithalâtçı Hermann Kluge, mek-
tep arkadaşı Profesör Horn ve oğlunu sık, sık Grü-
nevald'deki villâsına davet ederdi. Baba Kluge, i arka-
daşı ile oğlunu ağırlar ve onlara fakir bir akrabaya
□gösterilen muameleyi yapardı. Fakat: küçük, Horn,
Erna'ya yan gözle bakacak olsa tüccarın kıyameti ko-
paracağı muhakkaktı.

Şimdi herşey değişmiş ve küçük Horn Alman ha-
ncılarının gözbebeği olmuştu. Adı günlük emir v
har,n tebliğlerine geçiyordu> Bu kahramanı, damat o□
larak almak. Kluge ailesini □ yüksek Berlin sosyetesine
dahil edebilirdi. Erna delisi de aynı sebepten do-
layı ona, âşık olmuştu. Fakat Teğmen onu sevmiyor-
du. Az evvel, onu öptüğü zaman hiçbir zevk duyma-
mıştı... O veva başkası... Hiçbir kadın Werner'e he-
yecan vermiyordu. . . .

Werner Horn bakirdi. .Onun gibi güçlü kuvvetli,
üstelik .yakışıklı ve şöhret sahibi bir delikanlının hiç
bir kadın tanımamış. olması garip görünebilir.

Bunu şöyle izah.etmek□mümkündür: Werner, .şa-
hane bir kadın ve mükemmel bir zevce olan anesini
lıpıfırçaf.ına rovinisti \$u sevgi annesinin bahasına

karşı duyduğu aşkı kıskanacak kadar büyüktü. Anne sevgisi Werner'i genç .yaştaki flörtlerden uzaklaştırdı . inmişti. Ona karşı zaafı olan Erna bile delikanlının dik-katini çekmemişti.

Yarım kalan bir tecrübe, Horn'u kadın denen mahlûktan büsbütün soğutmuştu.. Bir akşam üç arkadaş ile birlikte birahaneye gitmişler, muvaffakiyetle verilen bir imtihanı tes'it ediyorlardı. Müşteri bulamayan birkaç .kötü kadın. onlara yaklaşmış ve kandırmağa "muvaffak olmuştu.

Werner pansiyon odasında henüz soyunuyordu ki, çıırıklak kadın kendini iğrenç sözler ve hareketlerle ona vermek istedi. Ucuz parfüm ve ter kokan bir vücudun kokusu odayı kaplamıştı. Nemli eller yüzünde dolaşüyor, nahoş temaslar hissediyordu.

Herkesin bahsettiği zevk, şairlerin terennüm ettiği heyecan bu muydu? Werner yarım yamalak giyinip oradan kaçmıştı. Kadın arkasından sesleniyordu:.

— Hiç olmazsa paramı ver, serseri.

Werner anlaşıkları fiatın on mislini vermiş ve eve girmeğe cesaret edemeden saatlerce sokak sokak dolaşmıştı. Evde'elbiselerini dikkatle fırçalamış, banyoya girip yıkanmıştı. Bu tedbirlere, macerasının anlaşılması korkusundan ziyade, onu öpmeğe gelen annesi kirlenmiş bir cilde temas etmesin diye lüzum görmüştü. '

Madam Hom, oğlunun atıldığı yarım kalan mace-rayı ve uğradığı sükûtu hayali hiç bir zaman öğrenemedi. Kısa bir müddet sonra, tutulduğu grip hastalığı zâtürrieye dönerek onu yatağa düşürdü. Werner, hasta yatağının baş ucundan ayrılmıyor, belli etme-meğe çalıştığı bir korku ile hastalığın seyrini takip ediyordu.

Ölümünden iki gece evvel, annesinin baş ucunda

bekliyordu. Yorgunluktan bitkin bir hale gelen profesör Horn birkaç saat istirahat etmek için odasına gittiğinden ana oğul başbaşa kalmışlardı. Hasta kadın, oğlunun elini tutmuş ve kendine doğru çekmişti. Yavaş bir sesle:

— Werner, demişti. Sana bir itirafta bulunacağım: Profesör Horn senin baban değildir.

Oğlunun bu itirafı birdenbire kavrayamadığını gören kadın:

— Hayır Werner, diyordu. Sayıklamıyorum. Malesef aklım başımda. Ölmeden evvel affına nail olmak istiyorum.

Werner hakikati şimdi anlamıştı. Hasta, oğlunun elinin buz gibi soğuduğunu hissetmişti. Mecalsiz bir sesle:

— Beni affettiğini söyle, dedi. O zamândanberi öyle ızdırap çektim ki!..

Werner sordu :

....• Hakikî babamı tanıyabilir miyim?

Uzun bir sükûttan sonra kadın cevap verdi :

— Öldü.

Oğlunun başka sual sormasına mani olmak için:

«Sevgine lâıyk bir adam değildi.» diye ilâve ettikten sonra gözlerini kapadı.

Esasen müteessir olan bu çocuğun' geçirdiği buhran kolayca anlaşılır. Herşey yıkılmıştı. Deli gibi sevdiği annesi ölecekti. Üstelik ona karşı duyduğu hayranlık yok oluyordu. Demek anne oğlunun sevgisine ?âyık değildi, Buna rağmen hastanın, yanından, ayrılmadı; uyandığı zaman onu öptü ve :

— Seni affettim anne, dedi.

Sonra yavaş sesle sordu:

— Mösyö Horn.. Babam., hakikati biliyor mü?

— Evet, Fakat senin bildiğini öğrenmesin. Yalvarırım sana, hiçbirşey söyleme,

Werner, ölüm döşegindeki annesine verdiği sözü tuttu. Profesör Horn. rliebk zaman .Werner'in hakikati bH&ığını öğrenmedi. . .

İki erkek müsterek hayatlarını devam ettirdiler. Aldatılmış koca, karısını çoktan affetmiş olmalıydı. Werner'e gelince, o da affetmek istiyor, fakat bir türlü unutamıyordu. Bütün sevgisini onu bir evlât gibi yoluşiiren adama hasretti. Bu sevgiye büyük bir .oma hissi de karışıyordu.

Aldatılmış evlâdın — Werner kendini aldatılmış hissediyordu. — duyduğu teessür sonsuzdu. İki hafta mektebe uğramadı. Döndüğü zaman ise'.,,deEslerine hırsla sarıldı. Talebesi,bulunduğu felsefe kurılarımt' muntazaman devam ediyor, bu suretle kendini unutmak istiyordu. Şopenhaver'e bir ilâh gibi tapıyordu. İnsan ihtiraslarının hiçliğini öğretenbu acı felsefeyi kendine uygun bulmuştu. Cinsî heyecanlara karşı duyduğu alâkasızlık zamanla artmış ve bir hastalık halini almıştı.

Dünya harbi patladığı zaman Werner bu haleti ruhiye içinde bulunuyordu. Profesör Horn piyade subayı olarak askere alındı. On sekiz yaşma basan Werner tereddüt etmeden tayyareci oldu. ;

Harp onu bir nehir gibi.sardı ve cereyanında, a naforlarında sürükledi.

Gene filozof yolunu bulmuştu. Evvelce yaşanmağa değer bulmadığı hayatı bir mânâ kazanmıştı. E vet artık Werner'inbir. gayesi Svardı: vatanın .düşmanlarını mağlûb etmek, ölümü istihfaf ettiği için cesurdu. Muvaffak oldu.

Tayyare meydanına geldiği zaman Erna Kluge'i unutmuştu bile. Talim uçuşu,için hangardan çıkarılan tayyarelere doğru yürüdü. Kendini az evvel Marly ormanında gördüğü kuşlar gibi hafif buluyordu, Utanmasa onlar gibi .evıldıyacafeti,

Birlikte havalandığı ilk talebe, mahcup ve beceriksiz bir Saksony alı idi. Zavallı delikanlı bir türlü tayyareye alışmamış, ve korkusunu yenememişti. Onbeş dakika kadar uçtular. Bir ara yanlış bir manevra neticesinde o kadar alçaldılar ki, az kalsın etraftaki binalardan birine çarpacaklardı. Werner ani bir hareketle kumanda âletlerine sarıldı ve son anda tayyareyi kurtarmağa muvaffak oldu. Ter içinde kalan Saksonyalı :

— Teşekkür ederim Teğmenim, dedi.

Werner Horn, soğukkanlılığını kaybetmemişti. Heyecansız bir sesle cevap verdi; „

— Derhal piyade sınıfına naklinizi yaptırın.

* *

Chaillot sarayındaki konserden beri iki hafta geçmişti. Werner, hücum filosuna geçeceği günün yaklaşmasına sevinirken bir sabah viziteye çıkmasını bildiren bir emir aldı.

Bu emir onu hayrete düşürmüştü, Zira sıhhati mükemmeldi. Kendi kendine:

— Allah Allah! diyordu. Reflekslerim mi zayıfladı acaba? Halbuki hiçbir şikâyetim yok. Dur bakalım, şimdi öğreniriz.

Kampın doktoru onu gülümsiyerek karşıladı:.

— Hoş geldiniz Teğmenim. Tamamen soyunun.

Muayene uzun sürdü. Doktorun bilhassa tenasül organlarını dikkatle muayene ettiğini gören Horn hayretten hayrete düşüyordu;

Neticede doktor :

— Alâ, dedi. Size verilen vazifeyi başarabilirsiniz. Şanslı adamsınız doğrusu.

— Ne vazifesi?

Doktor ona susmasını işaret ederek:

~ Ben birşey söylemem, diye cevap verdi. Albay

size herşeyi anlatacak. Bu zarfı kendisine verirsiniz.

Werner İsrarla:

— Ama doktor, diye sordu.: Bu kadar dostluğumuz var; biraz olsun söylemez misiniz?

— Hayır, hayır. Zevkli bir vazifeye gidiyorsunuz. O kadar.

Teğmen biraz sonra Kamp Komutanı Albayın ofisinde idi. Albay doktorun gönderdiği mektubu okudu ve gülerek:

«Alâ! dedi. Havadisler iyi. Sizi bir müddet için izine gönderiyorum. •

— İzin sıram henüz gelmedi Albayım.

— Biliyorum. Ancak bu seferki müstesna bir izin. Memnun olmadınız mı?

«— Oldum, çok memnun oldum Albayım. Fakat anlamıyorum, niçin?

— Oturun.

Neş'eli bir adam olan Albay ciddiyetini muhafaza etmeğe çalışarak vaziyeti izah etti: 'Teğmen Bavyera'ya gidecekti.

— Orada, diye devam etti, sizi şahane bir kız bekliyor. Bütün arzusu sizinle beraber yatmak ve sizden bir çocuk doğurmak. Yerinizde olmak isterdim doğrusu. Ne olurdu, yirmi yaş genç olsaydım.

Iforn şaşımıştı:

— Beni bekleyen genç kız kim Alı

«Bilmem. Fakat nefis bir parça olduğu muhakkak. Duyduğuma göre bu kızları dikkatle seçmişler. Erkânı Harbiyenin fikri bu. En güzel Alman kızlarım en cesur askerlerden gebe bırakmak.

Teğmen düşünüyordu. Birden sordu:

— Gelen emirde beni mi tayin ediyorlar?

— Hayır. Kampın en cesur ve en ziyade madalya alan subayını istiyorlar. Başka şartlar da var tabii. Meselâ yakışıklı olacak, yirmi beş yaşından fazla ol

mıyaeak, doktor muayenesinden müsbet netice alınacak... Sizden âlâ namzet olur mu? Bu iş için biçilmiş kaftansınız.

— Müsaadenizle Albayım, ben bu..

• — Ne var? Lüzumsuz tevazudan hoşlanmam.

— Evlenmek istemiyorum Albayım.

Komutan bir kahkaha attı..

— Ayol evlenmekten bahseden kim? Bir hafta müddetle bir kadınla yatacaksınız. Sekiz tane aşk gecesi,.. Fena mı? Nişanlığınıza bir şey * söylemezsiniz, olur biter.

Teğmen gitgide ciddîleşiyordır.

— Nişanlı değilim, Albayım, diye cevap verdi. Buna rağmen beni bu vazifeden affetmenizi rica ediyorum. Arkadaşlarımın hepsi bu vazifeye lâayık.

Hayret etmek sırası Albaya gelmişti. Bir müddet düşündükten sonra:

— Hayır, dedi. Sizi intihap ettim. Gitmenize maanî olan sebepleri bilmiyor ve bilmek de istemiyorum. Fakat akranlarınız içinde en ziyade madalya alan sizsiniz. Binaenaleyh emre itaat etmek ve derhal gitmek askerlik vazifenizdir.

Werner Horn son bir teşebbüste bulundu;

— Albayım, dedi. Gerçi doktor beni sıhhatli buldu, fakat..

• Albay:

— Ne diye bağırdı, Yoksa gizli bir hastalığınız mı var?

— Hayır, zannetmiyorum, fakat...

; — Ne fakati oğlum? Ağzındaki baklayı çıkarsana.

— Söyliyeyim, Albayım: şimdiye kadar hiç bir kadınla yatmadım.

Komutan yeni bir kahkaha attı;

— Hay Allah iyiliğini versin! Emrimdeki delikanlılardan birinin bakir olduğunu tahmin edebilir

iriydim? Yoksa... Erkekleri mi tercih ediyorsunuz? Bakın, bundan hiç hoşlanmam.

Teğmen kızardı:

— Hayır Albayım.. "

— Mükemmel, öyle olsaydı canım sıkılırdı. Sizinle iftihar ediyorum delikanlı. O mesele hakkında hiç üzülmeyin. İlâhi Horn! Bakire kızlara benziyorsunuz. Duyduğuma göre onlar da körkarmış, amma kolayca alışırlarmış. Herhalde gelecek sefere koş koş gideceksiniz.

—Bu vazife bir kereye mahsus değil mi? Yoksa devam edilecek mi? ..

— Müsbet netice alınır sa devam ederler sanırım. 'Haydi yavrum, bavulunuzu hazırlayıp arkadaşlarınıza veda edin. Utanmağa mahal yok; zira nereye gittiğinizi doktorla benden başka kimse bilmiyor. Yolumuz açık olsun. Onu mes'ut etmeğe çalışın.

• II.

OTTO VE KARI,

Çavuş Otto Warhoff, geniş adımlarla yürüyerek, şehrin yegâne meydanına giden yokuşu iniyordu. Sent □ Malo şehrinin rutubetli ve pis mahalleleri şu anda ona bambaşka görünmekteydi. Sokakta oynarken kovalarını önlerine deviren iki küçük kızın yanında bir an durdu. Tokat bekleyen yavrucuklar bir köşeye sinmişlerdi. Fakat çavuş onları gülerek okşadı.

Çarşının arkasındaki dar ve karanlık bir sokakta, denizcilerin ve askerlerin daima uğradıkları bir meyhane vardı: La Fannec'h Ana'mn meyhanesi. Le Fannee'h Ana, Saint □ Malo şehrinin bütün sakinleri gibi müstevli ordusundan nefret eder, fakat parayı çok severdi. Harpten beri balıkçılar para kazanamaz

olmuşlardı. Bilhassa Alman Başkomutanlığının denize açılmağı yasak eden kararından sonra, balıkçıların cepleri bomboştu. Lâkin Alman askerleri iyi para tutuyorlardı. Yeni müşterilerden en eömerti muhakkak ki Otto Warhoff idi. Çavuş, meyhanenin elma şarabını severdi. Ayrıca garson Julie'ye hayrandı. Bu kız tombul bir Bretanyalı idi. Çenesinin, yanaklarının, hattâ başka taraflarının okşanmasına müsaade eder ve bu okşamalara sadece gülerdi. Harpten önce balıkçıların kadını olan Julie işgalden beri askerlerin kadını olmuştu. Balık pazarındaki kocakarılar onun «Alman askerlerine. şilte vazifesini» gördüğünü söylerlerdi. Gahil olmsama rağmen aptal değildi. Harpten evvel Plymouth ve Southampton'dan gelen İngiliz denizcilerinden öğrendiği yarım yamalak İngilizcesi ne, işgaldenberi öğrendiği alrnancayı ilâve etmesini becermişti. Her iki lisanın yalnız argosunu biliyordu. Esasen Krupp fabrikalarının eski bir amesi olan Warhoff'a bu kadarı kâfi idi. Çavuşu hizmetçiye bağlayan en mühim bağ da bu olmalıydı.

Warhoff içeriye girdiği zaman meyhane bomboşta Le Fannec'h Ana tezgâhın arkasında yün örüyordu. Çavuş:

— Julie' yok mu? diye sordu.

— Âlış verişe çıktı. Neredeyse gelir. Ne içersiniz?

— Şarap Madam. Double olsun.

Birkaç dakika sonra kolunda sepetiyle Julie göründü. İri yarı vücudu meyhane kapısını kapladı. Üzerinde bir gemici gömleği vardı. Sert saçları, perma nanta isyan ediyor ve kalın kaşlı çehresini çevreliyordu. Kısa etekliğinin altından çıplak dizleri görünüyordu. Dudakları çok boyalı idi. Alman askerini görünce:

— Sen burada mısın, diye sordu. Hani bugün gelmiyecektin?

Otto cevap verdi;

• □ Yeni havadislerim var. Otur da anlatayım.

□ Hizmetçiyi kendine doğru çekti. Meyhaneci kadın homurdandı:

— Müsaade edin de sepetini boşaltsın. Bu ne a□ cele ayol?

Çavuş güldü:

—~ Bize yemek veremez misiniz Madam? İki kişilik yemek... □

Le Fanneeh Ana omuz silkerek;

No yemeği? dedi. Herşey vesikaya tabi. Kendime bile yiyecek bulamıyorum.

Otto bu sözleri duymamış gibi devam etti:

— Bir tavuk isterim, diyordu. Yanında bol kırmış patates olsun. İyi cinsten şarap.. Julie'yi de bu gece bana bırakacaksın.. Anlaşıldı mı?

Meyhaneci kadın, kazanacağı paranın hayali ile m utbağa koşarken Julie hayretle sordu:

— Hayrolal Miras mı yedin?□ □

□ —Hayır. Yarın izine gidiyorum.

— İzine mi? Hiç bahsetmemiştin. :

— Haberim yoktu ki, üç ay sonra gideceğimi zannediordum. Bir de baktım, beni çağırıp yarm gitmemi söylediler. Mükâfatmış"sözde, . .. □

Julie gülümsedi:

— Bu mükâfat neden icap etmiş?

Çavuş üniformasını süsleyen madalyaları işaret ederek:

— Bunların sayesinde, dedi. •

— İyi amma madalyaları bugün almadın ki...

— Haklısın sevgilim. Fakat ne de olsa bunların rolü büyük. □'

— Memlekete mi gidiyorsun?

— Evet Almanya'ya. Fakat köyüme değil de baş□

ka bir yere gideceğim. Gittiğim yerde bol karı varmış.

Julie omuz silkti:

.— Karı her yerde var.

— Evet ama, oradakiler bize mahsus. Yakışıklı ve genç askerlere...

Garson kız alayla:

— Senin, gibilere mi? diye sordu.

— Beğenmedin mi yoksa?

Julie ona sarıldı:

Darılma Otto. Evet, yakışıklı oğlansın, hoşuma gidiyorsun. Amma oradaki karılar seni beğenir mi?

— İsterlerse: beğenmesinler. Oraya bizimle yatmak için gelmişler. İtiraz edemezler ki. «Evet» demek-ten başka çareleri yok.

— Kerhane mi: orası?

Çavuş gülümsiyerek;

:— Ben deVayni. şeyi düşündüm, dedi. Fakat kerhane ile alâkası yokmuş. Gerçi kadınlar bizimle yatacaklar, ama onlardan istenilen şey sadece birer çocuk doğurmaları.

Kız hayretle sordu:

— Bunu kim istiyor? Anaları babaları mı?

— Yok canım. Erkânı Harbiyemiz istiyor.

— Sizin Erkânı Harbiyenin başka işi kalmadı mı?

Çavuş kızın ağzını eliyle kapatarak:

— Sen kendi işine bak, dedi.

Le Fannec'h Ana yemeklerle şarabı getirdi. Hic konuşmadan yediler. Çavuş hesabı gördü, yüklü bir bahşiş bıraktıktan sonra r

— Julie'yi götürüyorum, dedi. İyi geceler Madam.

— Size de mösyö. Güle güle. gidin.

Gece olmuştu. Yokuşu ağır ağır çıktılar. Deniz

sakin ve karanlıktı. Karşıda, ay ışığı altında Dinard şehri seçiliyordu. Etrafta Alman devriyeleri muntazam adımlarla gidip geliyor, nöbetlerini tutuyorlardı. Julie önden gidiyordu. Bol yemeğin tesiri ile gevşeyen çavuş:

— Söylediklerimi anlamadın şekerim, diyordu. Komutanlarımız gürbüz çocuk istiyorlar. Bunun için güzel kızlarla yakışıklı erkekler lâzım. Kızları toplamışlar; erkekleri ise cesur askerlerin arasından seçiyorlar. Beni de bu arada seçtiler.

Cömert bir dostu kaybetmek korkusu ile üzülen hizmetçi:

— Demek seni evlendirecekler? diye sordu.

— Bir hafta için. Kız gebe kalınca beni sepetlerler.

— Tekrar buraya mı dönersin?

— Herhalde. Burasını seviyorum. Sen de hoşuma gidiyorsun.

Kızı öptükten sonra sözlerine devam etti:

—Beraber yatıyor muyuz, bu gece?

Kız, dostunun okşamalarına ses çıkarmıyordu. Az ileride odasından istifade ettiği bir arkadaşı vardı.

— Gürültü etme, dedi.

Dik ve dar bir merdivenden k arkadaşının odasına girdiler. Julie soyundu ve erkeğin önüne geldi. Göğsünü **gererek** M

— Oradaki karılar benim kadar güzel mi acaba? dedi. Otto onu yatağa yatırırken:

— Görürüz! diyordu...

Seviştikten sonra, çavuş pencerenin kenarına geldi. Dördüncü katta olmalarına rağmen pencere, devriyelerin dolaştığı yolun hizasında idi. Nöbetçilerden biri kulübesine yaslanmış, yüzünü ellerile örtmüş, uykuluyordu. Çavuş •

— Vay anasını, diye kükredi.

Şaşırın hizmetçi;

— Ne oldu dedi. Müttefik çıkartması mı başladı?

Warhoff cevap vermeden merdivenleri indi, yokuşu çıktı. Uyuyan nöbetçinin yanına gelince sırtına müthiş bir tekme savurdu. Nöbetçi elini silâhına almıştı bile. Fakat çavuşu tanıyınca hazırol vaziyetine geçti. Otto:

— Budala diye homurdandı. İyi ki ters tarafıma rastlamadın, yoksa hapyı yutmuştun. Nöbette uyunur mu hiç ?

Ve nöbetçinin özürlerine kulak asmadan emretti:

— Arkanı dön?

Adamın arkasına bir tekme daha indirdi.

— Aptal, vazifesini bilmiyor musun? Hem denizi hem de etrafını kollayacaksın. Mukavemetçilerden biri seni bu halde yakalasaydı ne olurdu bilir misin ? Kıçına yediğin tekme yerine sırtına bir bıçak yerdin.

Julie odanın penceresinden bu sahneyi seyrediyordu. Başlangıçta eğlenmişti, fakat ikinci tekmeden sonra nöbetçinin çekingenliği ve çavuşun kabalığı onu sinirlendirdi. Döndüğü zaman dostuna şöyle diyordu:

— Bizim askerlerden birine aynı şeyi yapsan, madalyanı dinlemez, seni tuttuğu gibi denize atardı. Çavuş:

— İşte aramızdaki fark, dedi. Bizim orduda disiplin vardır. Bunun için her yerde galip geliyoruz.

*

*

**

Otomobil, Oder Nehri kıyısındaki yoldan sür'atle ilerliyordu. Kapalı ve bulutlu gökyüzünde yağmur a lâmetleri vardı.

Birdenbire otomobilin motörü tekledi, biraz daha gittikten sonra durmağa mecbur oldular. Şoför inerek otomobilin kaputunu açtı ve tamirata girişti.

Wurzer ona sordu:

— Ne oldu evlâdım?

Von Kolz üzülüyordu, Wurzer;

— Akşam yemeğine yetişemeyeceğiz galiba, dedi. Şoför bir makinist bulmak icap ettiğini söylüyordu.

Albay :

— O **halde**, dedi. burada mı yatacağız?

Görünürde ev yoktu, göz alabildiğine tarlalar uzanıyordu. Doktor, haritasına bakarak:

— En yakın köy beş kilometre mesafede olmalı. dedi.

— Şoförü gönderelim.

Asker uzaklaşınca **ki subay arabadan inip yok'** dolaşmağa başladılar. Kendilerini dağ başında bırakan arızaya lanet ediyorlardı. Von Kolz:

— Bizde **hiç** akıl **yok**, dedi. Kız bulmak için bu cehenneme gelmeğe ne lüzum vardı? Daha yakınlar-da kız mı yok sanki ?

Doktor Wurzer:

: Pomeranya'nın kadınları sağlam ve sıhhatli olur. Albayım, diye cevap verdi.

Albay sesini çıkarmadı .. etrafını seyrediyordu Birden bağırdı:

— İşte!. Pomeranyah bir kız.

Elile, civardaki tarlalardan birinde bel belleyen bir kadını gösteriyordu. . "

Doktor;

— Gidip konuşalım, dedi. Belki bize bir garaj sağlık verebilir.

Ve Albayın cevabım beklemeden köylü kadına doğru yürümeğe başladı. Von Kolz, çamurlu tarlaya girmeğe cesaret edememiş, onları bekliyordu.

On dakika **sonra Doktor, yanında köylü kızı geldi:**

Albayım, dedi, hakkım yok muymuş? Şunun güzelliğine bakın...

Uzun boylu ve iri yarı köylü kızı, iki subaya hiç korkmadan bakıyordu. Von Kolz:

— Evet, dedi, mükemmel bir damızlık olur. Gö-türelim.

Doktor;

— Bir dakika kızım buraya gel! □

Bu maceradan pek hoşlanmışa benzeyen kızı. o tomobile götürdü. Kız, hiç itiraz etmeden soyundu. Sadece:

— Ayaklarım temiz değil efendim, dedi.

Kont, elini Romeranyalı'nın dolgun göğsünde gezdirirken:

— Zıyanı yok, diyordu, bizi alâkadar eden ayak-larınız değil.

Kız bu sözlerin mânasını anlayarak güldü. Dok-tor onu otomobilin arka kanepesine yatırdı ve dik-katle muayene ettikten sonra:

— Hastalığı filân yok. dedi. İşimize yarar,.

Sonra kıza dönerek emretti:

— Haydi kızım, giyin.

Köylü kızı hayretten hayrete düşüyordu. Bu iki erkek kendisini çıırçıplak soymuşlar, fakat istifade-ye kalkışmamışlardı. Niçin acaba? Hâlbuki sağlam ve güzel olduğunu da söylemişlerdi... Sükûtu hayale uğradığını belirten bir ifade ile sordu:

— Gidebilir miyim?.

Doktor:

□ —Hayır, dedi. Seni:alın götüreceğiz.

□ **Nereye?** " ^ « ^

— Görürsün. Önce babanla konuşalım. Evin u□ zak mı?

— Bir kilometre mesafede, efendim.

Doktor biraz düşündükten sonra:

— Albayım, dedi. İsterseniz ben kızın evine gideyim, siz burada kalıp şoförü bekleyin.

Yon Kolz bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Tarlaların arasından yürümek işine gelmiyordu.

Doktor sportmen bir adam olmakla beraber, tarlada keklik gibi seken kıza yetişmekte zorluk çekiyordu. Kont, ona bakarak;

— Allah için güzel kız, diye düşündü. Askerlerimiz canı sıkılmayacak.

Köylü kızı şimdi korkmağa başlamıştı. Bu subaylar niçin babasını görmek istemişlerdi. Kötü bir şey mi yapmıştı acaba?: Herhalde, itiraz etmeden soyunduğu için onu babasına şikâyet edeceklerdi.

Anna'nın babası altmış yaşlarında olmakla beraber dinç bir adamdı. Doktoru görünce derhal hazır ol vaziyetine geçti. Doktor:

— Rahat, dedi. Bu senin kızın mı?

— Evet, gene ne halt etti kaltak?

Würzer, adama kızının fena bir harekette bulunmadığını anlattı. Bu münasebetle yaptığı bütün konuşmalarda olduğu gibi, vatanın bu genç kıza ihtiyaç duyduğunu söyledi. Sonra:

— Kızın evli mi? diye sordu.

— Hayır, fakat çok hevesli.

Doktor gülümsedi. Kızın erkeklere yabancı olmadığını anlamıştı.

İhtiyar köylünün, bu vazifenin şerefi hakkında ne düşündüğü bilinemez, Ancak kuvvetli bir yardımcıdan mahrum kalacaktı. Doktora;

— İyi amma, dedi. Anna bana yardım ediyordu. Anası öldü, ben bir başıma bütün işlere yetişemem ki.

— Merak etmeyin, size aylık bağlıyacağız.

Anlaştılar; Anna, ertesi gün cebinde bir bilet ve biraz "para ile Bavyera yolunu tutacaktı.

Ahırın yanındaki odada, **baba** kız yemeklerini

ıyıyorlardı. Baba, devletten maaş alacağını, bir nev'i tekaüt olacağını düşünüyordu. Vaadedilen para kızının kazancından kat kat üstündü. Sonra, madem ki vatan kızını istiyordu, hiç itiraz edilir miydi?

Anna ise, dirsekleri masaya dayalı, gözleri dalmış, gideceği yeri düşünüyordu. Ne olsa beter olmazdı. Yaşadığı hayat gözlerinin önünden geçti.

Hem tarlada çalışır, hem ev işleriyle uğraşır... Çekilir hayat değildi doğrusu. >

Çocukluğunu hatırladı: mektep kışın donmuş göller üzerinde kızak kaymak, yazın Oder Nehrinde yüzmek... Çocukluğu çok tatlı geçmişti.

Halbuki şimdi memlekette kimsecikler kalmamıştı.

Gülümsedi... Bir hatıra aklına gelmişti. Tuhaf bir hikâye! On üç yaşında var yoktu. Bir gün babası ve amcası ile beraber ormana gitmişler, kış günleri için çalı çırpı topluyorlardı. Kasım ayında idiler ye hava soğuktu. Bununla beraber iç çamaşırı yoktu, Fakir bir ailenin fertleri iç çamaşırı giyebilir mi hiç? Üstünde sadece el örgüsü bir etek ve yün bir kazak vardı. Rüzgâr estikçe etekliği havalanıyordu. Bir ara amcasının aşağı taraflarına dikkatle baktığını görmüştü. Varsın baksın! Amca yabancı değildi ya! Anna nehirde bir sürü oğlanla çıırçıplak yıkanmağa alıştı.

Bir müddet sonra babası, tavşan tuzaklarına bakmak için yanlarından ayrıldı. Kız, yine tavşanlar, diye düşündü. Bu memlekette okadar çok tavşan vardı ki... Halbuki, dediklerine göre Berlin'de pırzoladan daha pahalı imiş...

Baba gittikten sonra, amca yanma gelip «yoruldun mu?» diye sordu. Rüzgârda durmamak için bir çukurun içine girmişlerdi. Amca matrasını uzattı Af ferin amcaya! Halbuki babası ona hiçbir zaman

şarap içmezdi. Anna matrayı dikti. Vay anasını! Boğazı yandı. Fakat hoşuna gitti. Sanki alev yutmuş gibi idi. Bu alev başında, bacaklarından, karnında, her yerinde dolaştı.

Amca da içmiş, sonra da onu gıdıklamaya başlamıştı. Gülüyor, gülüyordu. Birdenbire etekliğini kaldırdı. Anna utanarak örtünmeğe çalıştı. Amca:

— Aptal, dedi. Az evvel kıcını gördüm.

Doğru söylüyordu. Bu Allahın belâsı rüzgâr! Artık amcaya itiraz etmedi.

Ne kadar da canı yanmıştı!.. Hatırladıkça tüyle ri ürperiyordu. Babası gelince eve döndüler. Yolda doğru dürüst yürüyemiyordu.

Ertesi gün amca, yine aynı şeyi yaptı. Anna'yı eve yalnız buldukça annesi öldüğü için kız çoğu zaman yalnızdı ona yaklaşımdan duramazdı. Kız başına gelenleri babasına anlatmak istedi; canı acıyordu zira. Fakat birdenbire hoşlanmağa başladı. Sonra hergün aynı şeyi istedi. Harp başlayınca amca askere alınmıştı. Aman Âllâhım... Ne çok ağlamıştı! Hattâ babası;

• — Beni de götürürlerse ne yapacaksın? demişti.

Memlekette sadece ihtiyarlar kalmıştı; ihtiyarlar ve sakatlar. Aynı şeyi başkaları ile tecrübe etti. Fakat hiçbirini amcaya benzemiyordu.

Anna mecburen harbin sonunu beklemeğe başladı. Sevişen hayvanları gıpta ile seyrediyordu. Kendini işe verdi. Yılmak bilmeden çalıştı. Yorgunluk, hislerini, açlığını bastırıyordu.. •

Oturduğu yerden pencerenin yanma gitti. Mehtapta heryer parlıyordu. Orada ne yapacaktı acaba?

Bahçe işi ile yemek yapmak... Elinden başka iş gelmezdi ki. Ayrıca..

Subay, «o şey» den bol bol yapacağını, ona söylemişti.

Gerindi... Kendini meçhul erkeğine veriyordu sanki...

Geldi, masanın başına oturdu. Babası:

—Talihin var kız, diyordu. Memleket göreceksin.

Anna cevap vermedi. Erkek göreceğini biliyordu ya bu ona yeterdi.

Çavuş Kari Krümmelein, Kruzon'un biraz ilerisinde kuma uzanmış, Saint □ Nazaire şehrinin fabrikalarından çıkan ağır dumanı seyrediyordu. Bulunduğu □yer Atlantik duvarının müstahkem kalelerinden biri idi. Müttefik çıkartmasına karşı bütün sahil boyunca hazırlıklar yapılmıştı. Denizden hiçbir şey belli olmuyordu. Belki yalnız deniz kenarındaki dikenli teller görülebilirdi.. Lâkin kumların altına saklanmış blokhauslarla, her an ateş açmağa hazır, topları görmenin imkânı yoktu.

Krümmelein Çavuş, müttefik çıkartmasını düşünüyordu. Birliği harbin başında çok çetin savaşlar vermişti. Hem dinlenmelerini temin için, hem de çıkartma anında güvenilir bir kuvvet olduklarından dolayı, birlik Atlantik sahiline gönderilmişti. Çavuş harbin başında er olarak muharebelere girmiş, fakat gösterdiği kahramanlıklardan dolayı rütbe almıştı.

Buraya geldiklerinden beri tembel tembel oturuyorlardı. İlk günler biraz çalışmış ve tahkimat; yapmışlardı: Fakat* hazırlıklar bittiği içirli istirahat etmekten başka iş yoktu.

Çavuş denizden yeni çıkmıştı. Yattığı yerde köyünü düşünüyordu. Şu anda köydekiler ne yaparlar acaba? Muhakkak her zamanki işlerinin başındadırlar; tarlalarda çalışmak, hayvan gütmek, odun kesmek. Köyü gözünde tütüyordu.

Asıl gözünde tüten Minna idi... Ne güzel kızdı

Minna... Hayali gözünün önüne geldi. Çalışkandı da üstelik. Sert kollarını hatırladı. Sert, fakat biçimli kollar... Hele kalçaları!..

Çavuş," Minna'nın kalçalarının ilk gördüğü günü, o pazar gezintisini hatırladı..

Kari namuslu bir çocuktu. Minna ile evlenecekti, amma kızın babası itiraz etti. Yaşlı fakat zengin bir köylü, sevgilisi ile evlenmiş, onu elinden almıştı.

Minna buna itiraz etmiş, Karl'ı istediğini söylemişti. Hattâ, babasına bir itirafta bile bulunmuştu; Kari ile kendisi... Bu itiraf sadece kızın dayak yemesiyle neticelenmişti. Hiddetlenen baba kızını sopa ile dövmüştü. Zavallı Minna...

O akşam kendini son defa sevgilisine vermişti. Çavuş o geceyi, daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Yarı çıplak, çimenlerin üzerine uzanan Minna'yı görüyor gibiydi. Kızın memelerini okşamış, baba dayağından çürümüş kol ve bacaklarının öpmüş, öpmüştü...

Minna ihtiyar köylü ile evlenmiş, fakat adam hiç birşeyin farkına varmamıştı. Kimbilir, belki Minna'nın bakire olmadığını ajılamış, fakat sesini çıkarmamıştı. Altmış yaşındaki adam müşkülpesent olmuyor. Kızı koynuna; aldıktan sonra, ne diye mazisini düşünsün?

Evet! Minna gözünde tütüyordu! Kari havaî bir adam değildi... İşgal ettikleri şehirlerde birçok kadın görmüş, fakat hiç birini beğenmemişti. Kendilerini para için veren kadınlardan hoşlanmazdı. Burada ise, köyün kadınları onları hiç sevmiyor, rast gelince başlarını çeviriyorlardı. Halbuki aralarında ne güzel kızlar vardı. Kari, onlarla elele çamların altında dolaşmak isterdi. Ne yapsın ki onlardan hiç biri müstevlilere yüz vermiyordu.

Birden bir ses duydu:

— Çavuşum!.. Çavuşum!..

Korugandan çıkan bir er, koşarak geldi ve:

— Doktor sizi istiyor, dedi.

Aynı akşam, çavuş Kari Krümmelein, Paris t're^v nine biniyordu. Kırk sekiz saat sonra Münih'te âlâ^{*¶} cakıtı.

III

MEV'UD TOPRAĞA DOĞRU

Teğmen Horn'un bindiği tren Alman hududunu geçmişti. Delikanlı atıldığı tuhaf maceradan, gittikçe korkmağa başlıyordu. Gerçi iki hafta önce izinden dönen bir arkadaşının cesur askerlere tahsis edilen bir «cennet» ten bahsettiğini duymuş, fakat inanmamıştı. O arkadaş, en güzel Alman kızlarının bir köyde toplandığını söylemişti. O vakit bir masal gibi dinlediği şeyin şimdi hakikat olduğunu görüyordu.

Teğmen, arkadaşlarına veda ederken söylediği sözleri hatırladı. Onlara:

— Vazife ile gidiyorum, demişti.

Hiç kimse ona sual sormamıştı. Hepsi, teğmenin mühim bir vazifeye tayin edildiğini düşünmüşler, 'kıs-kanmamakla beraber ona gıpta etmişlerdi.

Vazifenin mahiyetini bilselerdi..;

Ya Matmazel Kluge? Teğmen, Saint Germen-deki villâya telefonla veda etmek istediği vakit onunla konuşmuştu. Genç kızın ne kadar üzüldüğünü telefonda bile anlaşıyordu. Werner Horn'a:

— Ne zaman döneceksiniz? diye sormuştu?

— On gün sonra.

— Yaa! Dönüşte sizi muhakkak bekliyoruz. Geleceksiniz değil mi?

Hora söz verdi. Erna titreyen bir sesle:

— Beni unutmayın Werner! diyordu.

Teğmen gülümsedi. «İşte», diye düşündü. «Ve¶

nüs Köyü için biçilmiş bir kaftan, riele benim **oraya** gideceğimi **bile...**»

Fransız □ Alman hududuna varmadan az ev ve. Teğmen Horn'u götüren tren diğer bir ekspresle karşılaştı. Bu ekspres Matmazel Shaffın nişanlisına yazdığı bir mektubu taşıyordu;

«Canım Hans'ım»

«Bu mektup seni çok üzecek. Beni suçlu bulma bu satırları yazmak mecburiyetinde olduğum için, senden daha fazla üzülüyorum.

Başıma gelenleri anlatayım sana: genç kızlara, sana söylemeğe bile utandığım bir vazife verdiler. Çocuk doğurmamızı istiyorlar. Hiç olmazsa çocuklarımızın babası,, nişanlılarımız olsaydı! Ne gezer! Cesur askerler içinden seçilen erkeklerle yatacakmışız. Ben de, sıhhatli kızların bulunduğu, Bavyera'daki kampa gideceğim.

Doktor, beni Belvü Otelinde gördü ve seçti. Ayağım kırılıyordu da, o gün işime gitmez olsaydım. Maşımı anneme verecekler Amma zavallı kadın öyle üzgün ki...

Gideceğimiz kampın çok rahat olduğunu, bize prenses muamelesi yapacaklarını söylüyorlar. Doğru olsa bile ne farkedebilir? Onların istediğini yapmağa mecbur olduktan sonra..

Zavallı Hans'ım benim.. İzine geldiğin vakit beni bulamayacaksın. Oradan kovulsam bile senin yüzüne bakamam.

Bir tek ümidim var sevgilim, o da başıma bir şey gelmeden evvel harbin bitmesidir.

Seni **deli gibi** seviyorum, Hans'ım benim.

Liezel»

«Acaba seni bu kampa göndermezler mi? Cesur, bir **adamsın, Hans, Komutanlarının seni sevdiklerini** de **söylüyordun. Ne olur,** birşeyler yapmağa **çalış.**

Evlenmemize müsaade etmeseler bile, çocuğumun babası sen olursun. Allah bizlere acısın».

Tren, Alman topraklarında ilerliyordu. Vaktin hayli geç olmasına rağmen, herkes çalışmaktaydı. Yarı aydınlık istasyonlarda, sîlâh ve cephane yükleyen askerler vardı.. Werner, istasyon amelelerinden bir kısmının kadın olduğunu gördü. Tren, Stuttgrat'ı dan hareket etti. Yolda asker dolu trenlerle karşılaşılar. Horn, cepheye giden bu askerlere gıpta ediyordu.

Münih'te inip, başka bir trene bindi. Ancak harekete kadar iki saat beklemek icap ediyordu, istasyon çok kalabalıktı. İzini biten askerleri uğurlayan aileler, çekingen duran ve hepsi yaşlı olan sivil erkekler, kahkahalarla güleüilen gamsız çocuklar..

Venüs Köyü'ne gidecek trenin yolcusu azdı. İyi-ce giyinmiş iki genç kız ve iki S.S. çavuşu. Werner hayret etti: oraya sadece subayları göndermiy orlar mıydı? Düşündükçe şaşkınlığı azaldı. Öyle ya! Böyle bir vazifede subayer farkı neden gözetilsin?

Teğmen Berlin'deki fahişeyi hatırladı; nemli ellerini yüzünde hissediyor, onun dişi kokusunu duyuyordu. Tiksendi.. Hayır! Hiçbir zaman kendisinden istenileni yapmayacaktı. Bir kaçamak yol bulmağa çalışacaktı...

Tren hareket etti. Werner düşünmemek için bir kitap alarak kanapeye gömüldü.

*

**

Yandaki kompartımanda, Hamburglu bir armatörün biricik kızı olan on dokuz yaşındaki Ellen Heisterbach, korku ile seyahatin sonunu beklemekteydi. Ne olacaktı acaba? Sertabib vaziyetini anlayacak mıydı?

Ellen Heisterbach, ailesi tarafından Wurzer'e gönüllü olarak gönderilmiş ender kızlardan birisi idi. Bunun sebebi son haftalar zarfında geçirdiği ma-

ceralardı. Ah o karnaval gecesi.. Başına ne **belâlar** açmıştı. Tatlı bir rüya gibi başladığı halde, kâbus gibi sona eren bir gece,.

Matmazel Haisterbach, Frau Âskelmahn adındaki bir kadının idare ettiği jimnastik mektebine devam ederdi. Sade ve şık salonlarda, Hamburg'un en yüksek sos7yetesine mensup altmış kadar genç kız ve kadın, diplomalı hocaların nezareti altında, jimnastik hareketleri yaparlardı. Ellen mektebi» gözbebeği idi. Uzun boylu, sarı saçları, küçük fakat diri memeleri, ince ve uzun bacakları ile herkesin gözüne çarpardı. Ellen, güzelliğinin kudretini ilk defa Nülln'deki villâlarında anlamıştı; o gün bahçede bir şezlonga uzanmış, güneş banyosu yapıyordu. Üzerinde sadece göğsünü ve kalçalarını örtebilen iki parçalı küçük bir mayo vardı. İhtiyar bahçıvanları Sirk'in kendisini gözetlediğini farkederek sordu:

. — Frenk üzümleri oldu mu Sirk?

Bahçıvan yavaş yavaş yanma gelmiş yet .

— Yakında olur Matmazel, demişti. Sıcaklar. böyle devam" "ederse, bir haftaya kalmaz.

Evet, hava çok sıcaktı.. Ellen kolunu kaldırdı.. Sirk gözlerini onun koltuk altlarından ayırmıyordu..

Bu baki; Elien'i güneşten fazla yaktı. Şezlonga yaslandı, gerindi, dizlerini açtı. İhtiyar bahçıvanın sallandığını görmüştü. Yanında bir yeri işaret ederek; '•' ; • ; •

— Şemsiyeyi buraya koyalım, Sirk, dedi.

Sirk bu emri yerine getirirken, Ellen mayosunun üst kısmını çıkarmıştı. Adam onun yanma gelince ilk gördüğü şey genç kızm çıplak göğsü **oldu**.

Ellen **onun başına okşayarak:**

— Zavallı Sirk, dedi. Seni çok yordum.

Bahçıvan, **bu** genç göğsün **kokusu ile sarhoş** gibiydi. Dayanamadı, eğilerek **bu dik memeleri** öptü

ve kaçtı. Ellen bu öpücükten çok hoşlanmıştı. Aynı şeyi Sirk'ten daha genç erkeklerle tekrar etmeğe karar verdi.

Bu kararı tatbik etmek çok güç olmamıştı. Zira Matmazel Heisterbach, güzel bir kız olduğu gibi zengindi de.. Onunla evlenecek olan adam her hususta kendini bahtiyar sayacaktı. Mazbut bir kadın olmayan annesine benzediği için etrafındaki erkeklere fazla nazlanmamış, birçok yakışıklı ve zengin delikanlı, ile flört etmişti. ' ı• .

Bu delikanlılardan birincisi on yedi yaşında bir çocuktur. Gerek o, gerekse onu takip edenler Elien'in mahremiyetine nüfuz etmişler; fakat kız. hiçbir zaman işi sonuna getirmelerine izin vermemişti. Delikanlılar son anda uzaklaşmağa mecbur olmuşlardı.

Fakat o menhus karnaval gecesi.. Karnaval.münasebetiyle mektepte maskeli bir balo tertip edilmişti. Genç kızlar geç vakte kadar eğlenmişler, birbirleriyle dans etmişlerdi. İçlerinden biri eğlenceye başka birıyerden .devam edilmesini teklif etmiş, bu teklif üzerine dört kız civardaki bir gece kulübüne gitmişlerdi. Orada subay olduklarını söyleyen , fakat sivil giyinmiş dört erkek onları davet etmiş, beraberce çıkmışlar ve eğlenmişlerdi. İçilen içkilerden sonra neler olduğunu tahmin etmek güç değildir.

Lâf arasında,; kızların jimnastik mektebinden geldiklerini duyan bir erkek sormuştu:

— Mektepte çıplak dans ettiğiniz olur mu?

Müsbet cevap üzerine, aynı şeyi burada da yapmaları rica edilmiş, kızlar da bu arzuyu reddetmişlerdi.

Delikanlılardan biri elektriği söndürdü. Gülüşmeler, itirazlar.. Erkekler ellerine düşen bu fırsatı kaçırmak niyetinde değillerdi. Matmazel Heisterbach'm kavalyesi iyi konuşan bir çocuktur. Ona;

— Kim bilir, diyordu, belki yarın öleceğim. Hayatımın son zevkini sizin dudaklarınızdan tatmama müsaade ediniz.

Öpücükleri okşamalar takip etti. Nihayet Ellen kendini bir kere daha veriyordu,.

Kızlar evlerine döndükleri zaman gün ağarıyordu. Sarhoşlukları geçmiş, yaptıkları hatayı anlamağa başlamışlardı. Hepsi susuyordu. Yalnız dışarıda eğlenmeği teklif eden, dolayısıyla bu maceradan mes'ul olan genç kız bir Alman ata sözünü hatırlattı. «Einmal ist keinmal» (Bir kerenin ziyarı yoktur.)

— Hem, diyordu, karnavalda herşey mubah değil midir?

içtiği şampanyanın tajsiriyle olacak, Matmazel Heisterbach, son âşığı ile münasebetin her zamanki hudutları aşip aşmadığını hatırlamıyordu. Herhalde mutat ihtimamı göstermemiş olsa gerekti; çünkü bir ay sonra herşeyi annesine itirafa mecbur kalmıştı. Annesi buna çok üzölmüş; hiddetlenen baba ise, karısını da bu faciadan mes'ul tutarak: «Anasına bak, kızım a!» demişti. Bütün Hamburg şehrinin kendisiyle alay ettiğı yetmezmiş gibi, başına bir de bu felâket gelmişti.

İşin kötü tarafı, kızını iğfal eden adamın meçhul oluşu idi. Ellen onun, sarışın uzun boylu, ve yakışıklı olup isminin Wilhelm olduğunu söylüyordu. Bu kadar malûmatla koskoca Alman ordusunda bir subay bulunamazdı.

Anne ve baba, bu lekeyi nasıll temizliyeceklerini düşünürlerken, Wurzer'in, Hamburg'a geliş vaziyeti kurtardı. Herr Heisterbach, kızını Wurzer'e gönüllü olarak verirken, resmî makamlar bu vatanperverane hareketi takdirle karşılıyorlardı. Doktor,, bu gibi ahvalde verdiği nutka lüzumlu' ilâveler yapmakta kusur etmedi.

Kont von Kolz, genç kızı alıcı gözü ile tetkik etmiş ve beğenmişti. Doktor'a sordu:

— Bu güzel hanım bakire mi Würzer?

— Hayır, bakire değil. Doğrusunu isterseniz **bu-na** hayret **ettim**.

Halbuki von Kolz, bu vatanperverane hareketin mânâsını anlamış ve hiç te hayret etmemiştir. Herhangi birisi olsa, kızı müşahade altına alır **ve kampa** gitmeden hâmile olduğunu meydana çıkarırdı. Fakat, Nazi rejiminin büyük sermayedarlarından biri olan armatöre böyle bir oyun oynamak doğru olmazdı. Hem doğacak çocuk ister şu, ister bu askerin çocuğu olsun, ne farkedirdi **sanki?..**

— Allah kendi kullarını tanır, diye mırıldandı Şaşırın Würzer sordu :

— Ne dediniz?

• — Sezer de Heisterbach adında bir papazın sözlerini tekrar ediyordum. Din harplerinden, birinde, rahip düşmanlarına: «Öldürün, demiş, hepsini öldürün. Allah kendi kullarını tanır..» Bu hikâyeyi bilmiyor muydunuz Würzer?

Doktor :

— Anladım, dedi. Heisterbach.. İsimler aynı. Bu hikâyeyi isim benzerliğinden dolayı anlattınız değil mi? Kont :

— Tabîî, diye cevap verdi. Sizden de hiçbir şey saklanmıyor ki...

İşte Venüs Köyü yolcularından Ellen Heisterbach'm başına bu maceralar gelmişti.

*

Aynı trenin ikinci mevki kompartımanlarından birinde, Otto Warhoff ve Kari Krümmelein neş'eli bir konuşmaya dalmışlardı. Münih istasyonunun büfesinde karşılaşmışlar ve birkaç kelimeden sonra aynı y. **ün** yolcuları olduklarını anlamışlardı. O an

dan itibaren ayrılmadılar. Ayrı karakterlerine rağmen, hemen arkadaş olmuşlardı. Warhoff :

" — Venüs Köyü'nün nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum, diyordu. Herhalde Cannes gibi güzeldir. Üstelik de karı dolu.

Kari :

? —Cannes mi? Dedi. O da nesi?

— Fransa'nın bütün zenginlerinin gittiği bir şehir. Yaralandıktan sonra nekahat devrini Cannes'te geçiren Warhoff, arkadaşına bu güzel şehri tarif ediyordu :

— Kral gibi yaşadım, dostum. Bir odam vardı, 'bir de bana mahsus banyo, O yemek odalarını, salonları görsen şaşarsın. Tıpkı sinemadaki gibi. Ya o halılar, insanın ayakları bileğine kadar gömülüyor. Hertaraf günlük güneşlik. Üç hafta kaldım, bir damla bile yağmur yağmadı. Venüs Köyü Q kadar güzel¹ olamaz. Amma orada karı bolmuş.

İntihap edeceği kadını tarife koyuldu. Elleriyle hayalî şekiller çiziyor, kadının «şurasının, şöyle, burasının böyle» olmasını istiyordu.

Kari: • '

— Evet, dedi, güzel göğüslü olmalı. Çocuğa süt verecek çünkü.

Arkadaşı kahkaha ile gülerек: □

— Çocuk bana vız gelir. dedi. Beni anne alâkadar ediyor. İnan bana, şimdiye kadar şişmanlarla, sarışın ve esmerlerle, her türlü kadınla yattım. Hepsinin göğüsleri ele geliyordu. Tahta göğüslü karıdan, hoşlanmam ben..

Kari:

— Gözleri ne renk olsun? diye sordu.

— Ne renk olursa olsun. Benim aradığım göz değil arkadaş.

Kari Krümmelein Çavuş mavi gözlükle tercih

ediyordu. Gözlerin, ruhun aynası olduğuna inanırdı.

Muayyen istasyonda indiği vakit, Werner Horn, Münih'te gördüğü iki çavuş ve iki genç kızın da aynı yere inmiş olduklarını gördü. İstasyon meydanında bir otomobil vardı. Şoför kadın, teğmene doğru gelerek: ' . "

— Venüs Köyü'ne gidiyorsunuz, değil mi efendim? diye sordu. Bu baylar da oraya gidiyorlar. A! rabaya buyurun lütfen.

Kızlardan esmer, zayıf ve çirkin Olanı:

—! Teğmenim, dedi. müsaade ederseniz sizinle birlikte geleceğim. Doktor Wurzer'i görmem lâzım.

Diğer kız, çekingen bir tavırla :

— Ben de, dedi.

Horn onlara yol verdi:

— Buyurun, rica ederim, *

Yolcularını alan otomobil hareket etti. Önce bir ırmak üzerindeki köprüden geçtiler. Sonra yol,, yavaş yavaş yükselmeğe başladı. Bir dağa tırmanıyorlardı. Arabada hiç kimse konuşmuyordu. Teğmenin mevcudiyeti, iki çavuşun gevezeliklerine mâni olmuştu. Ses çıkarmadan birbirlerine bakıyorlar, göz kırpmıyorlardı. Bu bakışlardan şu mânayı çıkarmak mümkündü: «Sarışın kız çok güzel lâkin esmerde iş yok. Allah vere de oradakiler esmer kız gibi olmasa.»

Bu esnada, otomobil dağın zirvesine varmış, önlerinde nefis bir manzara göz alabildiğine uzanıvermişti. Venüs Köyü'nün bulunduğu vadiyi, orta çağdan kalma manastırı ve yeşil ormanlar arasındaki şirin gölü gören Warhoff:

<— .Ne güzel yer burası diye haykırdı!

ikinci Kısım

I

HARA

W... Manastırı, On beşinci asırda, Roma'dan kaçıp gelen İtalyan rahipleri tarafından kurulmuştu. Yeşil bir vadinin ortasında ve ağaçlarla çevrili gölün kenarında manastırlarını kuran rahipler orasını bir kale gibi tahkim etmişlerdi.

Kont von Kolz, bu yeri bilirdi. İnsan Harası'nı kurmak vazifesi kendisine verildiği zaman, Bayye ra'daki manastır aklına geldi.

Hitler bu yeri bizzat gördü ve Kontun fikrini tasvip' etti. Bir kaç ay müddetle duvarcılar, marangozlar ve ressamalar manastırda çalıştılar. Bu suretle kasvetli bina, ferah bir otel haline geldi: höcreler süslendi; tahta kerevetlerin yerine yumuşak divanlar kondu, yemekhane duvarları yeni resimlerde tezyin edildi. Bir hastahane ve bir lâböratuvar yapıldı. Höcrelerden biri olduğu gibi bırakıldı ve burası Hapis Odası ismini aldı.

Kamptaki kızların başına geçecek ve onları idare edecek bir müdire bulmak kolay olmadı. Nihayet bu vazifeyi Madam Lauser isminde bir kadına tevdi ettiler. Madam Lauser elli yaşlarında, sert ve otoriter bir kadındı. İşin tuhaf tarafı; bu Çocuk Fabrikası diyebileceğimiz kampın müdiresinin hiç çocuğu olmayışı idi.

ihhtiyar kızlar, başkalarını evlendirmeye çok heveslidirler. Madam Lauser de, ancak geçkin kızlara has bir şevkle işine sarıldı. Gerçi buradaki evlenmeler ahlâk kaidelerine biraz aykırı olacaktı; merasimde nikâh memuru ile papaz bulunmıyacak, kızların mu

vafakati alınımıyacak, evlilik müddeti pek kısa sürecekti. Fakat madem ki Hitler böyle istiyordu, bu mukaddes emir yerine gelmeliydi.

Muavini olan Madam Flitter ise, ahlâk kaidelerini pek umursamayan bir kadın olduğu için, vazifesine daha kolay, alışmıştı. "Mütenasip bir vücudu, şirin bir yüzü vardı. Bilhassa gözleri dikkati çekecek kadar güzeldi. Berlin liselerinden birinde jimnastik hocası iken Würzer'e tavsiye edilmiş ve derhal vazifeye alınmıştı. Yaşı biraz ileri olmasaydı, Doktor tarafından «seçilmesi» işten bile değildi. Ne yazık ki otuzuna basmıştı. Halbuki Würzer, en çok yirmi beş yaşındaki kızları seçiyordu.

Madam Flitter, harpte dul kalmış ve dedikodulara bakılırsa, kocasını pek çabuk unutmuştu. Burada, talebelerine gıpta ediyor. Almanyamın en yakışıklı delikanlıları ile yatacak olan bu kızları kıskanıyordu. Gertrude Flitter onları gördükçe, birkaç yaş genç olmadığına hayıflanıyordu.

Kont Gunther von Kolz ise bambaşka bir âlem-di. Kızların seçilmesi işinde Würzer'e yardımcı olarak verilmişti. Bu vazifeye tayin edilmesinin sebebi, Kont'un kadınlar hakkındaki bilgi ve tecrübesi idi. İngiltere ve Rusyada ataşemlilerlik yapmış, geçtiği yerleri kasıp kavurmuştu. Almanyadaki maceraları da dillere destandı. Bu maceralardan bir kısmının rezaletlere sebebiyet vermesine kıl kalmış, fakat Alman Don Juan'ı tam zamanında sıyrılmasını bilmişti.

İmparator İkinci Wilhelm'in gözdesi olan Kont, güzel kızlardan hoşlanırdı. Venüs Köyü'ne kız toplamak bahanesiyle bir çok dilbere yaklaşacak ve belki de bir kaçından istifade edecekti.

. Yeni vazifesinden çok memnundu. Ara sıra ma

nastıra gelir ve kızlarla konuşurdu. Sorduğu sualler, kızları kâh küldürür, kâh utandırır.

Genç kızlar, manastırda tatlı ve zevkli bir hayat sürüyorlardı. Bol yemek yiyorlar, güzelce besleniyorlardı.

Günlük program şöyle idi; sabahları yedide kalkılıyordu. Sütü kahvelerini içtikten sonra, Madam Lauser onları topluyor ve temizlik muayenesini yapıyordu. Temizliğine itina etmeyenler azarlanıyor, hattâ bir kaç değnek darbesile cezalandırılıyordu. Pis ve tembel köylü kızları bu sayede vücutlarının her tarafını temiz tutmasını öğrendiler. V

Askerlere gösterilecek olan kızlar ayrılır ve muavinin emrine verilirdi. Muavin Hanım onları etrafına toplar ve icabeden tavsiyelerde bulunurdu. Bu grup önce gölde yıkanır, sonra askerlerin önünden çırpı lak geçerdi. İntihaptan sonra geride kalanlar toplanır, ve oyunlara başarlardı.

Öğle yemeğini takip eden istirahatten sonra, o yunlara devam ediliyordu. Bazen Würzer, bu saati konferanslarına tahsis ederdi. Bu kanuşmalar esnasında ateşli sözler söyler, genç kızlara ne ulvi bir vazife, ile burada bulunduklarını anlatırdı. Kahramanların elinden aşk şerbetini içmenin ve onların çocuklarını doğurmanın ne büyük bir şeref olacağını söylerdi.

Akşam yemeğinden sonra müzik çalınır, radyo dinlenir, dans edilirdi. Madam Lauser, bir piyano iki keman ve bir harpten mürekkep ufak bir orkestra meydana getirmeğe muvaffak olmuştu. Diğer kızlar, şarkı söyleyerek konsere iştirak ediyordu, bu suretle hoşça vakit geçiriliyordu.

Dans bir hayli rağbet görmekte idi. Müdür Mua'

vkii dansın mükemmel bir spor olduğunu söylüyor ve kızları teşvik ediyordu.

Ancak, o tarihlerde Venüs Köyü'nde bulunan elli iki genç kıza, bir o kadar erkek bulmak imkânı yoktu. Bunun için kızların çoğu birbirleriyle dansediyor, böylelikle kendilerini oyalıyorlardı.

Askerler tarafından seçilmiş ve dolayısıyla «evlenmiş» olan kızlara herkes gıpta ediyordu. O kadar ki evlerinden üzüntü duyarak ayrılan ve kampta istemiyerek gelen kızlar bile, intihap edilecekleri mes'ut günü sabırsızlıkla beklemeğe koyulmuşlardı.

En sabırsız olanları, erkek beklemektense, birbirleriyle samimî olmağa teşebbüs etmişler ve bu teşebbüslerinde muvaffak olmuşlardı. Dolaşan dedikodulara nazaran, Madam Gerturde Flitter, **erkeksiz kalan** kızları oyalamakta birebirdi.. Lâkin Würzer, bu şekil münasebetlerden hoşlanmadığını, bunun **genç** kızları aslî vazifeleri olan çocuk doğurmaktan uzaklaştırdığı bildirmiş ve yasak etmişti. Müdür Muavini, Doktoru bu kararından caydırmak için ısrar etmişti: askerler ne kadar kuvvetli olurlarsa olsunlar, aşk oyunlarında acemilik gösterebilirlerdi. Çoğu bakire olan genç kızların erkekleri tahrik etmek ve onlara cesaret vermek için biraz yetiştirilmeleri icap etmez miydi? Arzu edilirse Madam Flitter bu işi üzerine alabilirdi.

Würzer bu sözleri kahkaha ile karşılamış ve şöy¹ le cevap vermişti:

— Erkeksizlik başınıza vurmuş galiba Madam Flitter! Merak etmeyin, tabiat hükmünü icra eder. Gerek erkekler, gerek kızlar bu işi pekâlâ becerirler.

Kızlar arasında aşın samimiyyet kurmak yasak edildiği halde, gizli ahabıklara rastlamak mümkündü. «Evlenen kızlar» mükemmel bir balayı geçiriyorlardı. Hiç bir eksikleri olmamasına itina ediliyordu.

Bahçede kurulan yirmi adet küçük ev onlara tahsis edilmişti. Her çift bu evlerden birinde kalıyor, fakat erkek gittikten sonra, kadın yine manastırdaki leyli mektep hayatına dönüyordu.

Liesel Shaff'm maddî bakımdan hiçbir eksiği yoktu. Mükemmel yiyip içiyor, ömründe görmediği bir temizlik havası içinde yaşıyordu. Spordan hoşlandığı için bütün oyunlarda muvaffak oluyor, gölde balık gibi yüzüyordu.

Ancak, askerlerin önünden çırpıplak geçmek, onun için en büyük işkence idi. Ayakları dolanıyor, yürümesini şaşıırıyordu. Şimdiye kadar «seçilmemiş» olmasının en mühim âmili bu olsa gerekti. Liesel, henüz hiçbir erkek tarafından seçilmediğine memnun, nişanlısının kampa gelmesine dua ediyordu.

Liesel Shaff, kampta Mathilde Zoller isminde Berlinli bir kızla arkadaş olmuştu. Bu kız, kampa ilk geldiği gün Madam Lauser'e karşılık vermiş ve Doktor Würzer tarafından kırbaçla dövölmek cezasına mahkûm edilmişti.

Dayak esnasında bütün kızlar hazırdu. İlk vuruşta. Mathilde'nin vücudu titremiş, müteakip darbe-lerde titremeler artmıştı. Würzer onu seyrederken :

— Ne tuhaf! diye düşündü. İztırap ve şehvetin aksülamelleri aynı oluyor..

Madam Flitter de aynı şeyi düşünüyordu. Dayak esnasında ona uzun uzun bakmış ve bu kızı bazan

hazan okşamak STOĞİYAF *^KSSStK1*
mümkün olduğuna Aorsc verznz?/. :

Dayaktan sonra Liesel, arkadaşının yanına gitmiş ve onu teselli etmek istemişti. *Sırtını* uğuşturan Mathilde:

• □ Her gün dayak mı yiyeceğiz? diye sordu.

— Hayır, amma uslu ve itaatkâr olmak lâzım.

Mathilde : ' .

Bizim patron dayaktan hoşlanıyor galiba, dedi. Beni döverlerken baktım; pek zevkleniyordu domuz!

Liezel sordu:

*

— Sizi buraya kim getirdi? Würzer mi?

— Hayır.

Gülerek ilâve etti:

— Tavsiye ettiler..

Sabık aşçı yamağı içini çekerek :

— Ne güzel elleriniz var, dedi.

— Meslek icabı.. Eldiven satan bir mağazada tezgâhtardım.

Mathilde bundan başka birşey söylemedi. Hak vermek lâzım, zira hayatının hikâyesi kolayca anlatılır birşey değildi. Geçen sene çalıştığı mağazaya gelen bir general onu görmüş ve güzelliğine hayran olmuştu. Birçok eldiven satın almış ve bu malları evine göndermelerini rica etmişti. Patron derhal müsbet cevap verdi; Böyle yağlı bir müşteriyi üstelik generaldi memnun etmek lâzımdı.

Genç kız eldivenleri generalin evine götürdüğü zaman bir çay sofrası hazırlanmıştı. Yaşlı, asker, pa katleri alırken:

— Size çok zahmet oldu Matmazel, dedi. Beraberce bir çay içsek..

Çay ve pastayı şampanya takip etti.. **Neticede** olan olmuştu..

Evine döndüğü zaman annesi halinde bir tuhafılık sezdi ve olup bitenleri anlamakta gecikmedi:

— Kaltak! diye haykırdı. Daha on yedi yaşında bile yoksun..

Kızın babası bu münasebetten istifade etmeğe karar vermişti. Bir gün Mathilde ile generali şok feına bir vaziyette yakaladı. Kıs ancak onyediyi bulundugu ve rüştünü idrak etmewiş cldüğü cihetle,

• general çok müşkül bir durumda kalmıştı. Babanın ağzını kapatmak için bir miktar para verdi. Ancak bu kadarla iktifa etmeyen baba gitgide küstahlaşıyordu. Altı ay sonra general, kızı başından atmağa karar vermişti.

Venüs Köyü'nün kurulacağını işittiği vakit çok memnun olmuş ve arkadaşlarına sormuştu:

— Kızları kim topluyor? "

Arkadaşları :

— Bu işle meşhur alim Würzer meşgul oluyor, edubabını verdiler.

General kırksekiz. sat sonra Doktor Würzer'i yakalamış ve ona güzel tezgâhtar kızıdan bahsetmeğe başlamıştı;/.

— Ona bir mağazada rastladım, diyordu. İşinize yarayacağını tahmin ederim. Sırf vatanıma hizmet için onu size tavsiye etmeğe karar verdim. Fakat bu işe ismimi karıştırmamanızı rica ederim. Malûm ya..

Hiç te aptal bir adam olmayan Würzer:

— Merak etmeyin, generalim, dedi. Bir haftaya kalmaz Venüs Köyü'ne. gönderirim.

Mathilde Zoller, Liezel'i seviyor ve onun arkadaşlığını diğerlerinininkine tercih ediyordu. Pek hoşlanmadığı kaba ve bayağı Pomeranyalı ile fazla görüşmez, fakat ara sıra onunla dedikodu yapmağı da ihmal etmezdi. Beraber oldukları bir gün, kimseyle hiç konuşmayan, zayıf ve esmer bir kızıdan bahsediyorlardı. Berlinli sordu :

— Kimin nesi bu kız Allah aşkına?

Pomeranyalı :

— **Bilmem ki, diye cevap verdi. İsmi söylemiyor. Ne olumuş sanki söylerse? Ayıp mı? Buraya bizi zorla getirdiklerini herkes biliyor.**

— Halinden memnunsun galiba?

Pomeranyalı kız Anna * gülererek S

— Tabîî memnunum, dedi. Hele iyi bir koca bulacak olursam gel keyfim gel! Amma bu sıska kız nerede ise ağlıyacak!

Liezel lâfa karıştı :

— Üzülüyor dur zavallı...

Anna :

— Haydi oradan sen de, dedi. Kimbilir buraya gelmeden evvel ne haltlar karışmıştır. Hoş, hepimiz öyle değil miyiz sanki?

Liezel yavaşça :

— Ben bakireyim, dedi.

— Aptallığına doyma. Ağzının tadını ne bilirsin sen?

Mathilde konuşmayı kısa kesti ve :

. — Haydi çocuklar, dedi. Gidip yıkanalım.

O sırada Würzer, Madam Flitter ile birlikte bahçede gezmeye çıkmıştı. Göl kenarında durarak yıkanan kızları seyretti. Kızlar gölden çıkınca koşmaca oynadılar; nihayet soluk soluğa kalıp oyunu bitirdikleri zaman Doktor yanlarına gitti.

— Sizlere müjdem var, hanımlar, dedi. Yarın üç yakışıklı asker geliyor. Biri teğmen, diğer ikisi çavuş.

Pomeranyalı ;

— Biz de üç kişiyiz Doktor, diye cevap verdi.

Liezel Shaff sararmıştı. Her zaman yaptığı gibi, Hans gelmeden evvel seçilmemesi için Allaha yalvardı...

İİ

TAKDİM MERASİMİ

Doktor Würzer, yolcuları getiren otomobili manastırın kapısında bekliyordu. Arabadan inenleri karşıladı. Kızlardan birisini tanımıyordu; mevcudiyetine hayret etti. Werner'e elini uzatarak:

— Siz Teğmen Hom'sunuz, değil mi? diye sordu. Hoş geldiniz. Bu hanım sizinle beraber mi?

Esmer ve çirkin kız, teğminin cevap vermesine meydan bırakmadan atıldı:

— Doktor, dedi. Bu beyler beni arabalarına kabul etmek nezaketini gösterdiler.

Hayretten hayrete düşen Würzer;

— Kimsiniz? diye sordu. Buraya çağırıldınız mı?

— Hayır. Ben Hitler Gençliği Teşkilâtının sekreteriyim. Sizinle hususî surette görüşmek istiyorum.

Würzer sert bir tavırla :

— Aalâ, dedi. Yazıhanemde oturun ,şimdi gelirim. Diğer kıza döndü: ,

— Siz de beni yazıhanede bekleyin Matmazel. Sanşın kız;

— Ben,dedi, Matmazel HeLster...

Doktor sözünü keserek:

— Biliyorum, dedi. Tanıdım.

Ve tekrar Werner'e hitap etti:

— Tren yine gecikti, Teğmenim. Rötör yapmazsa olmuyor. Bu dağ başında tarifeye aldırın yok ki.. Buyrun gidelim beyler. Kızlarımız neredeyse bahçeye çıkarlar.

Üç erkeği revire götürdü, orada birer birer ve dikkatle muayene etti. Teğmene:

— Kıtalarınızda muayne oldunuz amma, burada bir daha gözden geçiriyorsunuz, diye izah etti. Birliklerdeki doktor arkadaşlara itimamın var amma, oradan buraya gelinceye kaar bir kaç gün geçiyor. Yolda çapkınlık edenler oluyor. Aklım almıyor düğün su! Almanya'nın en güzel kızları ile yatmağa gelirken, yolda başka kadınlara takılıyorlar. Hem de ne kadınlar!.. Geçenlerde bir subayı muayene ediyordum. Bir de baktım hastalığa tutulmuş. Şu malûm hastalığa.. Kimden aldığını sorunca ne dedi biliyor musunuz? Buraya gelirken Paris'te bir akşam kalmış,

orada rastladığı hanım hanımcık bir kadınla gecele-miş. Hem de kadını elde edinceye kadar canı çıkmış, Halbuki burada öyle mi ya? Bir hareket kâfi.. İste-diğiniz kızı alıp gidin..

Werner Hom cevap vermedi. Doktor onun bura-dakiler gibi kolay elde edilen kadınlardan hoşlanma-dığını anlamıştı. Ona hak vermemek elinden gelmi-yordu.

Muayne bitmişti.

— Revirimi nasıl buldunuz beyler? Güzel değil mi? Fakat hiç bir işe yaramıyor. Misafirlerinin hep-si turp gibi maşallah! diyen Doktor :

— Şimdi, diye ilâve etti, size kızlarımızı göstere-yim.

Manastırın içinde yürürken:

□— Görüyorsunuz ya, diyordu, burası ne kadar karanlık, Rahipler aydınlıktan hoşlanmazlarmış. Hal-buki kızlarımız güneşte yanmağa bayılıyorlar.

Manastırdan çıkarlarken Krümmelein Çavuş sordu;

— Kızlarınız buradan kaçamazlar mı Doktor?

— Hayır, esasen kaçmak istemezler ki.. Böyle cennet gibi yerdejn kaçılır mı hiç? Asıl dışandakiler□ den korkmalı.

Otto :

— Doğru, dedi. Böyle nadide parçalar bir hayli avcının iştahını kabartır.

— Geceleri bahçeye öyle nöbetçiler dikiyoruz ki, kimse cesaret edip sokulamıyor.

Yemyeşil otların sürdüğü ve yabanî çiçeklerin açtığı bir çayır "üzerinde yürüyerek küçük bir orma-nın kenarına geldiler. O anda manastırın diğer bir kapısından on iki genç kız çıktı. Hepsi çırpıplaktı.

Kızlar, bir keçi yolunu takip ederek Wiirzer ve arkadaşlarının önünden geçtiler. Erkekleri görmemiş gibi davranıyorlardı. Sadece, kocaman göğüslü ve

kızıl saçlı bir kız onlara dik dik baktı. Âptallaşan Otto :

— Bunu beğendim, dedi. İşime gelir.

Doktor :

□— Susun, diye emretti. Beğendiğiniz kızı sonra bana söylersiniz. Şimdi kızlar idman hareketleri yapacaklar. Sonra da birer birer önünüzden geçecekler. Seçtiğiniz kızın sıradaki yerini unutmayın. Çünkü hangisi olduğunu oradan anlıyacağım, Wurzer yaslarından ayrılır ayrılmaz Otto ve Kari kızların arkasından seğırttiler. Werner ise ağır ağır v e düşünceli bir tavırla yürüyerek onları takip etti.

Kızlar, yemyeşil çimenlerin üzerinde top oynamaya başlamışlardı. Önceleri erkeklerin mevcudiyetinden bihabermiş gibi hareket ediyorlar, bütün dikkatlerini oyuna veriyorlardı. Biraz sonra onlara yan gözle bakmaya başladılar. Hattâ kızıl saçlı kız topu onlara doğru fırlattı ve koşarak geldi, eğildi, erkeklerin ayağının dibindeki topu aldı. Bu hareket vücudunun bütün güzelliğini meydana koymuştu. Warhoff, arkadaşına:

— Tam bana gör. dedi.

Top oyununu, koşu ve manialı yarış takip etti. Yeşil çimenlerin üzrinde koşan, sıçrayan, atlayan bu genç vücutlar nefis bir manzara teşkil ediyordu.

Otto:

— Hangisini seçtin Kari? diye sordu,

v; — Bilmem ki, hepsi birbirinden güzel.

— Hangisi hoşuna giderse onu al. Benim işim tmaam. Ne karı be! Kaplan gibi maşallah!..

Werner Horn, gölün kıyısında bir taş üzerine o□ turmuştu. İdman hareketlerini ve koşuları bitiren kızlar göl kenarına geldiler. Hocalarının emriyle suya atladılar. İkisi müstesna, hepsi mükemmel yüzüyordu. İçlerinden biri, uzun boylu ve narin yapıklı bir kız, Werner'in nazarı dikkatini celbetti. Siyah saçları be□

line kadar iniyordu. Gölden çıkıp sıra obrukları zaman en arkada kaldı...

*

Yarım saat sonra, tayyareci ve arkadaşları yazıhanenin yanındaki bekleme odasında, Doktoru bekliyorlardı. Otto;

— Seçtiniz mi teğmenim? diye sordu.

Werner:

— Evet, dedi, seçtim.

— Ya sen Kari?

Utancından kıpkırmızı kesilen arkadaşı:

— Evet, diye cevap verdi. Seçtim galiba.

Yazıhanenin kapısı açılmış Doktor Wiirzer kapıda görünmüştü.

— Teğmenim, dedi. Buyurun.

Kap i iki adamın üzerine kapanınca, Otta arkadaşına;

— Allah vere de benimkini seçmiş olmasa, dedi. Elimden alırsa yandım. Ne saçma şeybu; her yerde subaylara iltifat ediyorlar.

*

Doktor Wiirzer, Horn'a

— Kızlarımı beğendiniz mi Teğmenim? diyordu. Genç neslin en güzel numunelerini toplama muvafak olabilmış miyiz?

— **Evet.** .

Teğmenin soğuk ve durgun halini gören Würzer, sözlerine devamla:

— Az evvel gördüklerinizden hiç biri hoşunuza gitmedi ise söyleyin, dedi. Size başka kızlar da gösterebilirim.

Horn:

— Ben, dedi, on iki numaralı kızı, yani sıranın en sonundakini seçtim.

Doktorun yüzü güldü;

— Aferin teğmenim, dedi. Sizi tebrik ederim. Fevkalâd e bir kız seçtiniz. Almanyanın en tanınmış ailelerinden birine mensup. Mazur görün, ismini söylemeğe selâhiyetim yok. Arzu ederse kendisi söyler.

Teğmen:

— Demek, dedi, isimde gizli tutuluyor?

— Evet.

— İyi amma, ya çocuk olursa?

Doktor, kollarını havaya kaldırarak:

— Çoeukmu? dedi İstedüğünüz o değil mi efendim? Tabiat kızları bunun için yaratmamış mı? Birer birer muayene ettim, hepsi çocuk doğurabilir. Doğan çocuklar Almanya'ya, Führer'e ait olarak. Heil Hitler!..

Teğmen tekrar etti:

— Heil Hitler!

Wurzer, sözüne devamla:

— Ne diyordum? dedi.. Ha.. Beğendiğiniz kız yüksek bir aileye mensup. Venüs Köyü'nde bu gibi kızlara ender rastlanır.

Teğmen gülümsedi:

— Yani, köylü kızları zengin çocuklarından daha mı güzel oluyorlar?

— Aramızda kalsın Teğmenim; yüksek aileler, kızlarını Venüs Köyü'ne göndermek istemiyorlar. Buna mâni olmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve maalesef muvaffak da oluyorlar.

Werner, Doktora dik dik bakarak;

— Demek, benim seçtiğim kızın ailesi diğerleri gibi düşünmüyor, dedi. Öyle ya, aksi takdirde kızlarını buraya göndermezlerdi.

Wiirzer'in sesinde hafif bir tereddüt edası seziyordu:

— Herhalde, diye cevap verdi. Ne olursa olsun, bu kızın tarafınızdan seçilmesine çok sevindim. Buraya gelen subaylar arasında yakışıklı ve kahraman delikanlılar çok. Fakat hiç biri zekâ ve kültür bakımın

dan sizin seviyenize ulaşamaz. Harpteki başarılarınızdan bahsetmiyorum, çünkü onları bütün Almanya biliyor..

Teğmen eğildi.

— ... Fakat mektep hayatınızda fevkalâde bir talebe olduğunuzu da öğrendim. Babanız profesördü, değil mi?

Werner, yine eğildi. Doktor :

— Hülâsa, diye devam etti, i bundan uygun birleşme olamaz.. Beygir neslini üretmek için yapılan şeyi.. mazur görün Teğmenim, bedenî bakımdan insanlarda tatbik.

Teğmen, sert bir tavırla sözünü keserek;

— Biliyorum Doktor, dedi. Hepimiz birer hayvanız. Hem de tabiatın en müttekâmil hayvanı bile olmadığınızı zannediyorum.

. Wurzer, muhatabını hayretle süzdü:

— Anlıyamadım, dedi. Ne demek istiyorsunuz?

— Hiç, doktor, affedersiniz. Felsefe yapmanın zamanı değil.

Doktor gülerek ;

— Hakkıyorsunuz, dedi. Şimdi sevişmenin zamanı, Dinleyin beni Teğmenim; burada geçireceğiniz bir hafta zarfında bahçedeki küçük evlerden birinde kalacaksınız. Bu v size ve eşinize tahsis edilmiştir. Yedeklerinizi orada yiyeceksiniz.

Bahçede gezebilir, diğer çiftlerle görüşebilirsiniz. Fakat bunu tavsiye etmem, çünkü bazı delikanlılar seçtikleri kızdan heveslerini aldıktan sonra başkalarına göz dikiyorlar. Böylelerini derhal küt'alarına gönderiyorsunuz.

Teğmen gülerek;

— Mesele çıkmamak istemiyorsunuz demek. dedi.

Doktor ciddiyetle:

— Doğacak çocukların babalarının kat'i surette tayin etmek zarureti var, diye cevap verdi. İyi nesil

yetiştiren babaları tekrar davet edeceğiz.

Gülerek ilâve etti:

— Esasen bir hafta nedir ki? Emin olun, bir kadının hazinelerine sahip olmak için bir hafta az gelir, Her neys.. Giedbilirsiniz Teğmenim. Sizi evinize görüñ rçekler, yarım saat sonra nişanlınız yanınızda olacaktır.

*

Teğmene tahsis edilen ev, küçük fakat çok şirindi; balkonlu bir salonu, ufak bir odası ve banyosu vardı. Duvarda güzel resimler, kütüphanede ise mecmualar ve romanlar bulunuyordu.

Kırk seki zsaatlık yolculuk Werner'i hayli yormuştu. Yorgunluğunu nisbeten gidermek için banyoya girdiği sırada salonun kapışma vurulduğunu duydu:

— Buyurun, diye sfeslendi. Yalnız bana bir dakika müsaade edin.

, Salona girdiği vakit nişanlısını orada buldu. Gelen kız, Matmazel Hedwige Spitzmüller'di.

Genç kızın üzerinde, hastabakıcıların giydiği beyaz gömleklere benzer bir elbise vardı. Elbisesinin yakası hayli açıktı. Diz kapaklarından yukarısını gösterecek şekilde bacak bacak üstüne atmıştı. Elini uzatarak:

— Merhaba Werner, dedi. Bir sigaranız var mı? Bu pis yerde ne sigaraya müsaade var, ne içkiy..ñ

Gülerek ilâve etti;

— «Evliler» müstesna tabiî. Onlara herşey caiz,

: Teğmen şaşırmıştı. Bir ay evvel Saint-Germain'de rastladığı terbiyeli genç kız bu muydu? İnsan bir ayda bu kadar değişebilir miydi? Ses çıkarmadan tañ bakasmı uzattı. Matmazel Spitzmüller, bir sigara alarak:

— Teşekkür ederim, dedi. Sizi görür görmez beni seçeceğinizi anlamıştım.

Teğmenin müstehzi gülüşünü farkedince hemen ilâve etti;

— Buranın en güzel kızı olduğumu iddia edecek değilim. Venüs Köyü'nde çok cici kızlar var. Amma kingen olduğunuzu biliyorum, onun için eski bir tam» dığmızı tercih edeceğinizi anlamıştım. Üstelik müzisyenim.. Ne yazık ki evimizde piyano yok; olsaydı bol bol çalardım.

Zoraki bir şekilde gülmeğe çalıştı.

Werner:

— Matmazel, dedi, rol yapmağa lüzum yok. Hissiyatınızı anlıyorum. Venüs Köyü'nden nefret ediyorsunuz, değil mi?

Genç kız hıçkıra hıçkıra ağlamağa başlamıştı. Werner yanma oturdu, kızın ateş gibi yanan ellerini avuçlarına aldı ve tatlı bir sesle:

— Korkmayın Hedwige, dedi. Size ilişecek değilim. Başka bir kadın olsaydı, belki verilen emre itaat ederdim, fakat sizinle asla..

Matmazel Spitzmüller başını kaldırdı. Göz yaşlarını nıslattığı yüzü her zamankinden daha güzeldi. Hıçkırıqlarla kesilen bir sesle:

— Teğmenim, dedi. On beş gündür buradayım. O zamandanheri korku içinde yaşıyorum. Neyse ki gelenler fazla değildi de, beni kimse seçmedi. Sizi gördüğüm an, nefesimin kesildiğini hissettim. Hocamız bile bunu farkettil ve bana: «Yorulunuz Hedwige», dedi, «biraz istirahat edin». Bu heyecanıma rağmen gözlerimi sizinkilerden kaçırdım, size bakmağa cesaret edmedim. Fakat beni seçmeniz için dua ediyordum.. Benden istifadeye tenezzül etmiyeceğinizi umuyordum.

Werner ferahlamıştı. Ayağa kalkarken:

— Mesele yok, dedi. Hiç korkmayın size ilişmiyeceğim.

Bu esnada Doktor Würzer, yazıhanesindeki iki çavuşla konuşuyordu. Önce Otto Warhoffu yanına çağırdı, gülümseyerek;

Halâ üç numarada mı ısrar ediyorsunuz delikanlı? diye sordu.

— Evet, Doktor. Henüz seçilmedi mi?

— Yok canım. Aferin Çavuş, güzel bir kız seçtiniz. Hoş, bütün kızların güzeldir. Hepsini bizzat kendim intihap ettim.

Otto, gülerek:

— İyi maldan anlıyorsunuz, doktor, dedi.

Würzer de güldü:

— İyi bir çocuğa benziyorsa». Topuz gibi bir oğlan isterim senden..

• — İsteddiğini zbu olsun' İlki değil ki..

— Evli misin yoksa?

— Yok canım! Bekârlık çocuk yaptımağa mâni mi?

Doktor eğleniyordu:

— Neye mâni olsun? dedi. Haydi oğlum, şimdi git; nişanlıyı yanına gönderirim.

*

t *

Karl Krümmelein, utana utana odaya girmişti. Würzer:

— Hangi numarayı seçtin? diye sorunca, hayretle:

— Ne numarası, Doktor? dedi.

— İyi amma evlâdım, size anlatmadım mı? Beğendiğiniz kızın sıradaki yerine dikkat edin, onu ancak bu numara ile bulmak kabildir, demedim mi?

— Evet doktor. Zannedersem sırada [^]altıncıydı.

— Zanla olmaz ki oğlum. Emin olmak lâzım. Tarif etsene onu bana, nasıl bir kızdı?

— Çok güzeldi.

- **Hangisi çirkin ki? Uzun** boylu muydu?
- Bir hayli. Fakat daha uzun boyluları vardı.
- Saçları ne renkti?
- Kumral.. Açık kumral.
- Şişman mı zayıf mı?
- Balık etinde.. Çekingen bir hali vardı.
- Haklısın, altı numara olacak. Renanyalı bir kızdır. Sen de oralı mısın.?
- Württemberg'liyim.
- Hemşerisi sayılırsın. Dinle beni: sana altı numaralı kızı göndereceğim. Beğendiğin o değilse beş ve yedi numaraları görürsün. Anlaşıldı mı?
- Teşekkür ederim doktor.
- Çavuş çıkınca Würzer, kendi kendine söylendi:
- Şimdi de ötekileri görelim, dedi. Bu çirkin karı ne ister acaba?

Çirkin kız bekleme oasmda oturmuş, kitap okuyordu. Würzer, bu kitabın kendi eseri olduğunu görünce yumuşadı. Tatlı bir sesle:

— Kusura bakmayın, Matmazel, dedi. Önce erkeklerle meşgul olmam lâzımdı. Burada ancak bir hafta kaldıkları için işleri acele.

Genç kız:

— Asıl siz benim kusuruma bakmayın, Doktor, diye cevap verdi. Sizden bir ricam var.

İstedliğini açıkça izah etti: yirmi iki yaşında idi. güzel olmadığını biliyordu, fakat doktorlar sıhhatli ve çocuk doğurmağa müsait olduğunu söylemişlerdi. Nazi rejimine candan bağlı olup S., şehrinin Hitler Gençliği Teşkilâtını kurmuştu. Eserlerini takip ettiği Doktor Würzer'in yeni teşebbüsünü haber aldığı vakit, kampa gönüllü olarak iştirak etmek istemiş ve doktoru bulmak için Berlin'e gitmişti. Berlin'de,

Würzerin Bavyera'ya gittiğini öğrenmiş ve buraya gelmekte bir an tereddüt etmemiştir..

Würzer. müşkül vaziyette kalmıştı. Bir kadına çirkin olduğunu söylemek 'kolay iş değildi. Diğer taraftan bu kadar ateşli bir Nazi'yi kırmak doğru olmazdı.

— Vatanseverliğinizden dolayı sizi tebrik ederim, Matmazel, dedi. Fakat buraya gelecek genç kızları yalnız ben seçmiyorum. Albay Von Kolz da bu hususta rey sahibi. Venüs Köyü hakkında bu kadar malûmat sahibi olduğunuza göre, bunu da bilmeniz icap eder.

Genç. kız ince dudaklarında acı bir tebessüm dolaştı:

— Biliyorum, dedi. Esasen bildiğim;; için yalnız size müracaat ettim. Kont Von Kolz, sadece güzel kadımlardan hoşlanır.

— Erkeklerin çoğu öyledir, Matmazel.

Kız coşmuştu:

— Güzellik nedir ki? diyordu. Şu anda manastırda bulunan elli küsur kızdan kaç tanesi tahsil görmüş? Halbuki ben Edebiyat Fakültesi mezunuyum. Ah. Doktor Würzer! Sizin ve Profesör Vershuler'in nazariyeleriniz doğru ise, vatanın kültürlü insanların çocuklarına da ihtiyacı olduğunu anlamıyormusunuz ?

Würzer çenesini kaşıyarak cevap verdi;

— Askerler zevcelerini kendileri intihap ederler,

— O halde beni onlara gösterin. Sizden bunu istiyorum. Belki içlerinden biri güzellikten ziyade kültür sahibi bir kadın ister. Bir tecrübe edelim; von Kolz dahi bu tecrübeye itiraz etmez.

Çaresiz kalan doktor:

— Alâ, dedi, soyunun bakalım .

Muhaverenin başından beri bu daveti bekleyen Cornelia Reiter, derhal soyunmağa başladı. Disiplinli bir asker tavrı ile elbiselerini ve çamaşırlarını bi-

rer birer çıkardı, katladı ve iskemlenin üzerine koydu. Sonra, vücudu dimdik, hazırol vaziyetinde durdu ve bekledi. Doktor, ona dalgın dalgın bakıyordu. Kemikli vücudunu dikkatle muayene etti. Kızın vücudu da yüzü gibi çirkin ve kuru idi. Bakire olduğunu gördü ve hiç hayret etmedi. Yegâne korkusu von Kolz'ün alaylarına maruz kalmaktı. Onun alaylı gülüşünü görür gibi oluyordu. Adam sende.. Kont'a vaziyeti anlatır ve şöyle söylerdi: «Kaçık karının biri Kabul etmeseydim hakkımızda fena propaganda yapabilirdi».

Güzellikten nasibini alamıyan Cornelia Reiter, Venüs Köyüne böyle girmişti.

Ellen Heisterbach'ı çağırın Würzer;

— Hoş geldiniz, Matmazel dedi. Yakında size lâayık bir arkadaş bulacağız.

Onu muayene, ettikten sonra:

— Sıhhatiniz ve vücut yapınız mükemmel, diye ilâve etti. Anne ve babanızın., şeyi., erkeklere yabancı olmadığınızı bildiklerini tahmin etmem. Hiç korkmayın, bu sır aramızda kalacak. Venüs Köyünden sır çıkmaz. Haa, az kaldı unutuyordum, soyadınızı arkadaşlarınıza söylemek mecburiyetinde değilsiniz. Mensup olduğunuz aileyi yalnız ben bilirim. Anlaşıldı mı?

Würzer'in yanında çıkan Matmazel Heisterbach'ın yüzü gülüyordu/Yakında bir askerin karısı olacaktı. Gebeliği meydana çıkınca, hiç kimse birşey anlamıyacaktı. Gerçi çocuk biraz erken doğacaktı amma, vaktinden evvel dünyaya gelen çocuklar yok muydu?

Aman canım! Ne ehemmiyeti olabilirdi? Hitler ondan bir çocuk istemiyor muydu? O halde o da çocuk yapacaktı.

*

Warhoff bir koltuğa gömülmüş, üç numaralı kızı

bekliyordu. Kız kapıyı vurmadan odaya girdi. Otto sordu:

— Nerelisin kız?

— Pomeranyalı.

— Adın ne?

— Anna. Senin adın ne?

/ — Otto. Essen'de çalışıyordum. Bu cenabet harp olmasaydı karşılaşmazdık herhalde.

— Bunu sen mi söylüyorsun? Sözde kahraman geçiniyorsun.. Kaç madalyan var?

— Bir düzine kadar.. Boş ver bunlara. Yapacağın işin ne olduğunu biliyor musun? Ondan haber ver..

— Ne işi?

— Çocuk doğurmak.

Pomeranyalı;

— Bilmem ki, dedi. Şimdiye kadar bir çocuğum olmadı.

— Amma çocuk doğurmak için yapılacak şeyi bilirsin her halde.

— Çok fırsat düşmedi.

— Niye? Güzel kızsın.. Hoşuna giden erkek mi bulamadıyorsa?

— Memlekette adama benzer erkek kalmadı ki.. Hepsi askere gittiler. Kalanlar ya sakat, ya ihtiyar..

Warhoff şişinerek:

— Halbuki sen, aslan gibi delikanlılardan, hoşlanıyorsun, öyle mi? dedi.

— Evet, senin gibi erkeklere bayılırım.

Çavuş, kıza yaklaştı; bir elini onun beline daldı, diğer eliyle de elbesilerini çıkarmağa başladı:

— Merak etme yavrum, dedi. iyi anlaşıcağız.

Dudakları birleşti, sarmaş dolaş divanın üzerine düştüler. Otto Warhoff, çizmelerini çıkarmağa vakit bulamamıştı.

Bitişik evde, Kari Krümmelein nişanlısı Liezel Schaff ile konuşuyordu. Kıza;

— Çoktanberi burada mısınız? diye sordu.

— Geleli üç hafta oldu.

— Bu kadar zamanda sizi seçmediler mi?

Yanakları kızaran Liezel:

— Hayır, dedi.

— Hayret! Halbuki ne güzelsiniz.

Çekingenliği gitgide artan Liezel:

— Bilmem ki, dedi. Göze çarpmıyordum galiba. Esasen silik kalmağa çalışıyordum.

— Evet, ben de farkettim. Arkadaşlarınızın çoğu bize göz atıyorlardı. Fakat siz çok ciddi duruyordunuz. Bu haliniz çok hoşuma gitti.

Yanyana oturmuş konuşuyorlardı. Bir hizmetçi yemeklerini getirdi. Yemekte bir sürahi şarap da vardı. Çavuş:

— Yemekler mükenmel, dedi. Hep böyle mi çıkar?

— Evet, yalnız şimdiye kadar içki vermiyorlardı. Kari gülümsiyerek:

— Birleşmenizin şerefine göndermiş olacaklar, dedi. Genç kızın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Yavaşça:

— Mösyö Kari, dedi. Bilmem ki nasıl söyleyeyim. Yalnız Venüs Köyünde değil, ondan evvel de hiç bir erkekle yatmış değilim.

— Kızoğlan kızsınız demek Çok memnun oldum. Buradaki bütün kızlar da öyle mi?

— Zannetmiyorum.

— Allahın talihli kulu inişim!

Genç kızın çekingen halini görünce:

— Yoksa, diye sordu, bönden hoşlanmadınız mı?

Liezel yavaşça:

— Nişanlıyım, dedi.

☐☐☐ Vay anasını! Nişanlıınız asker mi?

— Evet . □

• — Nerede?

— Fransa'da deniz kıyısında bir yerde.

— Ben de o tarafta idim. Güzel memleket.

Biraz sustuktan sonra ilâve etti:

— Bir arkadaşın nişanlısını almak ağrıma□ gider doğrusu...

Fakat Liezel kararını vermişti;

— Zıyanı yok, dedi. Siz olmasanız başkası...
Buraya bunun için geldik,

Çavuş, ona uzun uzun baktıktan sonra: •

— Benden hoşlanmadmızsa kalkıp giderim, dedi.

Liezel eevap vermiyor ve önüne bakıyordu. Kari. elini bıraktı.

Öğleden sonra Liezel, yeni nişanlısına manastrî gezdiriyordu. Eski odasını ve merasim salonunu gösterdi.

— Buraya gelip şarkı söyleriz, dansederiz, diyordu.

— İyi amma, ben şehir danslarını bilmem ki..

— Ne zararı var? Ben de bilmiyorum.

Müdür muavinine rastladıkları zaman, elele tuşmuşlar, küçük çocuklar gibi gülüşüyorlardı. Madam Flitter onları bu halde ^görünce:

— Nasıl Liezel, dedi. nişanlını beğendin mi?

— Evet Madam.

— Gördün mü bak, boşuna korkuyordum

Sonra, çavuşa dönerek:

— Liezel buradaki kızların en uslusu, en tatlı□ sidir, dedi.

Kari, utancından nişanlısı gibi kızarmıştı.

— Evet Madam, diye cevap verdi. Hakkınız var.

Birbirlerinden çok hoşlanmışlardı. Akşam yemeğinden sonra evlerinde konuşmadan oturuyorlardı Uzun bir sükûttan sonra çavuş:

— Matmazel Liezel, dedi, bu sabahki saaiv□

hatırlıyor musunuz? Bu iş: için beni mi, yoksa bir başkasını mı istersiniz diye sormuştum. Bana gelince, sizden başkasını istemiyorum.

— Ben de sizi istiyorum, Mösyö Kari.

Çavuş daha fazla tereddüt etmedi. Liezel'i kucakladı, öptü, okşadı. Biraz sonra kız, kendini seve seve erkeğine teslim ediyordu.

Bir saat sonra, Kari . sevgilisini hem okşuyor, hem de:

— Ne yazık ki, diyordu, sana bu kerhane gibi yerde rastladım. Köyde karşıma çıksaydım fena 'mı olurdu sanki? Evlenirdik. Senden güzel, senden temiz ki", bulamazdım ki.

Liezel yeni tattığı bu okşamalardan sonsuz bir haz duyuyor, erkeğine sıkı sıkı sarılıyordu. Sabah güneşi yatağa vurduğu zaman, onlar birbirlerine sarılmış tatlı tatlı uyuyorlardı.

Çavuş uyanınca;

— Seni unutmayacağım, Liezel'im benim, dedi.

— Ben de seni unutmayacağım Kari, Allah bize bir çocuk verse.. O zaman beni buradan gönderirler, harp biter bitmez gelir beni bulursun. Seni daima bekliyeceğim.

Tesadüfün buluşturduğu bu iki genç, birbirlerini hayat boyunca seveceklerine yemin ediyorlardı.

III

A İ L E L E R

Werner Horn'un evinde, geceler bitmek bilmiyordu. Werner ve Hedwige gündüzleri gezip eğleniyorlar, fakat geceleri ne yapacaklarını şaşıyorlardı. Genç kız, teğmene:

— Keman çalayım mı? diye sordu. Belki biraz oyalanırız. Gerçi piyano kadar iyi çalamıyorum am

ma, ne de olsa müzik dinlemiş olursunuz

Herne kadar Hedwige piyanodaki ustalığını ke-
manda göstermiyorsa da, aynı hassasiyeti muha-
faza ediyordu. Küçük evden gelen, melodilere bazan
havlama ve acı ulumalar kanşırdı. Teğmen:

• — Bu köpekler canımı sıkıyor, diyordu. Ne kadar
da çok!

• — Genç kız:

— Evet, diye cevap veriyordu, her akşam bahçe-
ye salıyorlar. Onlardan alâ muhafız bulamazlar ki...

Perdeleri kapattıktan sonra kemani eline aldı.
Daima Chopen'i tercih ediyor, fakat matem marşının
yerine valsler, noktümler çalıyordu. Werner gözle-
rini yummuş, büyük bir hazla onu dinliyordu. Haya-
tının en zevkli dakikalarını yaşadığına emindi.

Birgün Würzer, Teğmen'e rastladı ve onu kenara
çekerek sordu:

— Nasılsınız Teğmenim? Hayatınızdan memnun
musunuz?

Werner samimiyetle:

• □ — Çok memnunum Doktor, dedi.

Delikanlının sesindeki samimiyet edası, Wür-
zr'i sevindirmişti.

— Bakalım, dedi, bir musikişinas mı, yoksa bir
tayıyareci mi yetiştireceksiniz?

— Allah bilir! Birinden biri olur herhalde.

Bukadar kolaylıkla yalan söyleyebildiğine utanı-
yordu. Doktor;

— Haydi, dedi, zevcenizin yanına gidin. Sizi sa-
bırsızlıkla bekliyor. İsmi söyledi mi size?

Werner, kısa bir tereddüitten sonra cevap verdi:

— Evet.

— Sizi sevdiğine alâmettir. Soyadının kimseye
söylenmiyordu. Doğrusunu isterseniz, bu kız beni çok
korkutmuştu. Kendisine tevdi edilen şerefli vazifeden
hoşlanmadığını zannıyordum, amma siz beni tesell

li ettiniz... **Tebrik ederim azizim.**

Matmazel Spitzmüller, teğmeni heyecan içinde beklemekteydi. Yanma **gelir gelmez sordu:**

- Doktor birşeyden mi şüphelendi?
- Hayır. Bilâkis, bizi tebrik ediyor.
- Oh! Memnun oldum!

Würzer'in kendilerine baktığını görünce, Werner'in boynuna sarıldı ve onu çayıra doğru sürükledi, Beş dakika sonra gölde yüzüyorlardı. Sahilden hayli açıldıktan sonra genç kız durdu ve sırt üstü yattı. Kollarının belirsiz hareketleriyle su üzerinde **dunuyor**, küçük memeleri, soluk nilüfer çiçekleri **gibi** suyun yüzüne çyun üzerine çıkıyordu:

— Beni kurtaramıyacağımızı bilsem kendimi gölün dibine bırakırdım, dedi. Manzarayı tahayyül ediyor musunuz Werner? Ben sahilde yatmış, saçlarım dar-madağınık, Ofelya rolünde; siz de başımda Hamlet gibi... Hakikaten Hamlet'e benzer bir taraîiniz var, Halbuki olmaması lâzım.. Öyle ya, **sizin** alınacak **intikamınız** yok!

— Babanızı katletmediler ki...

Werner, ciddiyetle:

— Babam harbin başında öldü, **dedi.**

— Affedersiniz, unutmuştum. Nerede ölmüştü?

— Polonya'da.

Hedwige'in yüzü takallüs etti. Birden suya dalarak öteden çıktı ve kıyıya doğru sür'atle yüzmeğe başladı. Werner onu takip ediyordu.

Evlerine dönünceye kadar hiç konuşmadılar. Akşam, oluyordu, odada yalnızdılar. Uzaktan bir çan sesi duyuldu ve dışarda bir fenerin titrek ışığı görünü; hizmetçi akşam yemeklerini getiriyordu. Teğmen elektriği yaktı, cketini. giydi.

Hedwige, bir koltuğa oturmuş, başını ellerinin arasma almıştı. Horn, omuzuna dokunarak:

— Yemeğimizi getiriyorlar, dedi.

Genç kız başını kaldırdı; gözleri yaşlı idi;
— Werner, dedi, beni affedin. Bana okadar iyilik ettiğiniz halde sizi üzdüm.

— Affedilecek bir şey mi yaptınız?

— Babanız hakkında söylediklerim...

Teğmen:

Muhariplerin elinden ne gelir ki? diye cevap verdi. Onların hiçbir kabahati yok. Emin olun, bana

— Muhariplerin elinden ne gelir ki? diye cevap ateş edenlere, beni öldürmek isteyenlere kin bağlamıyorum bile.

Hedwige ona uzun uzun baktı, nişanlarını, üniformasını ve ciddî yüzünü süzdü. Sonra:

Werner, dedi. Sizin hakiki "bir kahraman olduğunuza iman ettim.

*

Karl ve Liezel birbirlerine çok uygun bir çift teşkil etmişlerdi. Her ikisi de kaba, fakat hassastılar.

Her geçen gün onları daha yakınlaştırıyor, her an birbirlerini daha çok seviyorlardı. Elele verip ormanda dolaşüyor, koşmaca oynuyorlardı. Kari, artık Minna'sını düşünmüyordu. Liezel'i, eski sevgilisinden daha cazip ve daha tatlı buluyordu. Aşkolsun Hitler'le!.. Yaman adamdı vesselam! Fakat, burada buluşup sevişenleri ayırmasa olmaz mıydı, sanki? Birdenbire:

— Onu başka erkeklere çıkaracaklar da ne olacak? diye mırıldandı.

Liezel merakla:

— Ne dedin Kari? diye sordu.

— Hiç, sevgilim. Aklıma bir şey geldi de..

En sevdikleri şey, gölde yüzmekti. Kari, iyi yüzmesini bilmiyordu. Buna mukabil Liezel balık gibi yüzüyor ve erkeğine ders veriyordu. Öğleden sonraları göle gidiyor ve geç vakte kadar orada kalıyorlardı. Kari sık sık:

— Çıplak olduğum vakit terhis edildim ve sivil

hayata döndüm gibi geliyor, derdik

Akşam yemeğinden evvel Otto ve Anna ile buluşuyorlardı. Yolda tanışan iki çavuş, arkadaşlıklarını Venüs Köyünde de idame ettirmişlerdi. Karısıyla birlikte manastırın en şen ve candan grubunu teşkil ediyorlardı.

• ";

Konuşkan ve neş'eli bir adam olan Warhoff, maceralarını anlatarak kızları eğlendiriyordu. Çekingen ve durgun haline rağmen Kari da açılmıştı. Herşeyden, uzakta ve sükûnet içinde geçirdikleri bu hayat, onlara cennette imişler hissini veriyordu. Akşamları, hep beraber oturuyorlardı. Önceleri erkekler başlarından geçen aşk hikâyelerini anlatmışlar; sonra harpten bahsetmeğe başlamışlardı. Warhoff, sol omuzundaki yara izini göstererek:

— İlk defa Sedan'da yaralandım, diyordu. Kurşun on santim aşağı rastlasaydı, beni tanımak bahar tiyarlığından mahrum olacaktın, sevgilim.

Liezel kocasının elini tutarak:

— Kari de yaralanmış, dedi.

Kari:

— Evet, diye tasdik etti. Can kurtaran arabasına bindiğim vakit duyduğum korkuyu hiç unutmam.

Pomeranyalı kız:

— Ölmekten mi korkuyordunuz? diye sordu:

— Hayır, ölmeği aklıma bile getirmiyordum. Amma etraf undaki kansız yüzleri, sapsarı elleri görünce çok fena olmuşum. Ya o koku.. Ecza ve ;ürük. et kokuyordu.

Anna:

i

— Nerede yaralandınız? dedi.

— Belçika'da.

— Nerenizden?

∴ — Kasıgımdan.

— Yara yerini göstersenize.

Otto lâfa karıştı:

— Hayrola küçük hanım? Beni başından atmağa niyetleniyorsun galiba. Hem biraz da sizden bahsetsek.

Liesel'in anlatacak bir şeyi yoktu. Eski nişanlısından hiç bahsetmedi. Esasen onu unutmuştu bile. Kendisini Belvü Otelinde çalışırken gören iki subayı anlattı:

— Öyle utandım ki! diyordu. Tasavvur edin, bir erkeğin önünde ilk defa soyunmak ne demek?.

Arkadaşı:

— Şimdi alıştırın. Artık, dedi.

Anna'nın mazisi bu kadar temiz değildi. Pome ranyalı kız, bikrinin nasıl izale edildiğini açık açık anlattı. İki erkek bunu merak ve alâka ile dinlediler. Liesel ise utancından kıpkırmızı olmuştu.

Warhoff:

— Bu gibi mevzularda kızların fikrini sormamak lâzım, dedi. Zira kızlar ilk kapanın elinde kalıyorlar. Anna kahkaha ile güldü. Liesel ise daha fazla kızardı. Erkeğin doğruyu söylediğini biliyordu. Aynı şey başından geçmişti çünkü.

— Çok oldu mu siz buraya gelesi?

Anna; ,

— Onbeş gün oldu, dedi. Liesel benden daha evvel gelmiş. Yavaş yavaş ümidimi kesmeğe başlamıştım. Nihayet sen geldin, sevgilim.

Anna, svgilisi ile başbaşa kaldığı zaman daha da ateşli olurdu. Eski maceralarının erkeği tahrik ettiğini anlamıştı. Onun için ona herşeyi anlatıyordu.

Bir gece:

— Biliyor musun, dedi. Buradaki bütün kızlar, benim gibi sevişmek istiyorlar. Hele bazı sabırsızlar var ki, okşanmak için erkek beklemeğe tahammül etmediler. İnan olsun doğru söylüyorum. Bak mesele Gertrüde Flitter..

— Müdür muavini mi?

— Evet. Buraya çocuk doğurmak için değil, bize idman hocalığı yapsın diye geldi. Amma görsen, içi gidiyor. Çocuk yapmağa merakı yok amma, erkeklik başına vurmuş. Bana karşı çok iyi davranır, gizli gizli çikolata verirdi. Bir gece sen gelmeden üç gün evveldi. Odama geldi. Hiç ses çıkarmıyordu. Onu yatağının baş ucunda görünce şaşırdım:

— Ne var, dedim.

Eliyle ağzını kapatarak;

— Korkma, dedi, biraz öteye git, yanma geleceğim. Yanıma yattı.

— Sonra?

— Sonra mı? Sözde şehirde böyle şeyler olurmuş, yani hanımlar beraberce yatarlarmış. Beni uzun uzun öptü.

Erkeği kızdıracağını düşünerek:

— Amma, dedi, bana senin kadar zevk vermiyordu.

Warhoff onu itti:

— Benim kadar zevk vermiyordu amma, fena da sayılmazdı, Öyle mi? Devam et.. Dudaklarını mı öptü?

— Dudaklarını, memelerini, her yerini.. Böyle bir şeyin yapılacağı aklıma bile gelmezdi. Sonra benim de aynı şeyi yapmamı istedi. İğreniyordum, yapmak istemedim. O kadar ısrar etti ki söylediklerini yapmağa mecbur kaldım.

— Hani iğreniyordun?

— Otto'cuğum, canım benim. Okşanmağa o kadar ihtiyacım vardı ki..

— Bu işe devam ettiniz mi?

— Sen gelene kadar her gece yaptık. Şimdi üste para verse yapmam.

Warhoff, gülererek;

— Amma ben gittikten sonra yine başlarsınız dedi.

— Hayır Otto, imkânı yok yapmam. İstersen yemin edeyim.

— Vız gelir.. Ne halt edersen et.. Ben kıskanç değilim yavrum.. Şu müdür muavini olacak karıyı bu raya davet edemez misin?

— Ne?.. Öyle şey olur mu hiç?

— Niye olmasın? Biliyorsun ki seni seviyorum.

Amma bir de öylesini tecrübe etsek. □

Pomeranyalı bu teklifi kabul etmedi. Fakat, zevkten bitap bir halde olduğu vakit, aynı teklif tekrarlanınca kabul etmeğe mecbur kaldı. Gertrude Flit□ di, ¥/ürzer hem hayret eder, hem de hiddetlenirdi. Diifcanlı ve genç kız hep beraber olşıyorlar, birbir□ İrine çok bağı görünüyorlardı. Doktor onlara bakarak:

— Kızın talihi varmış, diye düşünüyordu. Böyle bir adama rastladı. Sevişiyorlar herhalde, Alâ.. Belki ana ve babanın hisleri, ana rahmine düşen çocuğa da tesir eder. Bu mevzuda o kadar cahiliz ki..

Ne yazık ki Wurzer, Teğmen ve genç kızın kar□ Werner ve Hedwige'in yaşadıkları hayatı bilsey□ ter'i evlerine davet etmeğe söz verdi. deş gibi yaşadıklarını bilmiyordu.

Teğmen, bir gün Hedwige'ye:

— Doktor bizim karı□koca hayatı yaşadığımızı zannetmeli, dedi. Böylelikle, ben gittikten sonra birkaç hafta size dokunmazlar.. manzarayı hiç unutmıyacağım,

— Evet, ancak birkaç hafta..

Beraber geçirdikleri günler, aralarında derin bir arkadaşlık bağı kurmuştu. Kız, bir gün Tegmen'©:

— Biliyor musunuz demişti, Erna Kluge size â□ şık. Sizinle evlenmeği tasarlıyor.

Werner, gülerek:

— Biliyorum, diye cevap verdi. İlânı aşk etti bile..

— Erna o kadar ateşli ki, benim yerime buraya gelseydi daha isabetli olurdu herhalde,

— Babası nekadardisiplinli olursa olsun, bu teşebbüsü hoş karşılamamıştır. Anlamadığım bir şey var. Matmazel: niçin babanız sizi buraya göndermelelerine müsaade etti? Onun kadar meşhur ve nüfuzlu bir adam, kızının buraya gelmesine mâni olamaz mıydı? Burada başınıza gelecekleri bilmiyor muydu?

Matmazel Spitzmüller:

— Biliyordum, diye cevap vermiş ve mevzuu değiştirmişti.

Günler geçiyordu. Bir akşam üzeri, göl kenarında dolaşırken, Horn bütün vadiye hâkim bir tepeliğin üzerinde durdu ve manzarayı seyretti. Oyunlarını bitiren genç kızlar, manastıra dönüyorlardı. Çiftler evlerine çekilmiş, içiyor ve herhalde sevişiyorlardı. Etraftaki mutlak sükûnet Werner'in hoşuna gidiyordu. Aylardan, hattâ senelerdenberi, topların, makineli tüfeklerin, tayyare motorlarının gürültüsü il bunalan Teğmen, buradaki sakin hayatı seviyordu. Yanında oturan genç kıza:

— Birkaç gün sonra gidiyorum, dedi. Bu güzel Hedwige acı bir tebessümle:

— Evet, dedi, manzara hakikaten nefis. Utanma hissimizi yok etmek için bu kampı bir rüya âleminde kurdular. Güzellikler içinde ırzımıza tecavüz ediyorlar.

Sesini alçaltarak devam etti;

— Kırk sekiz saat sonra işkence tekrar başlıyacak..

Teğmen:

• — Hedwige, dedi. Sizi bu halde bırakıp gidemem.

— Elden ne gelir ki dostum?

— Sizinle evlenebilirim. Rahibin veya nikâh memurunun önünde evleniriz. Vatana benim kadar hiz*

met eden bir askerden bu lütfü esirgiyeceklerini zan-
netmiyorum.

Genç kızın bu teklifi reddetmek isteyen halini
görüne:

— Tabii diye devam etti. Bu evlilik lâfta kalır.
Ölmezsem harp sonunda boşanırız. Hiç olmazsa Ve-
nüs Köyü'nden kurtulursunuz. Evli kadınlara ilişmez*
ler herhalde...

Hedwige;

— Hayır Werner, dedi. Olmaz. Sizden böyle bir
fedakârlık istiyemem. Hem, arzu etsem bile evlene-
nleyiz ki..

— Niçin? Nüfuzlu tanıdıklarım var benim. Ne is-
tersem yaparlar.

— Buraya nasıl geldiğini bilseniz böyle konuş-
mazdınız, Werner.

O gece, kendisini Venüs Köyü'ne getiren macera-
yı başından sonuna kadar anlattı.

Harpten çok evveldi Hedwige'nin babası o zaman-
lar bile şöhrret sahibi idi. Harareti bir müziksever o-
lan Kontes von Kolz, onun bütün konserlerine de-
vam ediyordu. Bunlardan birine Kont von Kolz da gel-
mişti, Genç kız:

— O akşamı hiç unutmam, diyordu; Tam dört se-
ne oldu. Kont ve karsı locamıza gelip babamı tebrik
ettiler. Kontes ufak tefek, hastalıklı bir kadındı.
Kont'un sert ve dik bakışları içime kadar nüfuz edi-
yordu. Babamla beni Klodon'daki malikanelerine da-
vet ettiler. Gittik. Babam kontesle piyano çalarken,
Kont da beni malikânesini gezmeğe götürdü. Bahçe
göle kadar uzanıyordu. Gölün kenarına kadar yürü-
dik. Von Kolz beni bir sandala bindirdi. Karşı sahil-
deki gazinoya gittik. Albay orada şampanya ısmarla-
dı, benimle dansetti. Tasavvur edin Werner, on dört
yaşında idim ve böyle bir gazinoya ilk defa gidiyor-
um, Öyle memnundum ki...

Dansederken, Kont'un beni kendine doğru çektiğini, yüzünü yüzüme yaklaştırdığını görüyor ve nefesini hissediyordum. Hoşuma gittiğini itiraf ederim. Zaten o yaştaki kızların, yaşlı adamlara karşı zaafı vardır.

Matmazel Spitzmülier sustu. O. günleri tekrar yaşıyor gibi idi.

Dönüşte, sandal sazların yanından geçerken, korkup uçan su kuşlarının sesi kızı ürkütmüştü. Bunu gören kont yanma oturmuş ve ona: korkmayın yavrum, demişti.

Hedwige o gün giydiği elbiseyi bile hatırlıyordu: Kısa etekli bir esvaptı. Albay dizlerimi okşayarak:

— Ne güzl bacaklarınız var, demişti.

Kont'un eli dizlerden yukarı doğru çıkmış ve bu temas kızı şaşkına çevirmişti. Utanma ve hazdan bayılacak gibiydi.

Teğmen genç kızın bu macerayı şimdiye kadar niçin anlatmadığını anlıyor ve ona hak veriyordu.

□□ Zavallı Hedwige, dedi Namussuz herif sizi sarhoş etmiş olmalı.

— Evet Werner, sarhoştum. Sandaldan indiğim zaman sendeliyordum. Von Kolz bu halimden istifade ederek ertesi gün buluşmamızı teklif etti. Mektebin civarındaki bir lokantada buluşacaktık. Gittim; fakat sarhoşluktan ayıklığım için bu yaşlı adamın iltifatları bana tuhaf görünmeğe başlamıştı. Beni garsoniyerine götürmek istedi. Reddettim. Israr etti: mütemadiyen ısrar ediyordu..

Hedwige yin sustu. Bu maceraya sürüklendiği için kendine az mı lanet etmişti. Öyle ya, kendini kaybetmişti. Nredeyse teslim . olacaktı. Von Kolz'da bunu anlamıştı. Sandalda değil de karada bulunsalardı, ona sahip olacağı muhakkaktı.

Genç kız bu düşünceler arasında bocalarken, Teğmen de düşünüyordu. Hayat ve kadınlar hakkında

pek az tecrübesi olmakla beraber, von Kolz'un hareketine hayret etmemişti. Yaşlı adamların genç kızlara zaaflarını anlıyor, bu zaafa küçük bir kızı elci, etmenin gururunun da ilâve edileceğini biliyordu. Von Kolz'un yen bir fırsat kolladığı muhakkaktı.

Matmazel Spitzmüller, Werner'in düşüncelerini keşfetmiş gibi söze yeniden başladı:

— Kontes von Kolz'un babama hayranlığı kocasının işine yarıyordu. Bizi mütemadiyen davet ediyorlardı. Her ziyaretimizde kont, daha mültefit, davranırdı. Canımı sıkmağa, hattâ beni iğrendirmeğe başlamıştı. Buluşma tekliflerini reddetmekte güçlük çekiyordum. Harp patladığı zaman çok sevindim: bu yapışkan ihtiyardan kurtulacağımı ummuştum.

Fakat o beni unutmamış ve af f etmemişti.

Son Paris seyahatinden dönüşümde evde bir mektup buldum: beni Hitler Gençlik Teşkilâtının Kadınlar komitesine çağırıyorlardı. Bu teşkilâtın âzası değildim. Babam da benim kadar hayret etmişti. Benden izahat istedi; meseleyi anlayınca zavallı adam öyle afalladı ki... O güne kaar harple alâkası olmamıştı. Harbe rağmen mesleğine devam ediyor, şöhreti her an artıyordu. Almanya ve Avusturya'dan sonra Paris'i de san'atına hayran etmişti. Müzik dünyasının en mühim şahsiyetlerinden biri olmuştu.

Almanya'nın harpteki muvaffakiyetleri onu heyecanlandırıyordu. Fakat, harbe bizzat iştirak etmek istemezdi. Memlekete musiki sahasında faydalı olabilmesi için onu askere almadılar, bilâkis fazla konser vermesini ve bu yolda propaganda yapmasını temin ettiler.

Babamın aklının almadığı bir şey vardı; Nasıl olur da kızı Venüs Köyüne davet edilir? Spitzmüller ailesine mensup bir kızın askerlere peşkeş çekilmesine imkân var mı?

• •

Derhal arkadaşı olan askerî valiye koştu. Bu

işâ valîde bizim kadar hayreti etmişti. Bir yanlışlık olacağını ve von Kolz ile konuşacağını söyledi. Babam:

— Yon Kolz mu, dedi. Bu işle ne alâkası var?

— Kızları o topluyor.

Babam eve sevinerek döndü. Von Kolz'un yapılan hatayı tamir edeceğinden emindi. Bana:

— Merak etme yavrum, dedi.

Zavallı babacığım! İşin aslını bilebilseydi... Konut'un intikam aldığını anlamıştım; yanılmamışım. Nitekim askeri vali, birkaç gün sonra babama şu halı . veri veriyordu: von Kolz demiş ki: «En güzel ve en sıhhatli Alman kızlarını seçmekle mükellefim. Arala**Tinde** iyi ailelere mensup kızların da bulunması lâzım. Esasen Hitler'in emri sarihtir. Her sınıftan kız toplayacağım.»

Vali, ona:

— Çocuğunuz var mı Albayım? diye sormuş.

Von Kolz'un cevabı:

• — Eğer bir kızım olsaydı, kampa seçilmesini şeref addederdim.

Babam şaşkına dönmüştü. Ben ise deli gibi idim. ne yapacağıma, bu felâketten nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Nihayet bir gün muayeneye çağrıldım.

Werner;

— Sizi Wurzer mi muayene etti? diye sordu. □

— Evet. Bana çok efendice muamele etti. Muayenden sonra hakkımda şu hükmü vermişti: bakire idim, ve çocuk doğurabilirdim.

Bekâretin kamna alınmak için şart olduğunu zannettim. Bavyera'ya gideceğim günün arifesinde kararımı vermiştim: evimizde kalan bir akraba çocuğu vardı. Zavallı çocuk kambur ve ufak tef ekti. Kimsesi olmadığı için bizde yatıp kalkar ve babama yardım ederdi. Açılmamasına rağmen, bana âşık ol

duğunu biliyordum. İşte o gece odasına gittim. Uyuyordu; uyandırdım. Beni başucunda görünce şaşır-
dı. Ona:

— Misel, dedim, bu geceyi seninle beraber geçirmeğe geldim.

— Niçin? diye sordu. Niçin benimle kalacaksın?

— Seni seviyorum Misel. Bana sahip olacak ilk erkeğin sen olmasını istiyorum.

Zavallı çocuk.. Heyecan ve sevinçten titriyordu. Buna rağmen beni bu delilikten vazgeçirmek için ne mümkünse yaptı. Fakat ısrarlarıma dayanamadı. Oda-
sından ayrıldığım zaman kadın olmuştum. Ertesi gün Venüs Köyü'ne hareket ediyordum. Orada yeniden muayene edileceğimi ve bakire olmadığım için geri.
gönderileceğimi sanıyordum.

Fakat burada beni muayene etmediler. Würzer sadece yanağımı okşadı ve:

— Hoş geldiniz matmazel, dedi. Burasmı çok se-
veceksiniz.

Muayene olmak istediğim vakit hayret etti. Mu-
ayeneden sonra hiddetlenmişti.

— Yazık, dedi. Biraz daha bekliyemediniz mi?

— Neyi Doktor?

— Buradaki erkeklerimizden birini. Buraya sa-
dece en kahraman ve cesur askerlerin geldiklerini bi-
liyorsunuz. Onlardan biri bu hediyeye daha lâıyk de-
ğil miydi? Yazık, çok yazık.. O kadar zaman bekledi-
niz de.. Birkaç gün sabredemediniz.

Sözünü keserek:

— Onu seviyordum Moktor, dedim. Artık işini-
ze yaramam değil mi?

Güldü:

— Yok canım, diye cevap verdi. Bekâretinizin
izale edilmesi güzelliğinize zarar vermez ki. Hâmile
kalmışsanız çocuğunuzun doğumunu bkleriz. Aksi
takdirde işler yolunda demektir. □

Şaşımıştım.

— Her iki halde de Venüs Köyü'nde mi kalacağım? diye sordum.

— **Tabî.**

Yaptığım fedakârlık **neticesiz kalmıştı.** Ne ' **hale** geldiğimi tasavvur edersiniz.

Hedwige sustu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, göz yaşları yanaklarından süzülüyordu. Teğmen kolunu genç kızın omuzlarına **doladı:**

— Zavallı yavrum, dedi. Hâmile de kalmadınız demek..

Genç kız başını salladı:

— Keşke kalsaydım, diye cevap verdi, belki daha iyi olurdu.

Werner Horn da sustu. Hitler'in teşebbüsünü bütün çıplaklığı ile görüyor, nekadarkay gayri insanî olduğunu anlıyordu. Belki bu teşebbüs ilmî bakımdan mazur görülebilirdi, fakat hiç olmazsa kızların gönüllü olmaları şart koşulmalıydı. Genç kıza sordu:

— Çocuğunuz olunca ne yapacaklar?

— Elimizden alıp kendileri büyütüyorlar.

Werner yeni doğmuş çocukların annelerinin elinden almamıyacağını, böyle bir hareketin vahşet olduğunu söyleyince genç kız anlattı; «hâmile kadınlar başka bir kampa gönderiliyor, doğuma kadar orada kalıyorlardı. Doğumdan sonra bir müddet çocuklarını emziriyorlar, sonra süttten kesilen çocuklar, annelerinden alınıp, devletin kurduğu çocuk bakım evine gönderiliyorlardı. Anneler ise Venüs Köyü'ne dönüyorlardı.»

Hedwige:

— Evet, dedi. Eğer çocuk doğurursam, sol bacağıma bir damga vuracaklar doğuran kadınları böyle damgalarlar ve yeni baştan buraya geleceğim.

Aiçak şeşle ilâve etti:

— Meğer ki intihar etmek cesaretini bulabileyim.
Teğmen kolunu çekti ve arkasını döndü. Varşova önlerinde ölen babasının şehadet haberindenberi ilk defa ağlıyordu...

3

IV KURT VE KUZU

Tank şoförü Franz Bücke hırsından deli oluyor*
ud. Ne Bordo şehrinde, ne başka yerde yapacak hiç bir şey yoktu. Mütareke aktedilmiş, herşy düzenlenmiş, sanki sulh olmuştu. Fransızları bizzat Almanlar koruyordu. Ah! nerede o harp günleri! Köylerdeki yağmalar! O günler cepleri para doluydu, İsteddiği kızı elde edebiliyordu. Fakat, mütareke imzalanınca eli ayağı bağlanmıştı. Artık Fransızlara yan bakamıyordu. Birkaç kere kaçamak yapacak gibi olmuş, fakat derhal yakalanmıştı. Yüzbaşısı; «Bir daha böyle birşey yaparsan seni kurşuna dizerim», demişti. Yapar mı yapardı yüzbaşı!

• Bordo'da güzel kadınlar vardı.. Dolgun göğüslü, ateş gibi kadınlar. Fakat para nerede? Cebi delik oñ lunca onlara yaklaşmanın imkânı yoktu ki..

Bu hayattan bıkmıştı. Ne demeğe Almanya'ya göndermiyorlardı sanki.. Orada kurtlarını dökerdi.

Bir sabah limanda dolaşmak üzere kışladan çıkarken, doktorun kendisini istediğini söylediler. Muayeneden dönen Franz hayatından çok memnundu. Arkadaşlarına içki ısmarladı:

— Evet dostlarım, diyordu. Bavyera'ya gidiyorum. Sekiz gün kalıp her aksam başka bir kızla yatacağım. Hem de ne kızlar.. Piliç mi piliç..

Almanya'ya dönmek için çan atan sarışın bir asker:

— İyi amma, dedi, niye seni gönderiyorlar?
Franz göğsündeki madalyaları göstererek:

— İşte bunun için, diye cevap verdi.

Haber bütün kışlada duyulmuş ve Bücke günün kahramanı olmuştu. Herkes onu öpüyor, elini sıkıyor ye tebrik ediyordu.

— Dönüşte neler gördüğünü anlatırsın.

— Merak etmeyin dostlar, elbet size de sıra gelir. . \ .

Akşama doğru zilzurna sarhoş olmuştu.

Fakat ertesi sabah itina ile giyindi, süslendi Lyon trenine bindi.

Seyahati iyi geçti. Başında hiçbir âmir yoktu. İçi içine sığmıyor, her önüne gelene başına konan devlet kuşunu anlatıyordu. Yolda avladığı orta yaşlı bir kadını Lyon otellerinden birine götürdü. Kadın onun anlattıklarına bir türlü inanamıyordu:

— Nasıl olur, diyordu. Ya oradaki kızlar sizden hoşlanmazlarsa?

Bücke kötü kötü gülererek:

— Vız gelir, dedi. Hiçbir kadma benden hoşlanıp hoşlanmadığını sormak âdetim değildir. Önce yat bakalım, sonra görüşürüz.

Kadın bu kaba adamdan korkmuştu. Biraz önce yanında yatan Alman'ın ne mal olduğunu anlıyacaktı. Kadımlar mütecessis olurlar, O da Bücke'nin mazisini merak etti. Ve birçok sualler sordu. Franz iftiharla anlatıyordu

— İlk madalvamı Belçika'daki bir muharebeden sonra aldım. Ne muharebe idi o! Aman Allahım.. Gökten ateş yağıyordu sanki... Tanktaki teğmen ile benden başka herkes kaçacak delik arıyordu. Ama ben korkmam ki.. Mermi ışığine alışığımdır. Harbe gitmeden evvel Berlin'de az mı duydum? Polisler kaç kere taksime ateş açtılar. Enayiler, «Dur!» diye bağıyorlardı. Çocuk muyum ben, otomobilin içinde o mallar varken polisin eline düşülür mü?

Kadın tereddütle sordu:

— Ne malları? Çalınmış mallar mı yoksa?

— Dünyada çalınmış mal yoktur kızı, kuvve' li misin, herşey senindir. Harp de öyle değil mi yani': Mağlûp olan canî, galip gelene kahraman denmiyor mu? Ben bir kahramanım. Neye mi? Galibim de ondan.. Anladın mı şimdi? Amma harpte az iş de yapmadım hani: tankı bir yürüttüm mü, önümde kaç kişi varsa eziyordum. Mübarekler tankın altından yamyası çıkıyorlardı.

Kadın:

— Aman yarabbim, diye inledi. Ne vahşet bu!

— Ne dedin? Ne dedin?

— Tankın altında ezilenleri düşünüyordum.

— Sana ne onlardan be kızım! Kimi Fransızdı, kimi Belçikalı. Haydi bu lâfları bırakalım da işimize bakalım. . . .

Ayrılırken Bücke kadına:

— Dinle beni,'• dedi,.Hoşuma gittin. Şen de benden hoşlandın mı? _

— TSvet Franz.

— Dur o halde.. Paran var mı?

— Biraz..

— Numara yapma. Bende metelik yok. Harpten evvel bol bol kazanırdım. O zaman bana karılar para yedirirdi. Hem de senden daha genç karılar...

Alman'ı başından savmak isteyen kadın para çantasını açtı ve:

— Paylaşalım, diye teklif etti.

Bücke paranın çoğunu aldı:

— Şen kendi memleketindesin yavrum. Ben tâ Münih'e gideceğim. Haydi eyvallah!

İki gün sonra Franz: Bücke Venüs Köyü'ne gelmişti. Hiç vakit kaybetmedi. Gölde yıkanan kızları seyrederken Müdür Muavinin yanına sokuldu:

— Talihim yok! dedi. Sizi beğendim amma, aksi

gibi bu kızlara dâhil değilmişsiniz.

Frau Flitter;

— Hayır, dedi. Fakat istediğiniz kadar güzel kız bulabilirsiniz.

— Öyle amma, hiç birini tanımıyorum ki. En aynalı hangisi acaba?

Müdür Muavini bu lâubalilikten hoşlanmamıştı. Kendisine muhabbet tellâlı gibi muamele eden adama ters ters:

— Bu kabil lâflardan hoşlanmam, dedi. Bu kızların hepsi vatanlarına hizmet ediyorlar.

Şoför, güldü:

— Evet bacaklarını açarak...

— Sakın Doktorun yanında böyle konuşmayın. Sonra hapı yutarsınız.

Bücke;

— Doktor ne yapabilirmiş sanki? dedi. Hapse mi attırır? Canıma minnet, on beş gün istirahat ederim. Kıtama mı gönderir? Vız gelir, nasıl olsa gideceğim.

Sonra nezaketle:

— Acaba, dedi. Bunların içinde Berlinli var mı?

Frau Flitter ona güzel bir sarışın gösterdi. Şoför sordu:

— Bu kız sivil hayatta ne iş yaparmış?

— Eldiven satıcısı imiş galiba.

— Alâ beğendim!

Böylelikle Franz Bücke, Mathilde Zoller'in ha^ıyâtına giriyordu.

Wiera çift mükemmel anlaşıyorlardı. Bir deli icadı ola& Venüs Köyü nasıl olsa harpten sonra ortadan kalkacaktı. O zaman Berlin'de buluşup beraber yaşamagı bile kararlaştırdılar. . . . *

Mathilde sevgilisine başından geçen macerayı, .generalin kendisine nasıl iğfal ettiğini anlatmıştı. Şo^ıför

— Bari moruğu sızdırsaydım, dedi.

Mathilde generalin birkaç ay para verdiğini, fakat sonunda onu Venüs Köyü'ne gönderdiğini söyledi.

Bücke:

— Vay namussuz vay! diyordu. Dur bakalım, hele şu harp bitse de Berlin'de keyif çatan generallerin, tüccarların halini görssek... Bizim canımız yok mu? Cephede anamız ağladı.

Mathilde hem. süt içiyor, hem de onu dinliyordu. O da aynı fikirdeydi. Eldiven almağa gelen zengin hanımefendileri her zaman kıskanmış ve kocalarından daha kudretli bir erkeğe sahip olmağı ve onun sayesinde refaha kavuşmağı her zaman istemişti.

Bir gün Werner ve Hedwige'yi gördüler. Mathilde:

— Kız, züppenin biri, dedi. Sözde babası çok zenginmiş. Buraya nasıl düştü acaba?

Bücke:

— Belki babası onu başından atmıştır, diye cevap verdi.

Tank şoförü, Hedwige'yi unutmadı. Gece yatağında onu düşünüyordu. Bu kız görüldüğü gibi saf değildi her halde... öyle ya! Madem ki babası zengindi, istemezse onu buraya göndermezdi. Demek ki bir sebep vardı... Ne olursa olsun, ona çocuk doğurtmak lâzımdı. Harpten sonra büyükbaba nasıl olsa torununu tanıır ve Bücke zengin bir ailenin damadı olurdu. Vay anasını! Gördün temiz işi, Vakit geçirmeden genç kızla tanışmalıydı.

Ertesi, sabah, Franz Bücke bahçeye çıktı. Sabah uykusunu seven Mathilde hüzün kalkmadığı için Franz yalnızdı. Madam Flitter'in nezareti altında top oynayan kızlara baktı: aradığı kız onların arasında değildi. Birden hatırladı: kız yalnız değildi ki... Yanında erkeğı vardı. Onları bulmak için evlere doğru gitti. Kimseye rastlamadı; âşıklar geziyor olmalıydı,

Kızın yanındaki erkeği ne yapmalı? Aman canım, iş ona kalsın; nasıl olsa bir çaresi bulunurdu.

Binbir ümitle ormana girdi. Matmazel Siptzmüll•ler hakikaten oradaydı. Ağaçların altına çırılçıplak u•zanmış. yaprakların arasından sızan güneşte ısınıyordu. Gözlerini kapatmış, güneş banyosunun zevkini çıkarıyordu; onun için Bücke'nin geldiğini duymadı. Şoför:

— Merhaba güzelim, dedi. Müsaade var mı?

Cevap beklemeden kızın yanına uzandı. Hedwige doğrulmağa vakit bulamadan, Bücke kolunu onun beline doladı ve kendine doğru çekti. Kız korkarak:

— Bırakın beni, dedi.

Franz bu mukavemeti bekliyordu. Bu «yüksek sosyete» kızları hep aynı olurdu. «Olmaz, olmaz...» derlerdi boyuna... Önce güzel sözler söylemek lâzımdı. Lâkin burada vakit yoktu, kızsın sevgilisi her an çıkıp gelebilirdi. Hazır herif burada yokken işi bitirmek lâzımdı...

Yüzünü Hedwige'nin yüzüne yaklaştırıyordu ki, kız birdenbire parmaklarını onun gözlerine soktu. Bu şiddetli mukabeleden şaşırان adam kızı bıraktı. Bu esnada Hedwige ayağa kalkmış:

— Werner! Werner! diye bağıırıyordu.

Teğmen koşarak geldi. Traşını tamamlamağa vakit bulamamıştı; yüzünde sabun köpüğü vardı. Kız ona:

— Werner, dedi, bu adam...

Vaziyet izaha lüzum bırakmıyacak kadar aşıkardı: gözlerini uğuşturan asker, korkusundan titreyen Hedwige... Bir anda herşeyi anladı. Askere:

— Kimsiniz? diye sordu.

Bücke omuz silkerek:

— Senin gibi bir askerim, dedi. Burada sen, ben var mı delikanlı? Seninki aynalı karı amma, pek de numaracı. Az kaldı gözümü çıkarıyordu.

Teğmen سوالini tekrar etti:

— Kim olduğunu soruyorum, Ben Teğmen Werner Horn'um.

Franz Bücke ayağa fırladı:

— Affedin Teğmenim, diye kekeledi. Meşhur tayyareci siz misiniz?

— İsminiz, rütbeniz, birliğiniz?

Hazırol vaziyetinde duran Bücke, suallere cevap verdi.

Werner;

— Beni takibedin, diye emretti.

On dakika sonra Teğmen Horn ve Bücke, Doktorun yanına girmişlerdi. Teğmen:

— Doktor, dedi. Bu asker kamp disiplinine aykırı hareket etmiştir. Kendisinden şikâyetçiyim.

— Kamp nizamnamesini bilmemesine imkân yok. Her gelene anlatıyoruz. Ne olmuş?

• — Bu adam arkadaşşıma tecavüze kalkıştı.

Wurzer hiddetle yerinden fırladı. Bu gibi edepsizlikler onu çileden çıkarıyordu. Bücke'ye döndü ve sert bir tavırla:

— Ne haltettin? dedi.

Şoför mahcup, önüne bakıyordu. Doktor önündeki kâğıda birşeyler yazdı, sonra:

— Bu akşam gideceksiniz. Utanın biraz. Kıtanızda ceza göreceğiniz' için size ayrıca birşey yapmıya çağım. Mensup olduğunuz birlik komutanına buradan ayrıldığınız tarihi bildireceğim. Yolda oyalanırsanız başınıza gelecekleri bilirsiniz. Anlaşıldı mı? Haydi yallah!

Şoför gittikten sonra Teğmen'e döndü:

— Çok müteessirim Teğmenim, dedi. Maalesef bu gibi adamlar geliyor. Sizden tekrar tekrar özür dilerim.

Doktorun yanında bulunan kamp müdiresi bu

konuşmaları duymuştu. Werner çıktıktan sonra, Würzer'e:

—H Matmaezl Spitzmüller Tekmene karşı nasıl davranıyor acaba? diye sordu. Bana kalırsa, bu delikanlıyı yanma bile sokmuyordur.

Würzer bir kahkaha attı:

— İlâhi Madam Lauser! Ayol, kaç kere gördüm. Öpüşüp koklaşıyorlardı.

Müdire cevap vermedi. Onu şüphelendiren şey, genç kız ile teğmenin bu alenî sevgi tezahürleri olmuştu. Venüs Köyü'ne geldiğindenberi herşeye isyan eden Hedwige, nasıl olup da hiç tanımadığı bir adama âşık oluvermişti? İşte bunu akli almıyor ve şüpheleniyordu. Doktor:

•— Bir aya varmaz, neticesini görürüz, dedi.

— İnşallah Doktor.

— Hedwige, Liezel ve Anna'dan korkum yok. Hattâ Mathilde bile hâmile olabilir. Bu serseri onunla kaç gecö kaldı? İki mi, üç mü?

— İki gece, dedi.

»

Doktor, ellerini uğuşturuyordu:

—• Kâfi, dedi. Hele erkek bu şoför gibi olursa.

Werner Horn,; arkadaşını evde buldu. Genç kızın yüzü asıktı. Teğmen ona:

— Geçmiş olsun, dedi. O küstah sizi bir daha rahatsız etmiyecek.

Kız: □

— Teşekkür ederim, diye cevap verdi:

Biraz sonra sordu;

— Onu kamptan attılar mı?

— Evet. Doktor onu kovdu.

•

Hedwige omuz silkerek:

— Sanki ne suçu var? dedi. Onu buraya damızlık olarak getirdiler. Herşeyim mubah olduğunu zannediyordu. Tasavvur edin, ya beni sizin yerinize o

seçseydi... Doktor bu intihabından dolayı onu tebrik etmiyecek miydi?

Genç kızın sert tavrı Teğmenin sinirine dokunmuştu.

— G halde niçin beni imdada çağırdınız, diye sordu.

— Bilmem ki, Sebebini ben de bilmiyorum.

Öğleden sonra Doktor ile Bücke'ye rastladılar. Şoför Teğmene askerce bir selâm verdi; yan gözle Hedwige'ye bakmağı da ihmal etmedi. Hedwige;

— Adî amma yakışıklı çocuk, dedi.

Werner:

— Bazı kadınlar âdi erkeklerden hoşlanırlarmış. cevabını verdi.

Akşama kadar hiç konuşmadılar.

*

**

Venüs Köyü'nün şehvet dolu havası, Cornelia Rei ter'i de sarmıştı. Genç kızm çocukluğu yeknesak geçmiş, meceanî olarak girdiği Üniversitede çok çalıştığı için. her türlü eğlencelerden uzak kalmıştı. Sonra haro patlamış, bütün dlikanlılar silâh altına alınmıştı. Cornelia harp esnasında kendini propaganda hizmetine vakfetti.

O da Doktor Würzer gibi, aşkı üreme arzusunun bir tezahürü olarak kabul etmiş ve fazla ehemmiyet vermemiş'ti. ö ânâ kadar aşk arzusu duymadığı, için bakire kalmıştı.

Venüs Köyü'nün kurulduğunu öğrendiği vakit, o raya gitmek istedi. Bu istek, kampta genç ve yakışıklı erkeklerin bulunmasından değil, sadece yatana hizmet 'kaygusundan doğmuştu.

Fakat şehvetin hâkim olduğu bu kampa; gelince, manastırın havası onu da yavaş yavaş sardı. Henüz intihap edilmemiş genç kızların aralarında tees-süs eden aşırı samimiyeti görmüştü. Birbirleriyle al-vunan bu kızların gizli konuşmaları, kaçamak öpüş

meleri, odalara yapılan gece ziyaretleri ona tesir etmeğe başladı.

Kocalarının gitmesi üzerine manastıra dönen genç kadınların anlattıkları şeyler, yavaş yavaş Cornelia Reiter'in rüyalarına girmeye başladı. Demek ki, kızlara verilen bu vazife, hem vatanî bir hizmet, hem de sonsuz bir zevk menbaı idi. Gornelia bu zevklerden nasibini almak istiyordu. □

Heyhat!.. Şimdiye kadar üç kere askerlere gösterilmiş, fakat seçilmemişti. Askerler güzel vücutlu kızları tercih ediyorlar, onun. kültür ve bilgisine ehemmiyet bile vermiyorlardı: Cornelia üzülyordu; bu gidişle; vatanin kendisinden istediği çocukları doyurmasına imkân yoktu.

.yegâne tesellisini Doktor Würzer ile yaptığı konuşmalarda buluyordu. Doktor da onunla sohbet etmekten hoşlanıyor, genç kızın kendisini dikkatle dinlediğini görmekten gurur duyuyordu. Sık sık buluşuyorlar, beraberce göl kenarında geziyorlardı.

Würzer o akşam çok sevinçli idi; Berlin'den bir takdirname almıştı. Büyükleri onun gayretlerini takdir etmişler, teşekkür ve tebriklerini yollamışlardı.

Bu iyi havadisi genç kıza nakletti ve sırtını okşayarak: ;= ^v ; ":

—□ Göreceksin Cornelia, dedi, muvaffak olacağız.

Bu temas genç kızı titretmişti. "

— Evet Doktor, diye cevap verdi. Muvaffak olacağız. ~ • ^T ' ;□

Konuşa konuşa, göl kıyısından uzaklaşmış, ormanın içine girmişlerdi. Bütün gün etrafı yakıp kavruran güneş batmış,. Ormanı tatlı bir serinlik kaplamıştı. □

Birden, dikenli bir çitin arkasında siyah benekli kırmızı' çiçekler gördüler. Doktor;

— Aman yarabbim, dedi. Ne güzel çiçekler...

• — İsterseniz koparayım Doktor, yazıhanenize koyarsınız.

Cevap beklemeden çite doğru yürüdü. Çiçekleri koparıp geldiği zaman, vücudunu dikenler çizmiş, her tarafı kan içinde kalmıştı. Doktor ona:

— Deli misin Cornelia? dedi.

öenç kız ateşli bir bakışla:

— Uğurunuzda ıztırap çekmek hoşuma gitti Doktor, diye cevap verdi.

Würzer ona bakıyordu. Elindeki çiçek demeti, zayıf göğsünü ve sakil vücudunu gizliyor, yal vararak bakan iri gözleri âdetâ güzel görünüyordu... Bu kız pek çirkin sayılmazdı doğrusu... Onu kollarının arasına alarak:

— Budala, dedi, küçük budala...

Cornelia başını Würzer'in göğsüne dayamış, ona derdini anlatıyordu: «Venüs Köyü'ne gelen askerlerin kendisine seçmiyeceklerini anlamıştı. Bu erkekler, kızların bilgi ve kültür derecelerini birkaç dakika içinde nasıl anlıyabilirlerdi? Üstelik Cornelia onları arzu etmiyor, hislerini anlıyabilen, olgun bir erkek istiyordu!» Sözlerine devamla:

— Hem kadın, hem erkeğin genç olmaları şart değil ki, Doktor, dedi. Haralarda şenelerdenberi kullanılan damızlıklar yok mu?

Söylemek istediği tatlı sözleri, bu lâflarda gizliyordu. Birden, kendini tutamadı. Dudaklarından şu sözler döküldü;

— Ah! Ne olur sizden bir çocuğum olsaydı..

Sonra, cür'etinden utanarak arkasını döndü. Kucağındaki çiçekler yere düşmüştü. Onları toplamak için eğildi; saçları çirkin yüzünü örtüyor, Würzer sadece onun geniş kalçalarını ve üzerinde kan damlalarının titrestiği sırtını görüyordu, > O ânda, karşısında ki ızlı arzu etti. Boğuk bir sesle:

— Kımıldama, dedi.

Ve hemen oracıkta kuza sahip oldu.

Cornelia, bu ilk temasta tabiatın lûtfuna nail olmuş ve şehveti tatmıştı. Zevkten. kesikleşen bir sesle:

— Würzer, dedi. Allanın talihli kullarıyız.

Üçüncü Kısım

i

S O N   G E C E

«

Warhoff ve Krümmel ein çavuşlar, Venüs Köyü'n  de kaldıkları bir haftadan azam  istifade etmişler, hattâ harbi dahi unutmuşlardı. Burada harbi hatırlatan hiçbirşey yoktu: ne silâh sesleri, ne tayyareler, ne üniforma... Würzer, beyaz bir doktor gömleği giyiyor, kendileri ise bazan gömlekle, bazan çıplak dolaşıyorlardı.

Manastırdaki genç kızlarla tanışmış ve ahbap olmuşlardı. Hep beraber eğleniyor, şarkı söyleyip dans ediyorlardı: Hattâ Mathilde'yi bile aralarına almışlardı. Erkeği çabuk gittiği için Berlin'li kıza acıyorlar, ve onunla alâkadar olarak teselli etmek istiyorlardı.

Warhoff çavuş, Mathilde'den hoşlanmıyor değildir. Arasına kaçamak öpüştükleri dahi oluyordu. Fakat,! Bücke'nin başına gelenleri gördükten sonra, daha ileri gitmeğe korkuyordu. Krümmelein çavuşa:

— Burada erkekten çok kız var, diye dert' yanıyordu. Bize her akşam başka bir kız verseler ne olur sanki? Horozlar bile her gün sürü ile tavuk değiştirmiyorlar mı? Kari aynı fikirde değildi. Liezel'inden başka kadını istemiyordu.

Werner ile Hedwige, herkesten ve herşeyden uzak yaşamağa devam ediyorlardı, Arasına evlerinin etrafında dolaşan Madam Lauser müstesna, hiç kim 

se onları rahatsız, etmiyordu. Tecavüz hâdisesinden beri Hedwige güneş banyosundan vazgeçmişti. Teğmen ile araları düzelmiş, eskisi gibi tatlı tatlı konuşmağa başlamışlardı.

*

#*

İzin müddeti bilmek üzere idi. Üç asker, ertesi gün kıtalarına dönmek üzere yola çıkacaklardı. Otto ve Anna son gecenin şerefine bol bol şarap içtiler ve erkenden yatağa girdiler. Herşeye rağmen **Otto Po** meranyah kızdaki memnun kalmıştı. Madem **ki**, burada başka kadınla yatamıyacaktı. **Eldesinden azamî** istifade etmek lâzımdı. Madam Flitter'i unutmuştu bile. Bir delilik ânında izhar ettiği bu arzu çavuşun aklından çıkmış, fakat Anna erkeğinin bu isteğini Müdür Muavinine yetiştirmişti. Madam Flitter gülümsemiş, hiç sesini çıkarmamıştı...

Kari ve Liezel sevişmek için içki içmeğe ihtiyaç duymadılar.

Manastır derin bir uykuya dalmıştı. Ancak iki genç kadın, yataklarında mütemadiyen dönüyor, ve bir türlü uyuyamıyorlardı.

Cornelia, harikulade bir zevk **tattığı o mutlu** günü bir türlü unutamıyor, fakat doktorun **o günden** beri kendisinden kaçmasına mâna veremiyordu. Erkeklerin cahili olmasına rağmen, Würzer'in de **memnun** kaldığına emindi. Onun şehvetle takallüs etmiş yüzünü görür gibi oluyor, canını yakan ellerinin **temasını** adetâ hissediyordu.

Mathilde Zoller, arkadaşının kovulduğu günden beri ateş püskürüyordu. Bücke budalası bir çuval inciri berbat etmişti. Başka **bir kadınla yatmak arzu** ettiğini kendisine söyleseydi ne olurdu sanki? Mathilde erkekleri bilirdi... Arkadaşının muvakkat bir zaman için başka bir kadınla sevişmesine göz yumar, hattâ kızlardan birini kendi elile ona peşkeş çekerti. Gel gelelim, aptal Bücke, bula bula **o kendini beğen**

miş kızı bulmuştu. Ondan başkasını isteseydi, boş dönmiyeceği muhakkaktı.

Serseri ile iki gece yattığı için bir ay müddetle de karantinaya alınmıştı. Olur mu böyle saçma şey? Mathüde, kendini iğfal eden generali bile özlüyordu. Hiç olmazsa onun evinde hoş vakit geçiriyor, açık saçık resimli kitaplara bakarak eğleniyordu. Sonra, general yaşlı olmasına rağmen nazik bir adamdı, konuşmasını, öpüşmesini, kadınları oyalamasını biliyordu. •

Bücke'nin kovulduğunu kendisine haber veren Madam Flitler ona acımış ye manâlı göz kırparak:

— Geceleri canın sıkılırsa odama gel, demişti.

Neye olmasın sanki? Bir başına oturacağına, Muavinin yanına gitmek daha iyi olurdu.

Mathüde Zoller kapısını yavaşça açtı, yalın ayak yürüyerek Muavinin odasına girdi. Fakat Madam Flitter'in yatağı bomboştu... Genç kız gülümsedi; demek Muavin Hanım başka birisine gitmişti. Kimin yanında idi acaba? Kimbilir, belki de Würzer'le beraberdir.

Hakikaten Madam Flitter, yarım saat evvel odasından ayrılmıştı. Manastırın arka kapısından çıkarak Otto Warhoff'un evine gitmişti. Onu tanıyan köpekler seslerini çıkarmamışlar, havlamamışlardı.

Çavuşun evi manastırdan beş altı yüz metre ötede idi. Gertrude Flitter bu mesafeyi bir hamlede aştı. Talebelerinin okşamaları ile bir türlü tatmin edilemeyen, kadın, tesadüfün karşısına çıkardığı bir erkekti* istifade etmek için koşuyordu.

Bu gece ziyaretinin tevlit edebileceği tehlikeleri ibliyordu; mselâ çavuş bu ziyaretten dostlarına bahsedebilir, veya Doktor tarafından yakalanabilirdi. Fakat galeyana gelen hisleri mantık ıkabul etmiyordu. Maruz bulunduğu tehlike, bu macerayı daha cazip bir

hale sokuyor ve kadının hislerini büsbütün alevlendiriyordu.

Yatak odasına girdiği vakit, Ötto ve Anna'yı birbirlerine sarılmış uyur buldu. Madam Flitter, yatağın kenarına oturarak genç kızın alnını yavaşça öptü. Uykusundan uyanan Arına, onu tanıdı ve tıpkı oyuncacı elinden alman bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu.

Kadın işini biliyordu. Otto Warhoff'un da uyanmış olmasına rağmen, Anna'yı öpüp okşamağa başladı. Kısa bir zaman sonra Anna, kendini bırakmış, inlemeğe başlamıştı. Bu manzara çavuşu tahrik etti. Onları ayırmadan, hattâ zevkten bitap bir hale gelmiş olan Pomeranyalıya belli etmeden Madam Flitter'e sarıldı...

Alevli hisler sükûnet bulduktan sonra, Anna âni bir kıskançlık buhraniyle sarsıldı ve rakibesinden intikam almak istercesine sordu;

— Ya gebe kalırsan?

Muavin sinsi bir gülümseyişle cevap verdi:

— Merak etme, tedbirli geldim.

Otto Warhoff, yattığı yerden gökte parlayan yıldızlara bakıyor ve arkadaşlarını düşünüyordu. Ertesi günden itibaren bu cehenemme dönmesi lâzımdı...

*

* Kari Krümmelein de aynı şeyleri düşünüyordu. Senelerden beri harplere girip çıkan ve komutanlarının emirlerine körü körüne itaat eden bu cesur delikanlı, yarın döneceği kıtasını, cehennemi muharebeleleri korku ile hatırlıyordu.

Artık kâfi değil miydi? Almanya az mı zafer kazanmıştı? Hemen bütün Avrupa'yı işgal etmişlerdi. Kendi gibi yüzbinlerce delikanlı harp meydanlarında can vermişti. Geri kalanların da ölmeleri mi lâzımdı? Duvarda asılı duran üniformanın göğsündeki madal

yalara nefretle baktı. Kahramanlığının timsali alan bu madalyalar, ilerdeki muharebelerde kendisinden beklenen, fedakârlıkları hatırlatır gibiydi.

Ah, şu harp bitse; eskiden olduğu gibi köyünde çalışmak, çift sürmek istiyordu. Yanında yatan şu güzel kızla evlenmek, çocuklarını büyütmek istiyordu...

Kimbilir, belki Liezel hâmile idi... Çocuğuna Kari ismini koyacağını söylemişti. Çocuk doğduğu zaman kendisi nerede olurdu acaba? Belki Fransa'da, belki Rusya'da... Belki de artık hayatta değil... Ana'sm ve sevgilisinin gelip dua edecekleri bir mezarı bulunacak mıydı? Yoksa harp meydanında binlerce sini gördüğü cesetler gibi çürüyüp gidecek, kurtlara kuşlara yem mi olacaktı?

— Canına yandığının harbi! []

Bu sözleri yüksek sesle söylemişti. Uyanan Liezel, yatağında doğruldu. Gömleğinin askısı düşmüş, dik ve sert göğüsleri meydana çıkmıştı. Kollarını erkeğinin boynuna dolarken sordu;

— Ne var Kari?

— Hiçbirşey, sevgilim. Yarın senden ayrılacağımı düşünüyorum da... Ne kadar üzüldüğümü bileniessin Liezel:

— Bilmez olur muyum Kari, dedi. Ben daha mı az üzüldüyorum sanki? Sen harbe gidecek dövüşeceksin, hiç kimse seni başka kadınlarla yatmağa zorlamıyacak... Fakat ben çocuğu doğurur doğurmaz başka erkeklerin koynuna gireceğim. Doktor dedi ki: «Siz vücutlarını vatan emrine veren kızlarsınız. Vatan ne isterse onu yapacaksınız.» Genç kadın ağlamağa başladı:

— Çok bedbahtım Kari, keşke seni tanımasaydım, sevmesevdim. Su harp bitse artık.

Kari:

—Ben de aynı şeyi düşünüyorum, dedi.

Hıçkırıkların sarstığı bu iki genç, insan, teselli

birbirlerinin kollarında buldular...

**

Werner ve Hedwige, her akşamki gibi yemek yemişlerdi. Yemekten sonra genç kız, kemanı eline aldı. Fakat o gece Şopen yerine Wagner'i çalıyor ve her günkü maharetini gösteremiyordu. Parçanın orta yerinde durduğu, sonra tekrar devam ettiği oluyordu. Birdenbire kemanını bıraktı ve Teğmen'e:

— Olmuyor, dedi, bu akşam keman çalamıyorum,

Delikanlı;

— Hakikaten bu gece bir tuhaflığınız var, diye cevap verdi.

Genç kız balkona çıktı, parmaklığa dirseklerini dayayıp öylece durdu. Werner onu takip etti. Yan yana sessizce durdular. Bu yaz gecesinin mutlak sükûnetini sadece kurbağa sesleri ihlâl ediyordu. Birden Hedwige sordu:

— Gökyüzündeki bütün yıldızları isimleriyle bilir misiniz?

— Evet. Yolumuzu onların sayesinde, buluruz. Arkadaşlarımın çoğu gece uçuşunu sevmezler,; halbuki ben bayılırım. Mesleğimiz eşkıyalık gibi birşey, her halde onun için geceyi tercih ediyorum,

— Madem ki mesleğinizi o kadar hor görüyorsunuz, niçin ayrılmıyorsunuz?

Teğmen bir müddet sustuktan sonra:

— Bütün askerler gibi, kendimi müdafaa için harbediyorum, dedi. Ben öldürmezsem, düşmanım beni öldürür. Biliyorsunuz, ben gönüllü yazıdım, bunu bir vazife bildim.

Alçak sesle ilâve etti:

— Hayattan hiçbir zevk alamıyorum Hedwige, Ölmek için bundan âlâ fırsat olur mu?

Genç kız cevap vermedi. Parmaklığa dayanmış duran arkadaşını yan gözle süzüyordu. Odadan sızan

Kalif aydınlıkta Werner'! olduğundan daha solgun ve daha gene görüyordu. Genç adamın yüzünde mukadderatın verdiği ölüm hükmünü görür gibi oldu. Ürperdi....

— İçeri girelim, üşüdüm.

Odada ilk işi, iki kadehe konyak doldurmak oldu. Kadehlerden birini Werner'e uzatırken;

— Son gecemizin şerefine, dedi.

Teğmen konyasını yudumladı □ v

— Hedwige, günlerdenberi düşündüm, taşındım ve size hak verdim. Von Kolz evlenmemize müsaade etmiyecek, ne yapıp yapıp bu tasavvurumuza mâni olacak. Onun için yapılacak tek şey kalıyor: buradan; kaçın...

— Köpekler varken kaçmam imkânsız.

Haklıydı. Geceleri bahçeye salman kurt köpekleri kuş uçurtmuyorlardı. Werner onları bir kere görmüş ve ne yaman birer bekçi olduklarını anlamıştı. Harpten önce Alman polisi bu hayvanları hırsız yakalamakta kullanırdı.

Hedwige sözüne devam ediyordu.

— Köpekler Doktor Würzer ve Madam, Flitter'ın den başka küaasayı tanımıyorlar. Siz gelmeden evvel bir gece bahçeye çıkıp dolaşmak istedim. Manastırın havası beni boğuyordu... İçindeki kızlar kudurmuş köpeklerden beter. Her neyse! Bahçeye çıkar çıkmaz köpekler üzerime geldiler, kapıyı kapatmağa ancak vakit buldum.

Werner:

— Tabancam yanımda, diye cevap verdi. Size saldıran köpekleri vururum.

— Olmaz, **3İze** ceza verirler.

— Sizin hürriyetiniz mevzuubahis iken cezadan korkacağımı mı sandınız?

Genç kız acı bir gülümseme ile:

— **İmkânsız Werner, dedi. / Hürriyetime kavu**

şamam. Havlamalar ve tabanca sesi duyulur, bizi derhal yakalarlar. Sizi tevkif ederler, beni **de** manastıra kapatırlar; şimdiki serbestliğime dahi hasret kalırım. Hayır dostum,.. Buradan kaçabilmeme imkân yok, Geldiğimden beri bunu düşünüyorum. Bütün ihtimalleri araştırdım, fakat netice, yok...

Teğmen, kızın ızdırapla **takallüs eden ellerini' a** vucuna aldı ve okşamağa başladı. Hedwige.

— Geç oldu, dedi: Yarın sabah erkenden yolcusunuz. İsterseniz...

Kısa bir tereddütten sonra ilâve' etti;

— İsterseniz bu gece beraber yatalım.

Ogeceye kadar Werner, kaputunu üzerine almış ve yerde yatmıştı. Hedwige sözüne devamla:

— Burada öyle yalnızım ki, diyordu. İçkimi açabileceğim, derdimi dökebileceğim kimsem **yok**. **Ne** olurdu omuzuna başını'dayayıp doya doya ağlayabileceğim birisi olsaydı..

Werner bu sözlere hayret etmedi. Annesinin ölümünden beri kendisi de aynı hisleri duymuş, bir dert ortağından mahrum olmanın ızdırabım çekmişti.

Genç kızın saçlarını şfkatle okşamağa başladı. Kızda başını onun göğsüne dayamıştı. Horn gülümsemeğe çalışarak:

— Pek âlâ, dedi. Bu gece birbirimize sarılıp ağlarız.

Hedwige soyundu. Üzerinde ince, ipekli bir gecelik kalmıştı. Aynanın önünde durarak uzun saçlarını ördü. Geceliğin altından ince ve zarif vücudunun bütün hatları belli oluyordu.

Delikanlı kızı bahçede, gölde müteaddit defalar çırpıplak görmüştü. Fakat **evlerinde hiçbir vakit** tamamen soyunmamıştı. Bu **akşamki hareketi** uğrunda subaylık şerefini bile çiğnemeğe **hazır** olan Werner'e büyük **bir** lütuf sayabilirdi.

Yatağa uzandılar ve bir saat kadar sessizce yatı

tılar. Nihayet genç kız:

— Uyuyor musunuz, Werner? diye sordu.

Cevabını beklemeden ilâve etti:

— Beni daima hatırlıyacak mısınız?

— Gayet tabîî, unutmama imkân var mı?

— Doğru... Fakat beni bir kadın gibi değil, bir arkadaş gibi hatırlıyacaksınız. Halbuki ben de bir kadını... Manastırdakiler gibi. Aramızdaki fark onların kendilerinden beklenen vazifeyi seve seve ifa etmeleri Hoş haksız da sayılmazlar.

— Evet, haksız değiller. Ellerindeki fırsattan istifade ediyorlar. Bir asker kaçacağı da öyle değil mi? /aptığı hareketin meşru olup olmadığına aldırmıyor, i'akat neticede canını kurtarıyor yal...

Genç kız ona doğru döndü ve acıyarak baktı:

— Zavallı Werner, dedi. Kimbilir nekadard ızdırap çektiniz...

Ani bir hareketle üzerine eğilerek yanağını öptü. Sonra;

— Beni beğeniyor musunuz? diye sordu. Hoşunuza giden bir tarafım var mı?

— Evet, Saçlarınız...

— Peki öyleyse.

Örgülerini açtı. Şimdi siyah saçları yastığın üzerine yayılmış ve seyrine doyum olmayan bir i ianzara genç subayın gözlerinin önüne serilmişti. Bu manzara karşısında başının döndüğünü, kalbinin ,ıuwetle attığını hissetti. Bu güzel vücudu kucaklamak arzusu ile titredi. Kendine hâkim olmağa çalıştığı sırada, genç kuzin titrek sesini duydu. Hedv/ige, yavaşça:

— Al beni Werner! dedi.

Sonra ilâve etti:

— Bizi buraya getiren adamlar nasıl olsa birleşeceğimizi biliyorlardı. Aynı yatakta yatan iki guıç, ilânihaye birbirlerinden ayrı durabilirler mi?

Werner, genç kızı, bileklerinden tutarak, kendinden uzaklaştırdı ve :

— Hedwige, dedi, çocuk olmayın. Konuştuklarımızı hatırlasanıza... □

— Hatırlıyorum; esasen bunun için istiyorum ya... Belki hâmile kalır ve hiç olmazsa bir sene rahat ederim. O zamana kadar da harp biter inşaallah. Hitler'e benden istediği çocuğu veririm, ondan sonra kimse bana ilişmez. Yalan mı?

Teğmen daha fazla mukavemet edemeyeceğini anlıyordu. Kendini çekmek istedi, fakat kız ona sarırmış, bırakmıyordu. Onun sıcak nefesini kulağında hissetti. Kız:

— Beni istemiyor musun? diye soruyordu. Dinle beni, sana söyleyeceklerim var: seni seviyorum Werner. Seni seviyorum. Şu Bücke denilen, askerin ellerini vücudunda hissettiğim ân seni sevdiğimi anladım. Bu temastan duyduğum nefretin sebebini biliyor musun? Haberim olmadan kendimi sana saklıyormuşum. Beni kurtarmağa geldiğin vakit soğukkanlı idin, sadece vazifeni yapıyordun. Ben ise kıskanmanı istedim, onunla dövüşmeni arzu ettim... Öyle soğuk durdukça yerin dibine geçiyordum. Senin nazarında hiçbir kıymetim yoktu; beni müdafaa muhtaç âciz bir 'kadın telâkki ediyordun. Sarın âşık olmamak için çok mücadele ettim, fakat mağlûp oldum. Seni sevdim Werner, seninim.

• Teğmen cevap verecek vakit bulamadı, Kız dudaklarını onunkilerle birleştirmişti. Başının döndüğünü, sıcak bir alevin bütün benliğini sardığını hissetti. Acemice hareketlerle sevgilisine sahip oldu. Tabiat bir kere daha hükmünü icra etmişti.

Biraz sonra, başını kızın omuzuna koyarken;

— Hedwige, dedi. İlk sahip olduğum kadın sensin□.

Genç kız, hıçkırıklarla boğulan bir sesle cevap verdi :

¹ / Jûânet olsun! Ne olurdu sen de benîm ilk erkeğim olsaydın.. Fakat yemin ederim Werner, son erkeğim sen olacaksın.

Aşıkların ebedî ve ezeli yemini.. Her vakit samimiyetle söz verilir, fakat hayat çok zaman söz vereni yalancı çıkartır.

Maamafih, Hedwige gibi müstesna yaradılıştâ; bir kadın, belki de sözüne sadık kalacaktı...

Ertesi sabah Teğmeni uğurlayan Doktor Würzer, onun ve sevgilisinin ruh haletlerini kat'iyen anıyamazdı.

II

1

GİRDAP

Teğmen Horn'un mensup olduğu hücum filosu, Normandiya'nın küçük bir şehrinde idi. Karargâhı, hajâaten• ievvel zenginlerin uğrağı olan küçük bir o telde" fırtfufenuştı. Havacılar, otelin şirin barında toplanıp dereden tepeden konuşur ve böylece vakit geçirirlerdi.

•

Birkaç günden beri, Venüs Köyü dedikoduların başlıca mevzuunu teşkil ediyor ve Doktor Würzer'in teşebbüsü bu ateşli gençleri heyecanlandırıyordu.

Barın önündeki yüksek sandalyeye oturmuş olan gene bir asteğmen, içkisini içerken:

— Şahane bir buluş doğrusu, dedi. İşin ilmî tarafına aklım ermez amma, bugünlerde oraya giden • leî yaşadı.,.Güzel güzel, fıstık gibi kızlar yatağın

içine **gİTEİŞ**, seni bekliyorlar,,. Üstelik, kızın babası veya ağabeyi gibi tehlikeler de yok... Rüya **gibi** birşey bu!

• 'V Genç bir. yüzbaşı' onu gülümsiyerek dinliyordu. Arkadaşı sözlerini bitirince:

— Amcam anlatırdı, dedi. 1918 harbinden;şvvel Berlin'de bir kulüp varmış» Hayvanat bahçesinin varında dar bir sokağın içîri'dş: imiş. İçerisi fevkalâde güzelmış: bar, geniş koltuklar, orkestra filân tamam... Bu. kulübün azaları orada eğlenirlermiş amma, Başkan müstesna hiç kimse hüviyetlerini bilmezmiş;;:

Asteğmen:':

.İi^pkâvVenüs. KÖyü'nde olduğu gibi, '.diye faa tırlattı. ;

— Evet. Fakat birşey daha varmış: kıskançlık yasakmış, yani hiçbir erkek,,bir kadını kendine hâs redemezmiş. Bir gün evvel bir kadınla yattın değil mi?? Ertesi gün o kadın kinlinle isterse kalırını;. Bu kaideyi bozmağa kalkışanları kulağından tuttuk; ları gibi atârlarmış. Fakat kadınlar, hoşlanmadıkları erkekleri reddedebilirlermiş. — l

; ; D in 1 ey i c i 1 er den biri:

— O halde yüzbaşım, dedi. Bu kulüp Venüs Köyünden farklı,, Köyde l'ir ğ ^ ç 'kız ken^şlôfe seçen erkeğe hayır diyemiyor. S; ; ; ; ; ; ; ; ; ;

.İ'.İ' — Evet, yegâne fark bu.,. Fakat; âmcamm dediğine göre kadınlar kolay kolay erkekleri redd'etmezlermiş. Öyle ya, reddedecek olsalar o MlûBs: gelmezler. . ; ; ; ; ;

Asteğmen kadehini dikti, sonra; .

• — Würzer'in dalgasını her zaman tercih ederim, "dedi. Orada bu: iş daha kolay oluyor,

O sırada filo komutanı salona girdi.. Bütün s%>

baylar ayağa kalkmışlar ve esas vaziyeti almışlardı. Komutan:

— Arkadaşlar, dedi. size iki havadisim var; . birincisi, teftiş seyahatine çıkan Mareşal Göring yakında buraya geliyor. Filomuzun mükemmel vaziyet, te olduğunu biliyorum, amma, Mareşalin gözüne girmek için bir şeyler yapmak lâzım. Göreyim sizi; beni mahcup etmeyin.

Yüzbaşı

— Son günlerde faaliyet göstermeyişimizin sebebini biliyorsunuz, komutanım, dedi. Hava uçmağa müsait değil.

Komutan onun sözünü kesti:

:— Biliyorum Rüder, biliyorum. Şu Allahm belası sis uçmamıza mâni oluyor. İnşallah yakında hava açar. İkinci havadise gelince: Teğmen Horn geliyor. Bugün yarın burada olması lâzım.

Komutan gittikten sonra asteğmen, yüzbaşıya sordu:

— Venüs Köyü yolcusu bize neler anlatacak acaba?

Werner Horn'un üç senelik arkadaşı olan Yüzbaşı Rüder;

— Hiçbir şey anlatacağını zannetmiyorum, dedi.

**

*

Manastırda aşk ve eğlence dolu günler gelip geçiyordu. Yeni askerler gelmiş _ ve seçtikleri kızlarla birlikte evlere kapanmışlardı. Hedwige, Liezel, Anna ve Mathilde ayrı bir binaya alınmışlar, hâmile olup olmadıklarını anlamak üzere bekliyorlardı.

Ellen. Heisterbach, Ludwig Striker isminde çok genç bir asker tarafından seçilmişti. Bu delikanlı bir köy hocasının oğlu idi. Kendisi de babası gibi öğretmen olmak üzere iken, harp patlamış ve askere alın

; :

m

miştı, Hitler'e Allah gibi tapar ve uğrunda hiç bîr fedakârlıktan çekinmezdi. Kendisine . şu anda verilen vazife kolay ve zevkli olmakla beraber onu biraz ürkütüyordu.

Ludwig Striker, . Fransa'da asker bulunduğu müddetçe yalnız bir defa, o da bir sokak kadını ile kalmıştı. Onu kendi memleketinin kızları ile. mukayese etmiş ve Alman kadınlarının daha cazip olduğuna karar vermişti. Fakat bugün intihap ettiği kız kadar zarif ve güzeline rastlamamıştı.

Bütün gün havadan sudan konuşurlar. Asker bu konuşmalar esnasında genç kızın yüksek bir aileye mensup olduğunu anlamıştı. Kendisi ondan çok basit bulmuş ve bu aşağılık duygusu altında ezilmişti.

Akşam yemeğinden sonra soyunmuş ve. yatağa girmişlerdi. Bir türlü açılamiyan Ludwig, tesadüfün' karşısına çıkardığıbu güzel kıza elini süremiyordu; onu kendisinden çok üstün buluyordu.

Ellen gözlerini yummuş, çırıl çıplak yatıyor ve bekliyordu. Aşk yolunda ilk adımı atmağa cesaret edemiyor, askerin vaziyetini anlamasından korkuyordu.

Dakikalar geçti... Erkek yanında her zaman heyecan duyan Ellen bugün hissizdi.

Klisberg ormanındaki ilk aşk gecesini hatırladı. O gece yanında yatan delikanlıda çekingen bir çocuktı. Üzerlerinden bir gömlek, bir de kısa pantolon vardı. Birden erkeğin topuğunu kendi bacağına hissetmişti. Bu temas arzularını kamçılamış ve onları birbirlerinin kucaklarına atmıştı. Sonrası Ellen'in çok, hoşuna gitmedi. Bacakların teması ona daha fazla heyecan ve zevk vermişti.

; Bu hatıraların, tesiri altında dizini, yanındaki erkeğin dizine değdirdi. Bu temas neticesinde askerin vücudunun tıpkı elektrik cereyanı geçmiş gibi titrediğini hissetti. Ludwig ona ihtirasla "sarıldı;,"

.. Ellen bu münasebetten hiçbir zevk duymadı.. Sadece ve sadece oynadığı rolü düşünüyordu. Ludwig'in söylediği ateşli, sözlere mukabelesi çok soğuk oldu. Ona arkasını dönerken:

—Çok yorgunum dostum, dedi. Bırakın da uyuyayım. 1/ V .

*

Gornelia Reiter her gün yeni gelen askerlere gösteriliyor,, fakat; bir türlü intihap olunmuyordu.

Doktor Würzer endişeli idi. Cornelia'nın hâmile kalmasından korkuyor, günleri merakla sayıyordu/ Maazallah bir şey olursa, etrafa ne yüzde bakacaktı? Herkes genç kızın seçilmediğini ve hiçbir zaman seçilmiyeceğini biliyordu. Öyle bir halt etmiş ki,,

Matmazel Reiteri görmemek için akşam gezintilerine yalnız başına, çıkıyordu:. Fakat ormanda dolaşırken, işlediği hatayı anlıyor ve korkusu büsbütün artıyordu.

Bu anda vukua gelen bir hâdisе ona muvakkat bir zaman için endişelerim unutturdu; o sabah, Hedwige'in hâmile olmadığı anlaşılmıştı. Genç kız bu haberi Müdireye söyledikten sonra:

— Doktor ile görüşmek istiyorum, dedi. Mücüre. ; ^ . . ; " : \ : _

—.Biraz sonra beraberce yanma .gideriz, diye. cevap verdi.

O sabah yeni askerler gelmediğinden, kızlar aralarında oyun oynamak üzere bahçeye çıkınca Madam Lauser, Hedwige'i Doktorun yanma götürdü.

Gene kız derhal söze başladı:

— Doktor, dedi. Teğmen Horn ve ben size yalan söyledik. ;

Würzer afailâmişu Sordıf;: ..

—. Ne gibiyalan, yavrum?: " : ;

Madam Lauser söze karıştı:

— Bu küçük hanım hâmile değil.

Doktor:

• Yaa! dedi. Yazık, çok yazık.

Hedwige:

— Böyle olması lâzımdı, dedi. Çünkü Teğmen Horn ile karı koca hayati yaşamadık. ♀

Müdire memnuniyetinden gülümşüyordu. Bu vaziyeti daha evvel anlamamış mıydı? Doktor onun bu halinin görüp büsbütün sinirlendi. Sert bir tavırla:

— Niçin böyle bir yalana lüzum gördünüz? diye sordu/

..! .—Kabahatli.plan benim. Buraya/gelirken ne halde olduğumu gördünüz. Werner Horn'â herşeyi anlattım. Mert çocuk, bana hak. verdi ve ilişmedi.

Hiddeti artan Würzer:

— İyi amma bana kocanız olduğunu hissettirmek için elinden geleni yaptı, dedi. Bir Alman subayının öyle bir yalana tenzzül edeceğini ummazdım.

— Yalvardım yakardım ve onu bu yolda harekete icbar etti. Hiç olmazsa bir kaç hafta rahat etmek istiyordum.

— Alâ, istediğiniz oldu. Siz e ceza vermem lâzım amma. babanızın hatırı, var. Teğmen Horn'dam kat...kat değersiz biri tarafından seçilin de^ aklınız başınıza" gelsin. ;

Hedwige.bu sözleri beklediği için hayret etmedi. Son,kozunu oynamağa karar verdi.ve:

—.Doktor, dedi Size herşeyi söylemedim.. Werner Horn'â kendimi vermed'ims. Fakat bana karşı gösterdiği saygı ve efendiliklebêni kendine bendetti. Niha yet Werner'e âşık olduğumu anladım. Gerek Würzer'in, gerek Madam Lauser'in yüzlerinde alaylı bir tebesüm dolaştı. Genç krz samimi bir heeanla: .

— Yemin ederim ki doğru söylüyorum! diye haykırdı.

Doktor ne yapacağını şaşırmıştı:

— Hislerinizin değiştiğini niçin ona söylemedi ? nîz? diye sordu. Onu sevdiğinizi ve arzu ettiğinizi pekâlâ söyleyebilirdiniz.

— Evet, onu seviyorum, onu istiyorum. Bana iyi bakın doktor. Yalan söylemediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

Würzer odada dolaşıyor, neye karar vereceğini bilmiyordu. Bu kızın, başına belâ açacağını tahmin, etmişti. Fakat onu geri gönderirse von Kolz'u kızdırmış olacaktı: Genç kıza dönerek:

¹ — Saçma inadinız yüzünden hepimizi müşkül vaziyete soktunuz, dedi. Öyle kendinizi Teğmene vermediniz. Şimdide «Kendimi niçin vermedim» diye dövünüyorsunuz. Olur mü böyle şey?\

Ilewege:

— Doktor, dedi. Bu işi haletmek için bir . çare düşündüm. Teğmeni tekrar buraya çağırın. O zaman Hitler'in istediğini vereceğime yemin ederim. Kararsızlığı artan Würzer çenesini kaşımağa başladı. O esnada Madam Lauser söze karışarak doktora:

— Sizinle yalnız görüşmek istiyorum, dedi,

— Pekâlâ, konuşalım. Biraz dışarı çıkar mısınız Matmazel? ' ~

Müdire olup bitenleri evvelden tahmin etmiş olduğu cihetle kendine güveniyor v e bunun için doktora bazı tavsiyelerde bulunmak isuiyordu. Bu kızın arzusu yerine getirilmemeliydi. Hem, askerler ismen çağırılmıyordu ki.. Kıt'asma henüz iltihak eden Teğmenin yeniden davet edilmesi şüphelere yol açabilirdi. Bu davetin Werner Horn'un ikinci bir izine gönderilmesine bahane teşkil ettiği söylenebilirdi;

□ □ " Würzer, Alman, subaylarına karşı sonsuz bir hayranlık duyardı. Onun için Müdirenin **bu** sözlerini soğuk karşıladı ve: □

— Madam, dedi. Bir Alman subayının üç gürfük izin için böyle dalaverelere tenezzül etmiyeceğini herkes bilir.

Madam Laüser özür diledi. Sözleri yanlış anlaşılmış, olsa gerekti. Çünkü mevzuubahis **olan Teğmen** değil, Hedwige Spitzmüller'di. Kont von Kolz onu Venüs Köyü'ne göndermek için az **mı** uğraşmıştı, Şimdi gelip te kızın hiç bir faaliyette bulunmadan oturduğunu görürse, ne demezdi? Esasen Kont'un bugün, yarın manastıra gelmesi lâzımdı.

Doktor:

— Müsaade edin Madam Lauser, dedi, biraz düşüneyim. Bu arada Matmazel Spitzmüller'i gözden kaybetmeyin.

Diğer kızların, bilhassa Cornelia **Reiter'in** durumları hakkında izahat **almağa cesaret" edemedi.**

Doktorun **korktuğu başına gelmişti...**

On beş gün sonra, Müdire, **Liezel, Anna ve Cor** neli'anm hâmile olduklarını bildiriyor **ve;**

— Cornelia'nın gebe kalmasına **hayret ettim, di-** yordu. Kiminle yatmış acaba? Sorguya çektim, tehdit ettim, nafile. Hiçbirsey **söylemiyor. Kovduğunuz** askerle kalmış olmasın?

Önünde yeni bir ufkun açıldığını gören doktor:

— Bücke mi? diye sordu*

— Evet.. Hedwige'ye tecavüz **edip muvaffak ola-** madığını biliyoruz. Bu **arada** Cornelia **ile birşeyler** yapmış olamaz mı?

— Belki... **Şu kızı bana göndersenize.**

Beş dakika sonra **Comelia** odaya **giriyordu. Ma-** hut **akşamdan beri ilk defa** gördüğü doktora **yak***

laşmak istedi. Ona âşk ve arzu dolu gözlerle bakıyordu,

Doktor onu çok soğuk karşıladı. O akşam duyduğu arzudan eser kalmamıştı. Genç kadına;

. — Doğru durun, dedi. Sizden ricam var: bu güne kadar saklamağa muvaffak olduğunuz sırrı, hiç kimseye açmayın. Olur mu?

Cornelia

— Yemin ederim, diye cevap verdi. Hiç kimse..

— Alâ, Alâ... Madam Lauser çocuğunuzun babasının Bücke adındaki asker olduğunu zannediyor. Bırakın öyle zannetsin. Anlaşıldı mı?

Göz yaşlarını güçlükle zapteden genç kadın;

— Peki Doktor, dedi.

Würzer ona acıdı. Bu zavallının gönlünü almak lâzımdı. Yanına yaklaştı ve ellerini omuzlarına koyarak:

— İstedığınız oldu. Cornelia Reiter, dedi. Vatan size minnettardır.

— Ya siz Doktor?

— Bende minnettarım.

Bu sözlerden sonsuz bir haz duyan Cornelia :

— Würzer! diye bağırdı. Çocuğumuzla iftihar edecek misin?

.. Doktor sert bir tavırla sözünü kesti:

— Kâfi! Hâmile kadınlara tahsis edilen müesseseye gideceksiniz, anladınız mı? Yallah!.,.

**

Tayyare geniş kavisler çizerek yükseliyordu. Teğmen Hprn, her an altındaki manzaranın değiştiğini, yayıldığını, genişlediğini görüyordu: tarlalar, ormanlar, nehirler...

Gölde yüzdükleri günleri hatırladı. Hedwige'in birer nilüfer çiçeği gibi su üzerine çıkan bembeyaz memeleri gözünün önüne geldi,

Onu"kollarına aldığı geceyi düşündü. O tek ve eşsiz geceyi...

Birbirlerini deli gibi seviyorlardı. Hedwige'yi Venüs Köyü'nden alacaktı. Bir kaç güne kadar gelecek olan hava kuvvetleri başkomutanı filolarını ziyaret ettiği vakit, Werner ondan bir ricada bulunacaktı. Mareşal onu tanır ve severdi. İsteğini reddetmiyeceğine emindi. Mareşal gelmeden önce yirmi sekizinci düşman tayyaresini düşürmeğe yemin etti. Hiç bir zaman jüü kadar şevkle muharebeye girmemişti. Hedwige'nin hürriyeti için harp ettiğini zannediordu.

Tayyare İngiltere kıyılarına gelmişti. Yanında cesur arkadaşlarının idare ettiği iki tayyare daha vardı. Ufku dikkatle süzüyor, düşman arıyorlardı.

Şimal/istikametinde küçük bir nokta gördüler. Werner sür'ati arttırdı. Ufuktaki nokta gittikçe büyüyordu. Bir İngiliz tayyaresi yakalamışlardı.

Onları gören düşman pilotu kaçmağa başladı. • Fakat sür'ati az olduğundan, Almanlar gittikçe yaklaşıyorlardı. V

Ateş menziline girdikleri anda, İngiliz tayyaresi bulutların arasında kayboldu. Almanlar da aynı buluta girdiler. Birkaç saniye yapışkan ve soğuk bir dumanın içinde uçtular. Sonra deniz göründü. Karşılarına dört düşman, tayyaresi birden, çıkmıştı. Werner anladı: İngiliz pilotu kaçmamış, onları arkadaşlarının yanına çekmişti. Aferin ona!...

Horn harbettiği zaman, kendine hâkim olurdu. Gözleri, parlar, kulakları en küçük bir gürültüyü bile zapteder, elleri buymakine gibi işlerdi. ,

Şu anda Werrijer kendini tamamen işine vermişti. Yedi tayyare havasla dönüyor, birbirinin üstüne atılmak için. fırsat kolluyorlardı. Teğmen üsiyakî bir hareketle makineli tüfeğini kontrol etti ve düşma

nm üzerine atıldı. İlk ateş eden o oldu. Mermiler sa-
ğanak halinde yağıyordu. Düşman tayyaresi alevler
içinde düşmeğe başladı. Werner tayyarenin denize
düşüğünü gördü.

Arkadaşları İngilizlerle tutuşmuşlardı. Cesur ve
mahir olan düşman pilotları hırsla harbediyorlardı.
Bir tanesi ani bir hareketle alcaldı ve Almanlara yak-
laştı. Makineli tüfeği işliyordu. Alman tayyaresi sar-
sıldı. Acaba dümeni mi kopmuştu? Pilot makineye hâ-
kim olamıyordu. Werner, mütemediyen ateş eden İn-
giliz'in üzerine atıldı...

III

OFELIA

Doktor Würzer, Kont von Kolz gelmeden Cornelia
Eeiter'i göndermişti. Kont'un kendisile alay etmesini
istemiyordu.

Dört gün sonra, Kont geldiği vakit, ona "hâmile
v kadımlarm" haştahahejre. gönderildiği,. bxmlarŞaiû;" W
rinin Hitler Gençlik Teşkilâtına, mensup bir gönüllü
olduğunu anlatmakla iktifa etti. Gebe kadınların Ve-
nüs Köyü'nde kalmalarına lüzum "olmadığını, onlara
mutlak: bir istirahat lâzım olduğunu^ sözlerine ilâve
etti. Bu izahatı dinleyen Albay: "'.;9

— Pekâlâ, dedi. Hamburg'dan gelen güzel kız ne
oldu? İsmi unuttum, Heisterbach mıydı neydi?

— Evet, üç hafta evvel bir askere verdik. Zan
nedersem o da hâmile.

— YaaL. Peki Matmazel Spitzmüller ne oldu?
Würzer olup biteni anlattı. Von Kolz kat'î bir ta-
vırla:

— Matmazel Spilzmüüer burada kalacak, dedi. Onu geri göndermek için sebep yok.

Kont vaziyetin bu şekle dökülmesinden memnundu. Bu meğrur genç kız, Wern.er'e lâıyk değildi. Adı bir asker tarafından seçilsin de akılı başına gelsin,..

— Emirlerime itaat edilmesini isterim Würzer, diye ısrar etti. Neticeyi bana bildirmenizi ayrıca rica ederim.

Bu karar Hedwige'yi çileden çıkardı. O kadar hiddetlenmişti ki, disiplini muhafaza etmek kaygusu ile meydan dayacağına mahkûm edildi. Hedwige dövülürken ağzını açmadı. Kalbini kemiren manevî üzüntü yanında maddî acıların ne hükmü olabilirdi?

Ellen Heisterbach cezanın infazı sırasında hazır bulunuyordu. Hedwige'nin kendisi gibi iyi bir aileye mensup olduğunu çoktan anlamıştı. Ona acıdığı için yanına gidip teselli etmek istedi;

İnatçılık işe yaramıyor, dedi. Arzularına boyun eğmekten başka çare yok. Siz de benim gibi yapın...

Hedwige ilk defa olarak içine açtı ve :

— Siz kimseyi sevmiyordunuz ki! diye cevap verdi.

— Nereden biliyorsunuz? ..

— Doktor sizin gönüllü olduğunuzu söyledi. •

Ellen omuz silkerek :

• — İtaat etmeğe mecburdum, dedi. Sonra muhatabına doğru eğilerek alçak sesle ilâve etti ;

— İkimiz de bedbahtız. Birbirimize yardım edelim. Ben Venüs Köyünden gidiyorum, siz de aynı şeyi yapın. Sevgiliniz manastır duvarlarının yüksekliğine rağmen sizi buradan kaçırabilir.

Hedwige kendisile alâkadar olan kıza minnettar

dı. Onun için soyadını ona söylemekte mahzur görmedi. Ellen hayretle:

— Demek meşhur bestekârın kızısnız, dedi. Buraya gelmenize babanız nasıl razı oldu?

— Mani olmak için elinden geleni yaptı amma muvaffak olamadı. Ya sizin babanız?

— Benim babam vatanını çok sever...

Aynı günün akşamı Hedwige, Teğmen Horn'a mektup yazıyordu:

«Werner,

Çocuğumuz olmayacak. Bu haberin benim için ne kadar acı olduğunu tahmin edersiniz. Çok üzülüyorum. Niçin son geceyi bekledik? Ötekiler gibi yap-saydık ne olurdu sanki? Anna ve Liezel gebe kalmışlar. Bunun için Karl ve Otto tekrar gelecekler. Siz de aynı şeyi yapamaz mısınız? İcabederse komutanınıza herşeyi anlatın. Sizin gibi şanlı bir subay istediğini kolayca elde eder sanırım. Bu sefer muvaffak olacağız Werner.

Gelin ve beni buradan kurtarın, İcabederse kaçın. Affedersiniz Werner, deli gibiyim, ne dediğimi, ne yazdığımı bilmiyorum. Köpeklere rağmen bahçeye çıkar ve sizi bulurum. Derhal buraya koşmazsanız, başıma gelecekleri biliyorsunuz. Söylediklerimi unutmayın. Ofelya rolünü oynamakta bir an bile tereddüt etmiy eceğim. »

Bu mektuba cevap veren Teğmen Horn değil, filonun komutanı oldu. Komutan genç tayyarecinin üç gün evvel harbederken öldüğünü yazıyor ve :

— «Onun şahsında Almanyanın en şanlı bir tayyarecisini kaybettik, diyordu. Bu kayıp hepimizi müteessir etti. intikamını alacağız.»

Bir sabah, Warhoff çıkageldi. Doktor onu hararetle tebrik etmiş ve sol koluna bir dövme yaptırmıştı: iyi damızlıklara vurulan işaret..

Çavuş eski sevgilisini manastırda bulamadığı için üzülmedi Pomeranyalı orada olsaydı bile onu seçmezdi Müdür muavinine çapkın bir tavırla göz kırparak

— Çeşni değiştirmek fena olmuyor, dedi

Madam Flitter haklıydı, çavuş önce Saksonyalı'nı yeniden tatmağa karar vermişti Fakat çavuş bu sefer kimi seçecekti acaba?

Mathilde'nin manastırda olmaması Otto'yu müteessir etti Allahın belâsı Bücke, kızı hemen aşlanmıştı. Mathilde hoşuna gidiyordu. Burada olsaydı, onu seçmekte bir an bile tereddüt etmezdi. Fakat ma' dem ki yoktu, yenisini bulmak lâzımdı.

Müdür muavini, çavuşa takdim edeceği kızları gözden geçirdi. İçlerinden iri yanı Saksonyalı bir kızı gözü tuttu. Otto'nun onu beğeneceğini umduğu için memnuniyetle gülümsedi.

Madam Flitter haklıydı, çavuş önce Saksonyalı'yı beğendi. Gözlerini ona dikmiş, vücudunu dikkatle süzüyordu. O esnada Hedwige'i gördü. .

Dal gibi ince olan bu kız hoşuna gitmiyordu. Üstelik soğuk ve mağrur hali sinirine dokunuyordu. Fakat birdenbire çavuş tuhaf bir ruh haletinin tesiri altında kaldı. Tegmen Horn'u onun şöhretini ve kahramanlığını kaskandı. Eski sevgilisini intihap etmekle ondan intikam alacağını zannediyordu. Bu hislerin tesiriyle Hedwige'yi seçti..

Doktor Würzer, onunla konuşurken belki kıza acıdığı için — bazı nasihatler vermekten kendini alamadı. Çavuşa:

— Dikkat edin, dedi, bu kız asil bir aileye men'

suptur. Ona hoyrat muamele etmeyin. Sert davranmakla birşey kazanamazsınız. Kendinizi ona sevdirmeye bakın. Zavallı kızın hiç talihi yok.. Anladınız mı?

— Evet doktor. Esasen onu tanıyorum. İlk geldiğinde teğmen Hom ile beraberdi.

— Evet. O zamandanberi seçilmedi.. Yazık,, Her neyse! Madem ki onu beğendiniz,,

— Merak etmeyin doktor. Elimden geleni yaparım.

Matmazel Spitzmüller, Pomeranyalı kız gibi kolay yola gelmiyordu. Warhoff öğle yemeğinde çok iğraşmış, fakat ona elini sürmeğe muvaffak olamamıştı. Birden Otto:

— Bakire olmayasınız? diye sordu.

Genç kız tek kelime ile cevap verdi:

— Hayır.

— Pek emin değilim. Teğmene de aynı muameleyi yapmışsanız... Meğer ki Hom daha az şeyle iktifa etsin!

— Amirlerinize hakaret etmeğe utanmıyor mısınız?

Rütbesinin hatırladığına kızan Otto, doktora verdiği sözü unutarak kızm üzerine atıldı ve bileklerinden tutarak divana sürükledi

Hedwige, kumazca hareket etmek lâzım geldiğini anlamıştı:

— Beni affedin Mösyö, dedi. Sevdığım bir erkek var; onu kolay kolay unutamıyorum.

«Mösyö» hitabından gururlanan çavuş :

— Unutmalısınız, diye cevap verdi. Doktorun söylediğini dıymadınız mı? Hitler'in emri var: bir çocuk doğuracaksınız... Heil Hitler! ,

Hedwige:

— Heil Hitler! dedi. Anladım dostum, fakat..

— İsmim Otto'dur..

~ Fakat Otto, bana biraz müsaade edin. Bu gel

ce sizin olacağım. Sizi o kadar az tanıyorum ki... Öğleden sonra beraber gezsek, tanışsak daha iyi olma mı?

. — Teğmen Horn ile yaptığınız gibi mi?

Genç kadın gülümsemeğe çalışarak:

— Evet, dedi. Bakın o da bana aynı şeyi yapfel Akşama kadar nişanlı gibi gezip dolaşsak fena mı olur?

Warhoff düşündü ve doktora hak verdi; bu Zen*in çocuğuna biraz kur yapmak lâzımdı. Kızın arzusuna uymağa karar verdi. Fakat onu bırakırken: ,

— Peki dedi. Haydi gelin biraz gezelim, papatya, toplayalım. Amma akşama söz, değil mi?

— Söz! diye tekrarladı.

*

Bu gezinti esnasında Hedwige ağlıyacak gibi oldu. Herşey ona Werner'i hatırlatıyordu: daha bir ay evvel şu yolda başbaşa yürümüşler, şu sıranın üzere yanyanâ oturmuşlar, şu kayanın yanında durarak dağların arkasından batan güneşi seyretmişlerdi.

Çavuş, yanındaki durgun ve sessiz kadını oyala¹mağa çalışıyor ve ona üç senedenberi katlandığı mahrumiyetleri anlatıyordu :

— Havacılık tehlikeli meslek, dedi, fakat bizim iş de tehlikesiz sayılmaz. Tayyareler üslerine döndüler mi gel keyfim gel... Pufla gibi yatakları, bol yemek ve içkileri var: bütün iş geri dönebilmekte..

Hedwige, bağırıp ağlamamak için dudaklarını vısrıdı. Werner'in öldüğünü söylemek istemiyordu.

Çavuş sözlerine devam ediyordu:

— Ne diyordum? Haaa... Bir kere üslerine döndüler mi yaşadılar. Fakat biz, Allanın günü çamurun içinde yatmağa, peksimet yemeğe mecburuz. Bombar^{*}dımanlar da caba.

Genç kadın samimî bir tavırla:

j

— Emin olun ki Otto, dedi, hiç kimse size be-ttim kadar acıyamaz.

Çavuş muhatabının bu samimî sözlerinden cesa-ret alarak:

— İsterseniz göle girip yıkanalım, dedi. Biraz serinleriz.

— Hay hay.

Ve üzerindeki gömleği çıkardığı gibi suya daldı.. Warhoff iyi yüzerdi, fakat Hedvyige'yi suda yakalama-ğa muvaffak olamadı. Kız daima yanından kaçıyor-du. Kıyıya döndüklerinde çavuş :

— Amma da yüzüyorsunuz! dedi.

Meş'um gece geldi. Hedwige çavuşu sarhoş edip sızdırmak ve bu suretle ondan kurtulmak istiyordu: Yemekte ona bol şarap ikram etti. Bu arada kendisi de içtiği, için, yatma saati gelince onun dâ başı dönü-yordu. Fakat Warhoff içkiye tahammül ediyordu. Sarhoşluk, arzusunu arttırdı. Hedwige'in kendisinden uzaklaşmağa çalıştığını görünce, üzerine atılarak :

— Kaltak! diye bağırdı. Verdiğin sözünü unuttun mu?

Genç.kadının gömleğini yırttı ve onu zorla diva-nın üzerine yatırdı. Birkaç dakika boğuştular. Hed-wige kuvvetinin tükendiğini hissediyordu. Birden çe-lik bir kâğıt makası gözüne ilişti. Makas, baş ucun-daki masanın üzerinde ve bir kitabın arasında duru-yordu. Gözleri parladı. Warhoff şehvetle gözlerini ka-patırken, makası aldı ve çavuşun ensesine sapladı... Otto cansız yere yuvarlandı.

. Hedwige, koşarak odadan çıkarken aynada ken-dini gördü: Saçları darmadağınık, çıplak göğsü ça

 v    n kaniyle bulanmıştı. S    n   tutmak   zamanı gelmişti...

Bahçeye  ıktı ve g  le doğru koşmağa başladı. Köpekler peşine takılmı lardı, fakat onu yakalayamadılar. Yüzerek g  l  n ortasına kadar geldi. O esnada müthiş bir gürültü duydu. İtalya'dan gelen ve Berlin'i bombardımana giden bir filo manastırını üzerinden uçuyordu.

Hedwige,  ıplak kollarını gök yüzüne doğru kaldırdı:

— Gelin! Gelin! diye ba ırdıktan sonra kendini bıraktı.

Bu sözler, Hedwige Spitzmüller'in son sözleri oldu.

1945 senesinin Mayıs ayında Yedinci Ordu, İtalya'dan gelen Birinci Ordu ile birleşiyor; diğer taraftan Leclerc ordusu, Hitler'in alelacele terkettiği Berdtesgaden'i işgal ediyordu. Bütün Bavyera M  ttetiklerin hâkimiyeti altına girmişti.

M  ttetik askerleri, ormanlar arasında bir k   buldular. Burada, ekserisi gebe birçok genç kadın vardı. İnsan Harasından kala kala bu kalmıştı...

Eski manastır, muvakkat misafirlerini uğurladı amma, onların sırlarını kalın ta  duvarları arasında ebediyete kadar muhafaza edecek.

Genç kadın samimî bir tavırla:

I

— Emin olun ki Otto, dedi, hiç kimse size beşim kadar acıyamaz.

Çavuş muhatabının bu samimî sözlerinden cesaret alarak:

— İsterseniz göle girip yıkanalım, dedi. Biraz serinleriz.

— Hay hay.

Ve üzerindeki gömleği çıkardığı gibi suya daldı. Warhoff iyi yüzerdi, fakat Hedwige'yi suda yakalamağa muvaffak olamadı. Kız daima yanından kaçıyordu. Kıyıya döndüklerinde çavuş :

— Amma da yüzüyorsun! dedi.

İvleşüm gece geldi. Hedwige çavuşu sarhoş edip sızdırmak ve bu suretle ondan kurtulmak istiyordu: Yemekte ona bol şarap ikram etti. Bu arada kendisi de içtiği için, yatma saati gelince onun dâ başı dönüyordu. Fakat Warhoff içkiye tahammül ediyordu. Sarhoşluk, arzusunu arttırdı. Hedwige'in kendisinden uzaklaşmağa çalıştığını görünce, üzerine atılarak :

— Kaltak! diye bağırdı. Verdiğin sözü unuttun

B1U?

V

Genç kadının gömleğini yırttı ve onu zorla divanın üzerine yatırdı. Birkaç dakika boğuşular. Hedwige kuvvetinin tükendiğini hissediyordu. Birden çelik bir kâğıt makası gözüne ilişti. Makas, baş ucundaki masanın üzerinde ve bir kitabın arasında duruyordu. Gözleri parladı. Warhoff şehvetle gözlerini kapatırken, makası aldı ve çavuşun ensesine sapladı.... Otto cansız yere yuvarlandı.

Hedwige, koşarak odadan çıkarken aynada kendini gördü: Saçları darmadağınık, çıplak göğsü ça

A'uşun kaniyle bulanmıştı. Sözü nü tutmak zamanı gelmişti...

Bahçeye çıktı ve göle doğru koşmağa başladı. Köpekler peşine takılmışlardı, fakat onu yakalayamadılar. Yüzerek gölün ortasına kadar geldi. O esnada müthiş bir gürültü, duydu. İtalya'dan gelen ve Berlin'i bombardımana giden bir filo manastırını üzerinden uçuyordu.

Hedwige, çıplak kollarını gök yüzüne doğru kal" dırdı:

— Gelin! Gelin! diye bağırdıktan sonra kendini, bıraktı.

Bu sözler. Hedwige Spitzmüller'in son sözleri oldu.

1945 senesinin Mayıs ayında Yedinci Ordu, İtalya'dan gelen Birinci Ordu ile birleşiyor; diğer taraftan Leclerc ordusu, Hitler'in alelacele terkettiği Berdtesgaden'i işgal ediyordu. Bütün Bavyera Müttefiklerin hâkimiyeti altına girmişti.

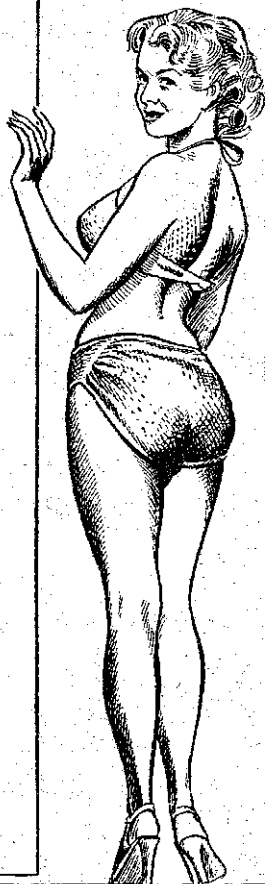
Müttefik askerleri, ormanlar arasında bir k  buldular. Burada, ekserisi gebe birçok genç kadın vardı. İnsan Harasından kala kala bu kalmıştı...

Eski manastır, muvakkat misafirlerini uğurladı amma, onların sırlarını kalın taş duvarları arasında ebediyete kadar muhafaza edecek.

AMERİKAN
T A R Z I

CEP

KİTAPLARI

ÇAĞLAYAN
YAYINEVİ

A c ı B î r H a k i k a t :

Türkiye, dünyanın en az kitap okunan memleketlerinden biridir.

S e b e b i

Memleketimizde kitapların *cazip* olmaması ve fiatların yüksekliğidir; sanıyoruz.

Ç a r e s i

Kitap kalitesini yükseltip fîatını indirmektir. Biz bunu yapmağa çalışıyoruz

n m

Ü m i d i m i z

alâkanızdır.

REFİK
HALİD
KARAY

Yeraltında Dünya var

Üstadın en hareketli eseri

AŞAĞIDAKİ PARÇA, BİR EDEBİ ZİYAFETE DAVETTİR:

«Ummadığım bir hareketle kolları karanlıkta boynumu aradı, dolandı, sonra yüzüne doğru çekti. Dudakları "derhal ağzımı bulmuştu.

Henüz başaklanmış ekinleri sağanak altında deniz gibi hışıldayan ve dalgalanan uçsuz bucaksız bir • ovanın ortasında, kapkara sırsıklam bir gecenin koyunda idik; otomobil bize in hizmeti görüyordu. Mağapta devri insanları gibi vahşicesine birbirimize saldırmıştık; sanki yabancı bir çift idik. Hiç konuşmadan, muhabbet sözleri söylemeden, haitâ ses çıkarmadan, jlbSylece uzun. uzun seviştik.»

EN USTA ROMANCIMIZ

Refik HaEid Karay'm

Yeraltında Dünya Var

ROMANINI OKUMAĞA DAVETLİSİNİZ.

15 Kasımda çıkıyor.

KARANLIKTA

Dünyanın en usta gizli ajanı
Guelvada'ya şu emir verildi:

"Madam Marques'e karşı
5 numaralı metodu kullan!,,

Bu şahane kadın casusun nasıl
hakkından gelindiğini

KARANLIKTA VURUŞANLAR
kitabında okuyunuz.

Kendi de İngiliz gizli istihbarat
servisinde senelerce çalışmış
olan üstad romancı

PETER CHEYNEY'in en ateşli
eseri:

Bir ihtiras, ölüm ve hareket
tufanı

ÜRÜŞÂNLAR

1 Lira